Kartlegging av naturtyper

Harstad kommune, Troms fylke

Gunn-Anne Sommersel og Bente Sved Skottvoll

www.ecofact.no

ISSN: 1891-5450
ISBN: 978-82-8262-347-6

Kartlegging av naturtyper

Harstad kommune, Troms fylke

Ecofact rapport: 349

www.ecofact.no

Referanse til rapporten:	Sommersel. G.-A. og Skottvoll, B.S. 2014. Kartlegging av naturtyper i Harstad kommune, Troms fylke. Ecofact rapport 349, 199 s.
Nøkkelord:	Biologisk mangfold, rødlistede arter, fremmede arter, Meløyvær, Krøttøya, Bjarkøya, Grytøya, Kjøtta, Hinnøya
ISSN:	1891-5450
ISBN:	978-82-8262-347-6
Oppdragsgiver:	Fylkesmannen i Troms
Prosjektleder hos Ecofact:	Gunn-Anne Sommersel
Samarbeidspartnere:	
Prosjektmedarbeidere:	Bente Sved Skottvoll
Kvalitetssikret av:	Geir Arnesen
Forside:	Foto: Gunn-Anne Sommersel

www.ecofact.no

Ecofact Nord AS
Postboks 402
9254 TROMSØ

Ecofact Sørvest AS
Postboks 560
4304 SANDNES

INNHOLD

1 FORORD 1

2 SAMMENDRAG 2

3 INNLEDNING 3

4 METODE 4

4.1 DN HÅNDBOK 13 4

4.2 FELTARBEID 4

5 NATURGRUNNLAGET 6

6 RESULTATER 10

6.1 NATURTYPER 10

6.2 OVERSIKT OVER AVGRENSEDE LOKALITETER 12

6.3 RØDLISTEDE ARTER 16

6.4 FREMMEDE ARTER 16

6.5 OVERSIKT OVER KARTLAGTE OMRÅDER I HARSTAD 17

7 VIDERE KARTLEGGING I HARSTAD KOMMUNE 19

8 FAKTA-ARK FOR NATURTYPELOKALITETER 20

8.1 LOKALITET 01. MELØYVÆR VEST 21

8.2 LOKALITET 02. INNENFOR MELLAHOLMEN, MELØYVÆR 26

8.3 LOKALITET 03. VED MELØYVÆR SKOLE 29

8.4 LOKALITET 04. KORSVIKA, KRØTTØYA 32

8.5 LOKALITET 05. STRANDSONEN I KORSVIKA, KRØTTØYA 35

8.6 LOKALITET 06. MELLOM SMÅVIKRAN OG LITJKORSVIKA, KRØTTØYA 38

8.7 LOKALITET 07. LITJKORSVIKA, KRØTTØYA 41

8.8 LOKALITET 08. KOLLEN, KRØTTØYA 44

8.9 LOKALITET 09. VED VARHOLLET, BJARKØYA 47

8.10 LOKALITET 10. HEIA VED NAUSTHÅGAN, SØNDRE LEIRVÅG, BJARKØYA 50

8.11 LOKALITET 11. STRANDSONEN VED NAUSTHÅGAN, SØNDRE LEIRVÅG, BJARKØYA 53

8.12 LOKALITET 12. BJARKØY KIRKE, BJARKØYA 56

8.13 LOKALITET 13. UNDER ØVERGÅRDSÅSEN, BJARKØYA 59

8.14 LOKALITET 14. AUSTNES, BJARKØYA 62

8.15 LOKALITET 15. VED DALE, GRYTØYA 66

8.16 LOKALITET 16. VED FENES, GRYTØYA 70

8.17 LOKALITET 17. VED KOBBEVIKA, GRYTØYA 74

8.18 LOKALITET 18. LANGÅKERLEIRA, GRYTØYA 77

8.19 LOKALITET 19. SENTRALT PÅ KJØTTA 81

8.20 LOKALITET 20. VEST FOR VARDEN, KJØTTA 84

8.21 LOKALITET 21. SØRVEST FOR VARDEN, KJØTTA 88

8.22 LOKALITET 22. VED VASSÅSEN, KJØTTA 91

8.23 LOKALITET 23. MØLNELVA, KJØTTA 95

8.24 LOKALITET 24. VED KOBBEVIKA, KJØTTA 99

8.25 LOKALITET 25. SANDVIKA, KJØTTA 103

8.26 LOKALITET 26. STRANDSONEN I SANDVIKA, KJØTTA 107

8.27 LOKALITET 27. KASFJORD, HINNØYA 110

8.28 LOKALITET 28. FORRHAMNNESSET, HINNØYA 114
8.29 LOKALITET 29. FORHAMNÅSEN, HINNØYA 119
8.30 LOKALITET 30. LANGS BUKKEELVA OG GASSTEINMYRA, HINNØYA 124
8.31 LOKALITET 31. FJELLVASSMYRA, HINNØYA 128
8.32 LOKALITET 32. MIDTRE NORDVIKMYRA, HINNØYA 133
8.33 LOKALITET 33. NORDVIKMYRA ØST, HINNØYA 137
8.34 LOKALITET 34. MELVIKA, HINNØYA 141
8.35 LOKALITET 35. SØRVIKVÅGEN, HINNØYA 145
8.36 LOKALITET 36. SJURSLETTA, HINNØYA 149
8.37 LOKALITET 37. NYHEIM, HINNØYA 153
8.38 LOKALITET 38. KVITBERGET VED MÅSHAUGAN, HINNØYA 158
8.39 LOKALITET 39. KLATRAN, HINNØYA 162
8.40 LOKALITET 40. NORDØST FOR KVANNESVATNET, HINNØYA 167
8.41 LOKALITET 41. NORDVEST FOR KVANNESVATNET, HINNØYA 171
8.42 LOKALITET 42. SØRØST FOR KVANNESVATNET, HINNØYA 175
8.43 LOKALITET 43. STRANDSONEN PÅ GRASHOLMEN, HINNØYA 179
8.44 LOKALITET 44. TANGVOLLER PÅ GRASHOLMEN, HINNØYA 183
8.45 LOKALITET 45. SKRENT I DEN NORDØSTLIGE DELEN AV GRASHOLMEN, HINNØYA 187
8.46 LOKALITET 46. NORDVEST FOR GAUSVIKVATNET, HINNØYA 191
8.47 LOKALITET 47. VEST FOR GAUSVIKVANNET, HINNØYA 195
9 KILDER 199

1 FORORD

Ecofact har utført kartlegging av naturtyper i Harstad kommune. Kontrakt ble inngått i desember 2012, og kostnadsrammen for arbeidet var kr. 125 833,-.

Arbeidet har bestått i feltundersøkelser (sommeren 2013) for å finne og avgrense verdifulle naturtypelokaliteter, utarbeide egenskapsdata og shapefiler for lokalitetene, samt å skrive denne rapporten (vår 2014). En del av tidligere innsamlede data som ligger i Naturbase har blitt kvalitetssikret, og noen har vi foreslått endret.

Gunn-Anne Sommersel har hatt hovedansvaret i felt. Bente Sved Skottvoll har vært prosjektmedarbeider.

Kartleggingen har vært gjort på oppdrag fra Fylkesmannen i Troms. Ansvarlig hos oppdragsgiver har vært Heidi Marie Gabler. Takk for ryddig og godt samarbeid.

Tromsø
30. juni 2014

Gunn-Anne Sommersel

2 SAMMENDRAG

Det har blitt gjennomført en kartlegging av biologisk mangfold i Harstad kommune. Metodikken har fulgt DN håndbok nr. 13. Områdene som har blitt kartlagt har vært fordelt på rikmyr (A05), kystmyr (…), sørvendt berg og rasmark (B01), slåttemark (D01), naturbeitemark (D04), beiteskog (D06), parklandskap (D13), annen kulturmarkseng (D21), boreal hei (D22), bjørkeskog med høgstauder (F04), gråor-heggeskog (F05), gammel lauvskog (F07), gammel furuskog (F19), strandeng og strandsump (G05), driftvoll (G06), rike strandberg (G09), fuglefjell og fuglefjelleng (G10).

Kartleggingen har ført til at det har blitt avgrenset og eller beskrevet 47 naturtyper i kommunen. En av disse har A verdi, 22 har B-verdi og 24 har C-verdi.

Dette er andre gangs kartlegging av naturtyper i Harstad kommune ved hjelp av moderne metodikk for naturtypekartlegging. Det er åpenbart muligheter for flere verdifulle lokaliteter som enda ikke er avgrenset.

3 INNLEDNING

Harstad kommune har vært kartlagt for verdifulle naturtyper tidligere. I Naturbase (www.naturbase.no) er det pr 2013 presentert 42 avgrensede terrestriske naturtyper innenfor gruppene: (A) myr og kilde; (B) rasmark, berg og kantkratt; (C) fjell; (D) kulturlandskap; (E) ferskvann/våtmark; (F) skog og (G) havstrand/kyst. Disse registreringene er gjort så lang tilbake som 2001, og metodikken inne naturtypekartlegging har endret seg vesentlig siden da. Vi har derfor gjort noen gjenbesøk av noen av disse lokalitetene og supplert beskrivelsene og i noen tilfeller også justert kartavgrensningene.

Harstad kommune har ønsket seg fokus på kartlegging i pressområdene på Hinnøya. I tillegg ønsket kommunen seg fokus på strandengområder. Dette har i stor grad blitt gjort, særlig i utvalget av hvilke tidligere avgrensede lokaliteter som har fått gjenbesøk. Ellers har vi besøkt alle de større bebodde øyene som har hurtigbåtforbindelse. På de største av disse øyene har fokus vært veinære områder for å rekke over flest mulig lokaliteter på den tida vi hadde til rådighet.

Denne rapporten presenterer resultatene fra kartleggingen av naturtyper i Harstad kommune i 2013 i tillegg til justeringer av tidligere begrensede lokaliteter. Resultatene oppsummeres og hver lokalitet beskrives i henhold til metodikken i DN-håndbok 13. I tillegg til rapporten leveres kartdata og egenskapsfiler knyttet til hver lokalitet.

4 METODE

4.1 DN Håndbok 13

Publikasjonen kjent som DN håndbok nr. 13 ”Kartlegging av naturtyper - verdisetting av biologisk mangfold” ble første gang publisert i 1999. Håndbokas kanskje viktigste element er trolig utvelgelsen og beskrivelsen av et antall naturtyper som blir ansett som verdifulle, og dermed skal avgrenses og kartlegges. Det er arbeidet med å påvise, avgrense og beskrive forekomster av disse naturtypene som refereres til som ”kartlegging av naturtyper” i de fleste sammenhenger. I håndboka blir de utvalgte naturtypene omtalt i en rekke fakta-ark, og det blir antydet ulike utforminger og hvordan verdisetting skal gjøres. De mest verdifulle områdene blir betegnet som ”Svært viktige” (verdi A), og har såkalt nasjonal verdi. Utforminger med status ”Viktig” (verdi B) har regional verdi. Det er også en tredje klasse av utforminger med lokal verdi (verdi C). Områder med verdi A eller B får en forvaltningsstatus som gjør at det må tas visse hensyn i henhold til lovverket. For eksempel kan det normalt kun gis midler til skjøtsel av kulturlandskap hvis arealene er verdisatt som A- eller B-områder.

En viktig del av verdisettingen er i følge håndboka å vurdere vegetasjonstypene i naturtypen, og hvilken truethetskategori disse vegetasjonstypene har. Følgende truethetskategorier er brukt: CR (critically endangered) – akutt truet; EN (endangered) – sterkt truet; VU (vulnerable) – noe truet; LR (lower risk) – hensynskrevende; LC (least concern) – livskraftig. Merk at disse kategoriene avviker fra navnsetting brukt i Norsk rødliste for naturtyper 2010.

Det kom en ny utgave av håndboka i 2006, som bygget på erfaringene fra kartleggingen som var gjort siden 1999. Denne utgaven ble igjen justert noe i 2007 i forbindelse med at det ble publisert en ny rødliste i 2006. Det var derfor nødvendig å implementere denne, og samtidig ble det gjort mindre justeringer.

I forkant av feltsesongen i 2013 har det kommet ytterlige revisjoner. Disse er nærmere knyttet til det nyere klassifiseringssystemet for naturtyper, ”Naturtyper i Norge – ”NiN” (Halvorsen m. fl. 2009) og til rødlista for naturtyper fra 2011, som også er basert på NiN-systemet (Lindgaard og Henriksen 2011). Tredje utgave av håndbok 13 vil implementere NiN-systemene og rødlista for naturtyper. Foreløpig er ikke den nye utgaven av håndboka ferdig, men flere faktaark for naturtyper har vært til utprøving i feltsesongen 2013. Det er disse nyeste faktaarkene som er lagt til grunn for denne kartleggingen i tillegg til den siste utgaven av håndbok 13 der det ikke er utarbeidet nye faktaark. I løpet av våren 2014 har det kommet yttreligere endringer, men disse er ikke brukt i denne rapporten.

4.2 Feltarbeid

Feltarbeidet ble planlagt med utgangspunkt i føringene som var gitt av oppdragsgiver og Hartsd kommune (se innledningen, kap. 3).

Pressområdene på Hinnøya og strandengområder på Hinnøya og Grytøya har vært høyt prioritert for kartlegging. I de samme områdene har vi også satt av ressurser til å undersøke tidligere kartlagte områder i pressområder hvor det åpenbart har vært behov for justeringer med hensyn på naturtypekategori, og hvor beskrivelsene av lokaliteten i Naturbase ikke gir mulighet for å gjøre dette uten gjenbesøk på lokaliteten.

Øyene i tidligere Bjarkøy kommune har i liten grad vært kartlagt tidligere. De var også høyt prioritert, og vi fikk besøkt de fleste av de man greit kan komme seg til uten å leie båt.

Feltarbeidet ble utført i løpet i juli og august 2013. Gunn-Anne Sommersel var prosjektleder, mens Bente Sved Skottvoll var prosjektmedarbeider. I tillegg var Iulie Aslaksen med som ivrig botanikeramatør på kartleggingen av øyene som hørte til i tidligere Bjarkøy kommune

5 NATURGRUNNLAGET

Harstad er en øykommune med Hinnøya som den største av øyene. Utenfor Hinnøya kommer Grytøya som den nest største i tillegg til Kjøtta, Åkerøya, Bjarkøya, Helløya, Flatøya, Krøttøya og Meløyvær samt en rekke mindre øyer og holmer.

Naturgeografisk er kommunen plassert i mellomboreal -, nordboreal- og alpin sone, og klart oseanisk- og svakt oseanisk seksjon.

Figur 1 Utsnitt av vegetasjonssonekart over Harstad kommune og tilliggende områder. Mellomboreal har lys grønn markering; Nordboreal har mørk grønn markering og alpin sone har blå markering. Hentet fra "Nasjonalatlas for Norge: Vegetasjon, Moen, 1998

Mellomboreal sone er hovedsakelig på de ytterste øyene og langs kystlinja på de større øyene lenger inn i fjordene. Denne sonen domineres av skog med bjørk, gråor, rogn og selje og osp. Velutviklet gråor-heggeskog og lågurtskog skiller denne sonen fra den nordboreale. I tillegg er det godt med myr, hovedsakelig strengmyr og bakkemyr. Jordbrukslandskapet med dyrket mark er viktig i denne sonen.

Nordboreal sone er høyere opp i terrenget, og danner skoggrensa der det er alpine soner. Nordboreal sone avgrensnes oppad av den klimatiske skoggrensa. I Harstad karakteriseres sonen av bjørkeskog, osp, vierarter og rogn. Det kan komme innslag av fjellplanter. Også i nordboreal sone er det mye myr. Når det gjelder kulturmarker så er denne sonen for det meste brukt som beiteområder.

Alpine soner som klimatisk sett ikke legger grunnlag for skogdannelse, forekommer kun i de noe høyereliggende områdene på Grytøya og lengst sør på Hinnøya.

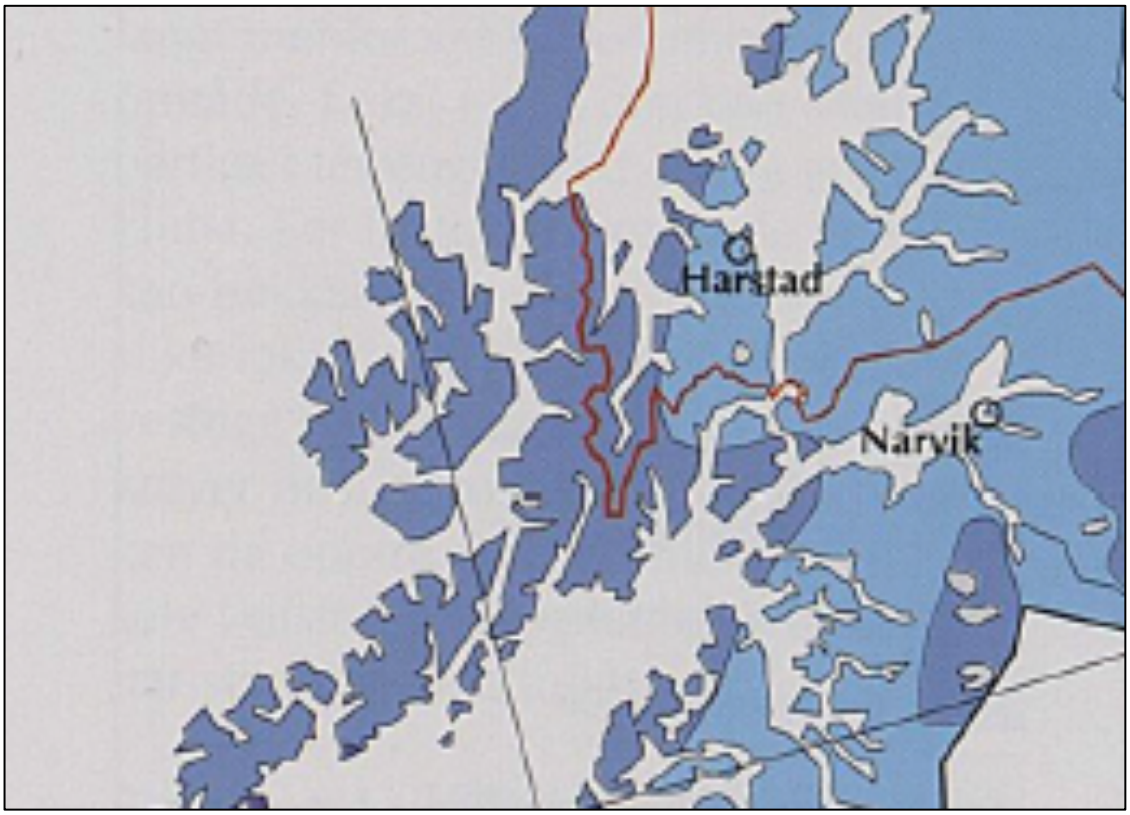

Figur 2 Utsnitt av vegetasjonsseksjonskart over Harstad kommune og tilliggende områder. Mellomboreal har lys grønn markering; klart oseanisk seksjon mørk blå markering og svakt oseanisk seksjon har lys blå markering. Hentet fra "Nasjonalatlas for Norge: Vegetasjon, Moen, 1998

De ytterste øyene i kommunen og vestsida av Grytøya og Hinnøya er i klart oseanisk seksjon. Seksjonen er normalt preget av mange dager med nedbør i løpet av et år og høy årsnedbør. Dette legger grunnlag for fuktige skoger, epifytter og bakkemyrer. Den østlige delen av øyene i Harstad er i svakt oseanisk seksjon. Her er noe mindre nedbør enn i klart oseanisk seksjon. Vegetasjonen knyttet til denne seksjonen er nokså lik foregående, men er noe mindre fuktighetskrevende.

Kommunen ligger mellom den ytterste kysten og de indre fjordområdene. Ytterkysten har nokså milde vintre, mens de indre fjordområdene kan bli nokså varme på sommeren. Ingen av ekstremene er vanlig i området.

Bebyggelsen er i dag konsentrert på Hinnøya, og til dels på Grytøya, Bjarkøya, Sandsøya, Kjøtta og Krøttøya/Meløyvær. På noen av de ytterste øyene er det i dag mer snakk om sommerboliger enn fastboende, selv om det tidligere har vært nokså mange beboere på disse øyene.

Figur 3 Oversiktskart over Harstad kommune som består av noen større øyer og et mylder av små øyer, holmer og skjær. Kilde: www.ngu.no/kart/arealisNGU/.

Sørøstlige deler av kommunen har baserik berggrunn, mens nordvestlige deler har fattigere bergarter. Imidlertid er noen områder særlig på ytterkysten noe preget av skjellsand og annen næring fra sjøen som legger grunnlag for en mer krevende flora enkelte steder.

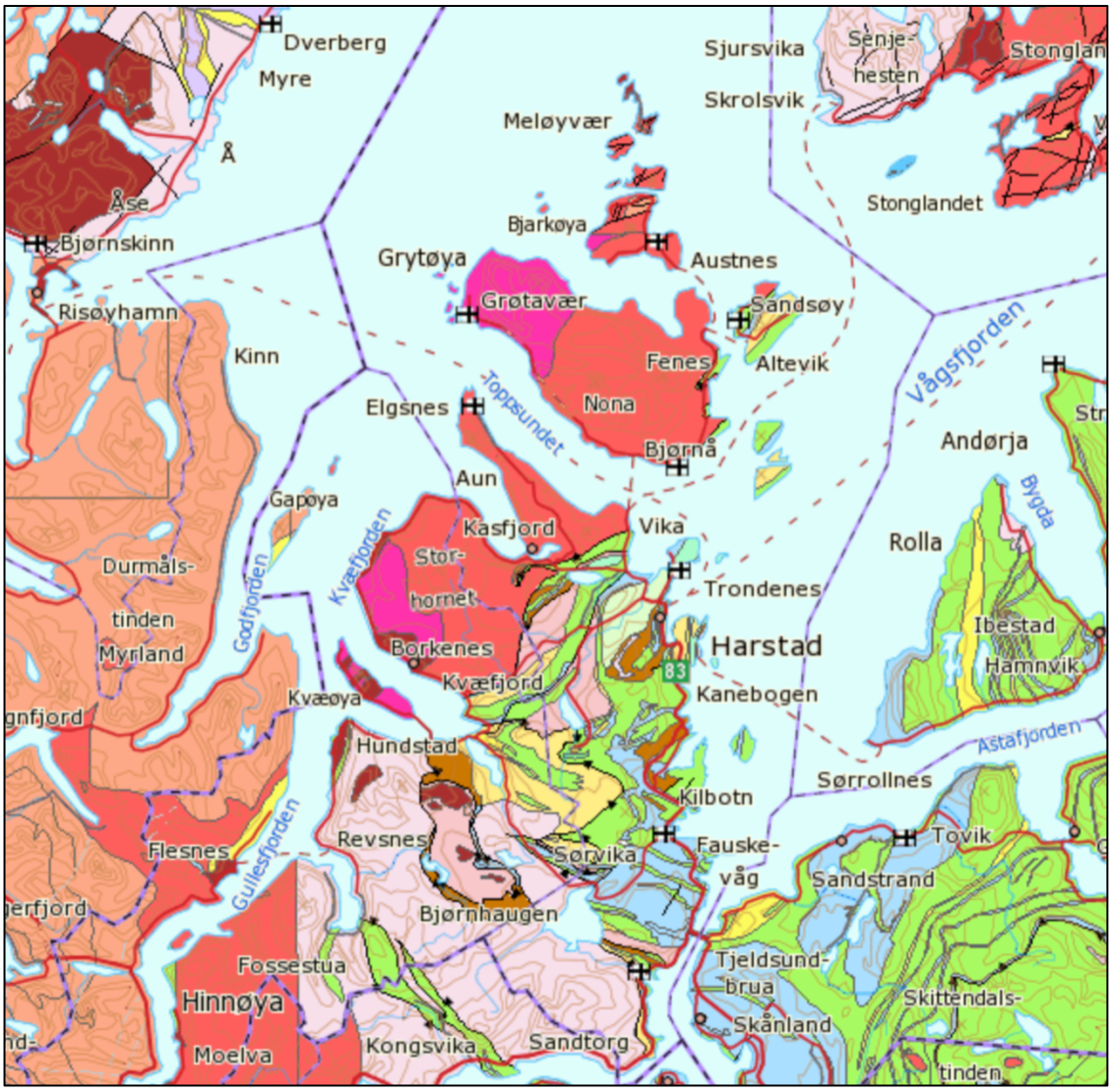

Figur 4 Berggrunnskart over Harstad kommune. De mest baserike områdene (kalkspatmarmor) er markert med lys blå, lys grønt og gult. Kilde: www.ngu.no/kart/arealisNGU/.

Kulturpåvirkningen på biologisk mangfold i kommunen kommer i første rekke fra områder med bosetting, hvorav den største er Harstad by. Det er også spredt bebyggelse langs store deler av kystlinja og her har primærnæringene med fiske og jordbruk hatt størst påvirkning, en del av problematikken her handler om voksende grad av gjengroing eller moderne drift som også påvirker mangfoldet.

6 RESULTATER

6.1 Naturtyper

Kartleggingen sommeren 2013 påviste 18 ulike naturtyper, fordelt på fem av de syv hovednaturtypene (se tabell 1). Noen av lokalitetene er kartlagt tidligere. Det var flest lokaliteter innenfor kulturlandskap (19) og havstrand/kyst (14), deretter kommer skog (9), våtmark (8) og rasmark, berg og kantkratt (2).

Tabell 1. Oversikt over antall naturtyper som ble påvist under kartlegging i Harstad kommune 2013, sammen med naturtyper som er kartlagt tidligere men har fått endret avgrensning, beskrivelse eller verdisetting, fordelt på verdi. Noen lokaliteter har mosaikk av flere naturtyper, derfor er det flere naturtypeavgrensninger i tabellen enn antall lokaliteter. Naturtypens rødlistekategori er angitt i parentes.

	Antall naturtyper fordelt på verdi		
	A	**B**	**C**
A Våtmark (8)			
A05 - Rikmyr	1	2	3
Kystmyr		2	
B Rasmark, berg og kantkratt (2)			
B01 - Sørvendt berg og rasmark		2	
D Kulturlandskap (19)			
D01 – Slåttemark (EN)		2	1
D04 – Naturbeitemark (Kulturmarkseng, VU)		3	4
D06 - Beiteskog		2	
D13 - Parklandskap			1
D21 – Annen kulturmarkseng (VU)		1	
D22 – Boreal hei (DD)		1	4
F Skog (9)			
F04 – Bjørkeskog med høgstauder		1	
F05 - Gråor-heggeskog		2	
F07 - Gammel lauvskog		2	
F14 – Gammel sumpskog		1	2
F19 – Gammel furuskog		1	
G Havstrand/kyst (14)			
G05 – Strandeng og strandsump (NT)		1	2
G06 - Driftvoll		1	4
G09 – Rikt strandberg		3	2
G10 – Fugleberg og fuglefjelleng (VU)			1

De åtte områdene med våtmark, henholdsvis seks rikmyrer og to kystmyrer er alle lokalisert på Hinnøya. Samtlige er under skoggrensa. De to kystmyrene er utenfor den geografiske vegetasjonsseksjonen som er med å definere dem, men er så nært grensa for klart oseanisk seksjon, og er i tillegg såpass godt utviklet, at de likevel er tatt med i denne kategorien.

De ene av de to lokalitetene med sørvendt berg og rasmark er også på Hinnøya, nærmere bestemt på Grasholmen som er en veifast holme til Hinnøya, mens den andre lokaliteten er sør på Bjarkøya. Begge inngår som relativt baserike knauser i kulturmark, og er med på å øke artsdiversiteten i området.

Kulturmark fins hovedsakelig nært kystlinja, og alle innenfor mellomboreal sone. To av de tre slåttemarkene (EN) er på Meløyvær, den ytterste av de undersøkte øyene. Her er klimaet med på å begrense gjengroingen, og selv om det sannsynligvis er lenge siden det har blitt slått, så er det liten grad av gjengroing, særlig på den mest eksponerte av de to. Den tredje slåttemarka er på Hinnøya, og ligger langt mer skjermet og har bedre klimatiske forhold, noe som også gir seg utslag i litt andre arter. En lokalitet på Bjarkøya (13) er vanskelig å avgjøre om det er slåttemark eller beitemark, og den er dermed satt i kategorien ”Annen kulturmark”. Naturbeitemark er blandt de vanligste naturtypene i Harstad kommune, og fins både på de ytterste øyene og lenger inn i fjordene. Naturtypen opptrer nokså ofte i mosaikk med fattig boreal hei, noe som ikke er unaturlig siden begge har vært holdt i hevd gjennom beite, i senere tid oftest med sau som beitedyr. På Kjøtta ble det også avgrenset to områder med beiteskog som i dag holdes åpen av sau. Naturtypen parklandskap er ikke så utbredt i Nord-Norge, men på kirkegården i Bjarkøy var trærne etter forholdene uvanlig store og gamle, og vi valgte å gjøre en avgrensning av naturtypen der.

Alle skogsnaturtypene som ble kartlagt er på Kjøtta og Hinnøya. Områdene på Hinnøya er alle tidligere kartlagt, men har under årets kartlegging blitt oppdatert i henhold til nyere utgaver av DN håndbok 13. De lokalitetene som i tidligere kartlegging ble definert som kystfuruskog er i år blitt omdefinert til gammel furuskog og gammel lauvskog. I tillegg er det både bjørkeskog meg høgstauder og gråor heggeskog på Hinnøya. Sannsynligvis er flere områder på Hinnøya med begge disse naturtypene enn hva som hittil er kartlagt. Kjøtta viste seg å ha nokså mange verdifulle skogslokaliteter, særlig knyttet til høyt gunnvannspeil, og til dels med gamle trær. Det ble i årets undersøkelse avgrenset flere områder med gammel sumpskog, og det er mulig det er noen til som enda ikke er avgrenset. Også gammel lauvskog ble funnet her. Planting av gran er imidlertid et problem i mange av skogsområdene i Harstad kommune.

I øykommunen Harstad er det naturlig nok mange lokaliteter innenfor kategorien havstrand/kyst. Det er nokså jevnt fordelt mellom naturtypene strandeng og strandsump (NT), driftvoller, rike strandberg og fugleberg og fuglefjelleng (VU). Harstad har en del kalkrike bergarter, og der slike opptrer langs kyststripe så ligger forholdene gjerne til rette for rike strandberg. I årets kartlegging ble det avgrenset fem rike strandberg, men det fins flere, og det som i følge kjentfolk er mest velutvikla er

enda ikke avgrenset. Dette er lokalisert på den noe mer utilgjengelige Åkerøya. I mange viker i kommunen dannes det driftvoller, vi har tatt med fem, og det fins høyst sannsynlig flere slike. Strandeng og strandsump (NT) er kartlagt dels på Grytøya og dels på Hinnøya. Dette er en naturtype under press, særlig i bynære områder. De som vi besøkte i år er rimelig velutviklet, noen av dem er påvirket dels av tekniske installasjoner og dels av avrenning fra landbruket. Områdene er viktige for fugl, til dels også for rødlistede arter. Fugleberg og fuglefjelleng er registrert kun på Forrhamnnesset på Hinnøya, og er lite velutvikla.

6.2 Oversikt over avgrensede lokaliteter

Naturtypekartleggingen i Harstad kommune i 2013 omfatter hele 47 naturtypelokaliteter (tabell 2). Av disse er 1 svært viktig (A-verdi), 24 viktige (B-verdi) og 22 av lokal verdi (C-verdi).

På Meleøyvær, den ytterste av de bebodde øyene i kommunen, fikk tre avgrensede lokaliteter, hvorav alle er kulturmark. To av lokalitetene er i kategorien regionalt viktig (B-verdi) og en lokalt viktig (C-verdi).

På Krøttøya er det også kulturmark som dominerer med naturbeitemarker i små viker ned mot sjøen og med fattig boreal hei på midten av øya. I 2014 tas boeral hei ut fra de naturtypene som skal avgrenses i henhold til håndbok 13, men for ytterkysten av Harstad er disse åpne heiene en viktig del av det inntrykket det tradisjonelle kulturlandskapet på øyene langs ytterkysten gir. Det samme gjelder fattig boreal hei på Bjarkøya. Krøttøya har også driftvoller og rike strandberg i samme område som naturbeitemarkene er.

Bjarkøya har mye av det samme som Krøttøya, kulturlandskap betinget av beite, men kanskje også slått. I tillegg kommer rike strandberg og sørvendt og til dels kalkrikt sørvendt berg og rasmark. parklandskap i form av kirkegård ble også tatt med siden trærne var etter forholdene store og gamle.

På Grytøya ble de mer kalkpregede områdene i nærheten av Fenes prioritert i tillegg til kulturmark. Ved Feneset ble det avgrenset rike strandberg, i nærheten er Kobbevika med driftsvoll og strandeng og strandsump på Langåkerleira. Den eneste avgrensede kulturmarken her var naturbeitemark i bratt li.

Kjøtta hadde for det meste beitebetingede naturtyper som beiteskog og naturbeitemark. I tilleg var det en del gammel skog, og sannsynligvis mer enn det som pr i dag er avgrenset. Mye av den gamle skogen var på sumpmark.

Hinnøya som er den største av øyene er mer kartlagt fra tidligere enn de andre øyene. Imidlertid er de tidligere kartleggingene helt tilbake til 2001. Derfor er flere av de lokalitetene vi har besøkt ved årets kartlegging gjenbesøk. På Hinnøya er det flere myrområder. Det ble kartlagt to lokaliteter med kystmyr og seks lokaliteter med rikmyr. Den ene av rikmyrene er den eneste A-lokaliteten som presenteres i denne rapporten. Noe kulturmark er avgrenset, en slåttemark med B-verdi, en naturbeitemark

og en fattig boreal hei som begge har C-verdi. Det meste av kulturmark så nært Harstad har vært i moderne drift eller er gjengrodd, og får derfor ingen verdi. Noe skog er avgrenset som naturtyper, furuskogen på Forrhamnnesset iblandet mindre holt med gammel lauvskog, for det meste med osp er en av de større. Ellers er Kvitberget ved Måshaugan som har bjørkeskog med høgsatuder og gråor-heggeskog. Her er også to områder med strandeng og strandsump, begge må vel regnes som å være i områder med utbyggingspress.

Grasholman er et friluftsområde et stykke sør for Harstad sentrum. Dette er kalkrike områder, og det fins flere rike strandberg langs sjøkanten. I tillegg er det en bratt skrent med sørvendt berg og rasmark. Det er flere driftsvoller, men få velutviklede. Kulturmarkene på Grasholman er dessverre i stor grad grodd igjen, og derfor ikke avgrenset.

Tabell 2. Oversikt over avgrensede lokaliteter i forbindelse med kartlegging av biologisk mangfold i Harstad kommune i 2013. Inkluderer også lokaliteter som er kartlagt tidligere, men som har fått ny beskrivelse og/eller ny avgrensning.

Lok. nr	Lokalitetsnavn	Natur-type	Utforming	Verdi	Areal (daa)
	Meløyvær				
1	Meløyvær vest	D04, D22	D0415, D0418, D2201	B	86
2	Innenfor Mellaholmen, Meløyvær	D01	D0115	C	12
3	Ved Meløyvær skole	D01	D0115	B	5,7
	Krøttøya				
4	Korsvika, Krøttøya	D04	D0415	C	7
5	Strandsonen i Korsvika, Krøttøya	G06	G0602, G0607, G0608	B	1
6	Mellom Småvikran og Litjkorsvika, Krøttøya	G09	G0902	B	4,7
7	Litjkorsvika, Krøttøya	D04	D0415	C	4,5
8	Kollen, Krøttøya	D22	D2201	C	49
	Bjarkøya				
9	Ved Varhollet, Bjarkøya	D22	D2201	C	9
10	Heia ved Nausthågan, Søndre Leirvåg, Bjarkøya	D22	D2201	C	16
11	Strandsonen ved Nausthågan, Søndre Leirvåg, Bjarkøya	G09	G0902	C	0,5
12	Bjarkøy kirke, Bjarkøya	D13	D1301	C	3,7
13	Under Øvergårdsåsen, Bjarkøya	D21	D2115	B	1,6
14	Austnes, Bjarkøya	D04, B01	D0415	B	67
	Grytøya				
15	Ved Dale, Grytøya	D04	D0415	B	88
16	Ved Fenes, Grytøya	G09	G0902	B	16
17	Ved Kobbevika, Grytøya	G06	G0602, G0608	C	0,7
18	Langåkerleira, Grytøya	G05		B	312
	Kjøtta				
19	Sentralt på Kjøtta	D06	D0601	B	90
20	Vest for Varden, Kjøtta	D06	D0601	B	8
21	Sørvest for Varden, Kjøtta	F07	F0705	B	7,8

22	Ved Vassåsen, Kjøtta	F14	F1403, F1404	C	3,4
23	Mølnelva, Kjøtta	F14	F1403, F1404	B	6
24	Ved Kobbevika, Kjøtta	F14	F1403, F1404	C	7
25	Sandvika, Kjøtta	D04	D0415	B	1
26	Strandsonen i Sandvika, Kjøtta	G06	G0607	C	1
	Hinnøya				
27	Kasfjord, Hinnøya	G06	G0602, G0608	C	1,9
28	Forrhamnnesset, Hinnøya	G10, D22	G1001, D2201	C	7
29	Forrhamnåsen, Hinnøya	F19, F07	F1902, F0701	B	367
30	Langs Bukkeelva og Gassteinmyra, Hinnøya	A05	A0505	C	203
31	Fjellvassmyra, Hinnøya	Kystmyr	Atlantisk høymyr	B	111
32	Midtre Nordvikmyra, Hinnøya	Kystmyr	Atlantisk høymyr	B	20
33	Nordvikmyra øst, Hinnøya	A05	A0505	B	8,7
34	Melvika, Hinnøya	G05	G0507, G0509, G0512, G0514, G0519	C	14,5
35	Sørvikvågen, Hinnøya	G05	G0507, G0511, G0513, G0518, G0519	C	78
36	Sjursletta, Hinnøya	A05	A0505, A0506, A0508	C	7,5
37	Ved Nyheim	A05	A0506, A0508	C	8,8
38	Kvitberget, Måshaugan	F04, F05	F0402, F0502	B	47
39	Klatran	D04	D0415	C	5,8
40	Nordøst for Kvannesvatnet	A05	A0506	A	3,4
41	Nordvest for Kvannesvatnet	G09	G0902	C	1
42	Sørøst for Kvannesvatnet	D01	D0116, D0124	B	0,5
43	Strandsonen på Grasholmen, Hinnøya	G09	G0902	B	22
44	Tangvoller på Grasholmen, Hinnøya	G06	G0607, G0608	C	1
45	Skrent i den Nordlige delen av Grasholmen	B01	B0101	B	0,9
46	Skogsområde nordvest for Gausvikvatnet	F05	F0501	B	16
47	Myrområde på vestsida av Gausvikvatnet	A05	A0505, A0508	B	59

Lokalitetene er fordelt langs østkysten av Hinnøya med noen få lokaliteter litt lenger bort fra kystlinja i tillegg til en lokalitet i vest. På øyene lenger nord er det flere lokaliteter på Kjøtta, noen få på Grytøya, noen på Bjarkøya og en del på Krøttøy og Meløyvær.

Figur 3. Kart over hele Harstad kommune, som viser lokalisering av de 47 lokalitetene som beskrives i denne rapporten. Grønn farge viser til verdi A (svært viktig), oransje verdi B (viktig) og gul farge verdi C (lokal verdi).

6.3 Rødlistede arter

Det ble registrert to rødlistede karplantearter i naturtypelokalitetene (se tabell 3).

Tabell 3. Liste over rødlistede arter som er påvist i de avgrensede lokalitetene

Norsk navn	Vitenskapelig navn	Kategori	Lokalitetsnr.
Karplanter:			
Engbakkesøte	*Gentianella campestris ssp. campestris*	NT	42
Fjellnøkleblom	*Primula scandinavica*	NT	06, 07, 16, 43

Fjellnøkleblom ble funnet dels i sørvendt berg og rasmark (B01) og dels på rike strandberg (G09), mens engbakkeøte ble funnet på slåttemark (D01).

6.4 Fremmede arter

Det ble registrert seks ulike fremmede arter i naturtypelokalitetene (se tabell 4).

Tabell 4. Liste over fremmede arter som er påvist i de avgrensede lokalitetene. PH: Potensielt høy risiko, HI: Høy risiko, SE: Svært høy risiko

Norsk navn	Vitenskapelig navn	Kategori	Lokalitetsnr.	Merknader
Karplanter:				
Amerikamjøle	*Epilobium ciliatum*	SA		
Hagenøkleblom	*Primula elatior*	PH	12	
Kvitgran	*Picea glauca*	HI	39	
Prakttoppklokke	*Campanula glomerata superba*	HI	12	
Rynkerose	*Rosa rugosa*	SE	12, 28	
Sitkagran	*Picea sitchaensis*	SE	39, 40	
Tromsøpalme	*Heracleum persicum*	SE	01, 12	

6.5 Oversikt over kartlagte områder i Harstad

Dette er så vidt vi kan finne ut, andre gangs kartlegging av verdifulle naturtyper i henhold til DN håndbok 13 i Harstad kommune. Første gangs kartlegging ble utført i 2001, og er rapportert i Naturbase.

Med referanse til kapittel 7.7 i håndboka gjøres det her rede for hvor mye areal som er befart, og hvor detaljert det er kartlagt. Følgende kategorier skal brukes:

- Fullstendig kartlagt: De aller fleste A- og B- lokaliteter for alle naturtyper skal være kartlagt.
- Godt kartlagt: En stor andel av A- og B-lokaliteter for alle eller de fleste naturtypene er kartlagt.
- Dårlig kartlagt: En mindre andel av A- og B- lokaliteter for alle eller noen naturtyper er kartlagt.
- Ikke kartlagt.

Se figur 4 for en oppdatert oversikt over Harstad kommune.

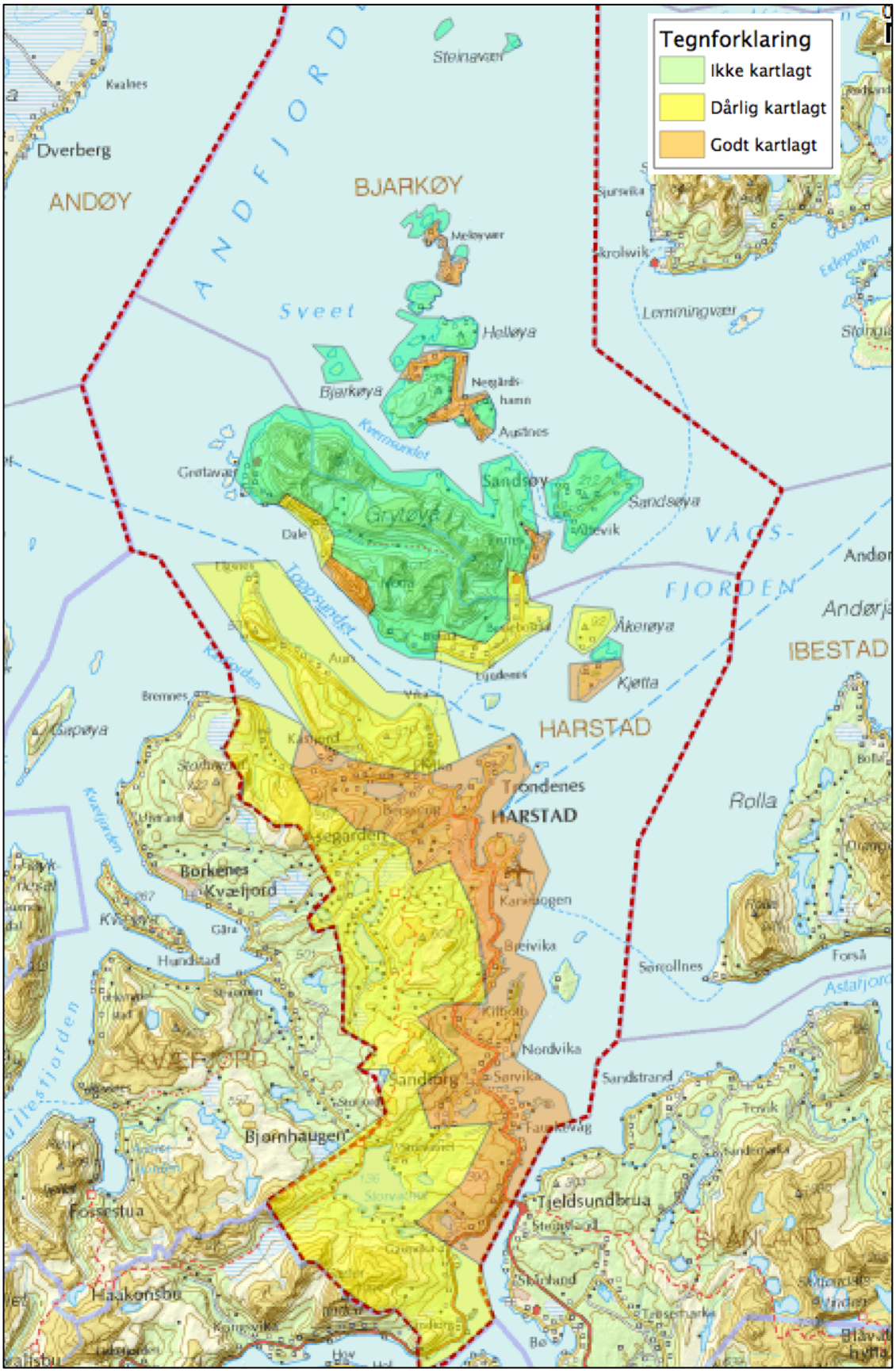

Figur 4. Dekningskart for naturtypekartlegging i Harstad kommune.

7 VIDERE KARTLEGGING I HARSTAD KOMMUNE

Det er flere av de ytterste øyene i Harstad kommune som enda ikke er klartlagt. De to som kanskje bør prioriteres av disse er Flatøya og Helløya. Deler av Flatøya er med i Flatøya landskapsvernområde med dyrelivsfredning. Formålet med vernet er å bevare et område med et vakkert natur- og kulturlandskap omfattende ei middels stor øy og noen tilgrensende holmer og skjær og sjøarealer med dets dyreliv. Området har særlig betydning for sjøfugl. Dersom disse kulturlandskapene ikke er kartlagt som naturtype, så bør det gjøres, og man bør vurdere å utarbeide skjøtselsplan for å opprettholde et slik landskap også i framtida. Helløya bør også kartlegges i sin helhet. Vi har blandt annet blitt tipset om at noen mener det er lyngheier som har blitt skjøttet gjennom brenning på denne øya.

Deler av Bjarkøya er heller ikke undersøkt, kun langs veien. Det kan tenkes at det er noen flere kulturlandskap som bør undersøkes blant annet. Store deler av Grytøya og hele Sandsøya kommer i kategorien ikke kartlagt. På Grytøya er det mye fjellterreng med basefattig berggrunn, (se figure 4) noe som sjelden gir grunnlag for å avgrense verdifulle naturtyper. Det er imidlertid fortsatt kulturlandskap langs kystlinja som med fordel kan undersøkes nærmere. Halvøya ved Tingholtet har en del mer baserik berggrunn og bør prioriteres. Sandsøya bør også prioriteres, den har også baserik grunn en del steder.

Når det gjelder Åkerøya er det avgrenset noen naturtyper fra før (2001). Beskrivelsen på noen av disse er generell for øya som helhet. Ut fra disse beskrivelsene ser det ut som øya har flere potensielt viktige naturtyper, blant annet slåttemarker og/eller naturbeitemarker, rik boreal hei, rikmyrer og rike strandberg. En ny kartlegging på Åkerøya bør prioriteres høyt.

Hinnøya ser ut til å være nokså godt kartlagt langs kystsonen. Dette er imidlertid også det sterkeste pressområdet i kommunen, samtidig som det klimatisk er det beste området i kommunen og det stedvis er baserik berggrunn. Også her er det sannsynlig at det er mer å finne. Et stykke lenger inn fra selve kystsonen er det også gjort en del kartlegging, men i områder med baserik berggrunn spesielt fra Sørvika og sørover er det gjort få avgrensninger, noe som kan tyde på at området bør kartlegges nærmere.

8 FAKTA-ARK FOR NATURTYPELOKALITETER

8.1 Lokalitet 01. Meløyvær vest

Naturtype (%):	D04 – Naturbeitemark (70%)
Utforming:	D0415, D0418
Suppl. naturtype (%):	D22 – Boreal hei (30%)
Utforming:	D2201
Areal:	86 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på den vestlige delen av øya Meløyvær lengst ut mot havgapet i Harstad kommune. Det er den ytterste av de bebodde øyene i øyriket. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med enger, grunne myrer og begynnende skogdannelse i forsenkningene. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (gabbro, amfibolitt). Løsmassene i området er bart fjell med stedvis tynt dekke. Imidlertid er det også en del skjellsand i enkelte områder noe som setter sitt preg på vegetasjonen. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Vegetasjonen i det avgrensede området kan klassifiseres som naturbeitemark (D04) med utformingene svak lågurt beiteeng (D0415) og svak lågurt beitefukteng (D0418) i mosaikk med boreal hei (D22) med utformingen fattig boreal hei (D2201). Naturbeitemark er kategorisert som en sårbar (VU) naturtype. Når det gjelder boreal hei er naturtypen i kategorien datamangel (DD). (Lindgaard og Henriksen, 2011)

De største områdene med naturbeitemark er nærmest bebyggelsen og på de mindre holmene. Det største området med boreal hei er lengst bort fra bebyggelsen, utover Vardneset helt i nord. Naturtypene er enkelte steder i ferd med å gro igjen på grunn av opphør av beite. Vegetasjonstypene består for det meste av engpreget vegetasjon i tillegg til lynghei med krekling og andre bærlyng.

Fattig boreal hei (D2201) under gjengroing på Vardneset nord på Meløyvær i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturbeitemark (D04) med dunhavre nordøst på Meløyvær i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Bak i bildet sees Hamnholmen i Meløyvær, i Harstad kommune, med den verdifulle naturtypen naturbeitemark (D04). I forgrunn er det en fuglepåvirket utgave av naturbeitemark. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Artsmangfold

Den boreale heia har for det meste krekling (*Empetrum nigrum* s.l.) og andre ulike typer bærlyng som blåbær (*Vaccinium myrtillus*), blokkebær (*V. uliginosum*) og tyttebær (*V. vitis-idaea*). I tillegg er det mye skrubbær (*Chamaepericlymenum suecicum*) og rypebær (Arctous alpinus). Andre urter og gras opptrer også inn i mellom disse. Einer (*Juniperus communis*) fins også inn i mellom.

I de mer engpregete arealene er det vesentlig mer artsrikt. Her fins mye ryllik (*Achillea millefolium*), nyseryllik (*Achillea ptarmica*), engkvein (*Agrostis capillaris*), fjellmarikåpe (*Alchemilla alpina*), vanlig kattefot (*Antennaria dioica*), fjellgulaks (*Anthoxanthum nipponicum*), fjørekoll (*Armeria maritima*), dunhavre (*Avenula pubescens*), harerug (*Bistorta vivipara*), marinøkkel *(Botrychium lunaria*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), karve (*Carum carvi*), geitrams (*Chamerion angustifolium*), sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*), fjellbakkestjerne (*Erigeron borealis*), tromsøyentrøst (*Euphrasia hyperborea*), fjelløyentrøst (*Euphrasia wettsteinii*), rødsvingel (*Festuca rubra*), kvitmaure (*Galium boreale*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*), enghumleblom (*Geum rivale*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), engsoleie (*Ranunculus acris*), småengkall (*Rhinathus minor*), engsyre (*Rumex acetosa*), følblom (*Scorzoneroides autumnalis*), bitterbergknapp (*Sedum acre*), fjellsmelle (*Silene acaulis*), rødkløver (*Trifolium pratense*) og kvitkløver (*Trifolium repens*).

Av trær og busker er det mest bjørk (*Betula pubescens*), men også silkeselje (*Salix caprea* ssp. *sphacelata*), sølvvier (*S. glauca*), grønnvier (*S. phylicifolia*) og rogn (*Sorbus aucuparia*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Marka har vært nokså intensivt beitet tidligere. Nå er imidlertid beitet opphørt, og marka er under gjengroing, men framstår fortsatt som åpen, med nokså lav tresjikttetthet. Det er en viss variasjon innad i lokaliteten når det gjelder gjengroingspreg, men graden er aldri høy. Oppslag av trær har kommet nokså nylig, det ser ikke ut til at bakkevegetasjonen er nevneverdig påvirket enda. Av annen påvirkning, så er det kun enkelte stier i området.

Fremmede arter

Under årets kartlegging fant vi noen få individer av den fremmede arten tromsøpalme (*Heracleum persicum*), rett utenfor avgrensningen på Hamnholmen. Risikovurdering fra 2012 plasserer arten i kategorien svært høy risiko (SE), noe som innebærer at det er en økologisk skadegjører som har potensial til å etablere seg over store områder. (Gederaas, Moen, Skjelseth og Larsen (red.), 2012).

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Disse beitemarkene er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten.

Skjøtsel og hensyn

Beite bør gjenopptas, og en del busker og trær bjør fjernes. Villsau vil sannsynligvis være det best egnede beitedyret, siden den holder også skogen nede. Tromsøpalme bør fjernes umiddelbart for å unngå spredning videre.

Verdivurdering

Variasjonen i gjengroingspreg indikerer en verdi mellom lav og middels. Området er stort, ca 86 daa, noe som trekker verdien noe opp. Det ble ikke registrert noen rødlistede arter, men naturbeitemarka har nokså høy artsdiversitet, og over 20 habitatsspesialister, noe som også øker verdien. Verdien er derfor B (viktig).

8.2 Lokalitet 02. Innenfor Mellaholmen, Meløyvær

Naturtype (%):	D01 - Slåttemark
Utforming:	D0115 – Svak lågurt slåtteeng
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	12 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	11. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på østsida av Meløyvær lengst ut mot havgapet i Harstad kommune. Det er den ytterste av de bebodde øyene i øyriket. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med enger på hevede sandstrender. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (gabbro, amfibolitt). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med stedvis tynt dekke i følge geologisk kartverk. Denne lokaliteten ligger imidlertid på sand. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Den avgrensede naturtypen er slåttemark (D01), intermediært kalkrik. Det er noe tvil om hvorvidt området har vært brukt til slått eller beite. Markstrukturen er jevn og flat, uten stein, og er uten tvil være egnet til slåttemark, selv om det også er faktorer som peker mot beitemark. For eksempel er det klar dominans av gras i enga. Imidlertid er det flere av artene som peker mot slåttemark (for eksempel dunhavre). Vi velger derfor å definere naturtypen til slåttemark D01 med utforming svak lågurt slåtteeng (D0115). Slåttemark er klassifisert som en sterkt truet (EN) naturtype (Lindgaard og Henriksen, 2011).

Slåttemark (D01) i bukta innenfor Mellaholmen på østsida av Meløyvær i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Artsmangfold

Feltsjiktet er nokså åpent. Dominerende gras var dunhavre (*Avenula pubescens*) og rødsvingel (*Festuca rubra*). Ellers var det en del urter som ryllik (*Achillea millefolium*), hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*), enghumelom (*Geum rivale*), bleiksøte (*Gentianella aurea*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), gjeldkarve (*Pimpinella saxifraga*), småengkall (*Rhinanthus minor*), fjelltistel (*Saussurea alpina*), gullris (*Solidago virgaurea*), fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*) og fuglevikke (*Vicia cracca*). Mye engkransmose (*Rhytidiadelphus squarrosus*) og etasjemose (*Hylocomium splendens*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Enga ser ut til å være i fin stand. Den blir ikke lenger slått eller beitet, men substratet er tørt med lite tilgjengelig nitrogen, noe som bremser gjengroingstakten vesentlig.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Denne enga er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten.

Skjøtsel og hensyn

Skjøtsel bør gjenopptas, helst i form av slått, men også beite vil kunne opprettholde dagens tilstand. Siden det er en liten tvil om tidligere driftsform, så anbefales det å undersøke med lokalkjente angående tidligere drift av området, og legge seg så nært som mulig dette.

Verdivurdering

Lokaliteten er stor (12 daa), uten vesentlig gjengroing. Det er noe lav artsdiversitet med kun 13 registrerte karplantearter, 7 av de regnes som habitatspesialister. Det er ikke registrert noen rødlistede arter. Verdien er derfor C (lokalt viktig).

8.3 Lokalitet 03. Ved Meløyvær skole

Naturtype (%):	D01 – Slåttemark
Utforming:	D0115 – Svak lågurtslåtteeng
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	ca 5,7 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på østsida av Meløyvær lengst ut mot havgapet i Harstad kommune. Det er den ytterste av de bebodde øyene i øyriket. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med enger på hevede sandstrender. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (gabbro, amfibolitt). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med stedvis tynt dekke i følge geologisk kartverk. Denne lokaliteten ligger tilbaketrukket fra sjøen inn i mellom knausene. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Slåttemark (D01) ved Meløyvær skole i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er slåttemark (D01), med utforming svak lågurtslåtteeng (D0115). Slåtteeng er kategorisert som en sterkt truet (EN) naturtype (Lindgaard og Henriksen, 2011).

Artsmangfold

Av typiske engarter fins ryllik (*Achillea millefolium*), karve (*Carum carvi*), rødsvingel (*Festuca rubra*), kvitmaure (*Galium boreale*), enghumleblom (*Geum rivale*), engsoleie (*Ranunculus acris*), småengkall (*Rhinathus minor*), engsyre (*Rumex acetosa*), fjelltistel (*Saussurea alpina*) og fuglevikke (*Vicia cracca*). I tillegg er det en del

gjengroingsarter som hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*), høymol (*Rumex longifolius*) og stornesle (*Urtica dioica*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Området slås ikke lenger, og enga bærer preg av å ligge brakk. Det er mye visne plantedeler ved bakken, og det begynner å komme fram gjengroingsarter som hundekjeks, høymol og stornesle.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området, men knapt 50 m nord for lokaliteten ble det funnet storhjelm (*Aconitum napellus*), en art som har potensiell høy risiko (PH). Den er ikke på svartelista, men bør likevel følges med. På artskart hos www.artsdatabanken.no er det registrert to andre funn av arten på Meløyvær.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Slåttemarken er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten. Det er et gammelt steingjerde rundt huset (Meløyvær skole) rett nord for avgrensninga.

Skjøtsel og hensyn

Slått av lokaliteten bør gjenopptas. Det anbefales å utarbeide en skjøtselsplan for området.

Verdivurdering

Lokaliteten er stor (5,7 daa), med begynnende gjengroing. Det er noe lav artsdiversitet med kun 18 registrerte karplantearter, 15 av disse regnes imidlertid som habitatspesialister. Det er ikke registrert noen rødlistede arter. Slåttemarka er imidlertid en del av et tradisjonelt kulturlandskap slik det framkommer ved ytterkysten av Troms. Vi registrerte et kulturminne (steingjerde) ved lokaliteten. Det er mindre enn 500 m til nærmeste verdifulle kulturmark. Verdien er derfor B (viktig).

8.4 Lokalitet 04. Korsvika, Krøttøya

Naturtype (%):	D04 - Naturbeitemark
Utforming:	D0415 – Svak lågurtbeiteeng
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	7 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	11. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på østsida av Krøttøya, den nest ytterste av de bebodde øyene lengst ut mot havgapet i Harstad kommune. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med enger på på flata i bukta Leira. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (gabbro og granitt). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med stedvis tynt dekke i følge geologisk kartverk. Denne lokaliteten ligger i ei vik med sandstrand, og enga er etablert på en gammel strand med skjellsand. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Naturbeitemark (D04) innenfor sandstranda i Korsvika (lengst til høyre i bildet) på Krøttøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er naturbeitemark (D04), med utforming svak lågurtslåtteeng (D0415). Naturbeitemark går inn under kulturmarkseng i NiN-systemet, og kategoriseres derfor som en sårbar (VU) naturtype (Lindgaard og Henriksen, 2011).

Artsmangfold

Av de artene som blir begunstiget av ekstensiv hevd og/eller har optimum i kulturmark fant vi ryllik (*Achillea millefolium*), engkvein (*Agrostis capillaris*), fjellmarikåpe (*Alchemilla alpina*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), fjellbakkestjerne (*Erigeron*

borealis), rødsvingel (*Festuca rubra*), kvitmaure (*Galium boreale*), enghumleblom (*Geum rivale*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), engfrytle (*Luzula multiflora* ssp. *multiflora*), småengkall (*Rhinanthus minor*) og engfiol (*Viola canina*). I tillegg er det noen småvokste urter som er typisk på tørre enger ved sjøen i nord, slik som bleiksøte (*Gentianella aurea*), gåsemure (*Potentilla anserina*), fjelltistel (*Saussurea alpina*) og fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*). En viss forekomst av mjødurt (*Filipendula ulmaria*) indikerer begynnende gjengroing.

Bruk, tilstand og påvirkning

Området er ikke beita lenger, og området er i begynnende gjengroing.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Beitemarken er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten.

Skjøtsel og hensyn

Beite på lokaliteten bør gjenopptas.

Verdivurdering

Lokaliteten er over 2 daa, og har kun middels grad av gjengroing og ingen fremmede arter. Det er imidlertid relativt få habitatspesialister innenfor avgrensningen. Verdien vurderes derfor å være av lav (C-verdi).

8.5 Lokalitet 05. Strandsonen i Korsvika, Krøttøya

Naturtype (%):	G06 - Driftvoll
Utforming:	G0602, G0607, G0608
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	1 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på østsida av Krøttøya, den nest ytterste av de bebodde øyene lengst ut mot havgapet i Harstad kommune. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med enger på på flata i bukta Leira. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (gabbro og granitt). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med stedvis tynt dekke i følge geologisk kartverk. Denne lokaliteten omfatter tangvollen innerst i ei vik med sandstrand. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Driftvoll (G06) på sandstranda i Korsvika, østsida av Krøttøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er driftvoll (G06), med utformingene ettårig driftvoll (G0602), en diffus utgave av lågurt driftvoll (G0607) og høgurt driftvoll (G0608).

Artsmangfold

Nærmest sjøen er det et relativt bredt belte med tangmelde (*Atriplex prost*rata) med spredte forekomster av strandarve (*Honkenya peploides*), sandslirekne (*Polygonum raii*) og strandbalderbrå (*Tripleurospermum maritimum*). I forkant av den kraftigere flerårige driftvollen er det forekomst av vrangdå (*Galeopsis bifida*) og gåsemure

(*Potentilla anserina*). Lengst bak, i overgangen mot enga innenfor stranda er det en nokså kraftig høgurtdriftvoll dominert av strandrug (*Leymus arenarius*), iblandet med strandkvann (*Angelica archangelica* ssp. *litoralis*), rødsvingel (*Festuca rubra*), klengemaure (*Galium aparine*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), strandsmelle (*Silene uniflora*), vendelrot (*Valeriana sambucifolia*) og fuglevikke (*Vicia cracca*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten virker uberørt.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Driftvoller inngår som et viktig habitat for mange av artene i dette landskapet. Særlig driftvoller på sand er avgjørende for mange smådyr.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er påkrevd.

Verdivurdering

Lokaliteten er middels stor (1 daa), og er etablert på sand, noe som indikerer større artsdiversitet blant smådyr. Soneringen er relativt tydelig. Forekomsten er intakt og uten negativ påvirkning. Verdien vurderes derfor å være viktig (B-verdi).

8.6 Lokalitet 06. Mellom Småvikran og Litjkorsvika, Krøttøya

Naturtype (%):	G09 – Rikt strandberg
Utforming:	G0902 – Vestlig og nordlig
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	4,7 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på østsida av Krøttøya, den nest ytterste av de bebodde øyene lengst ut mot havgapet i Harstad kommune. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med enger innerst i bukter og viker. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (gabbro og granitt). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med stedvis tynt dekke i følge geologisk kartverk. Denne lokaliteten er på nokså basefattige bergknauser langs sjøen, men det er skjellsand og annet materiale fra sjøen i bergsprekkene, som dermed gir grunnlag for en flora med en del basekrevende arter. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Rike strandberg (G09) i området mellom Småvikran og Litjkorsvika på østsida av Krøttøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er rikt strandberg (G09), med utformingen vestlig og nordlig (G0902).

Artsmangfold

Det ble registrert en rødlistet art i kategorien nær trua, fjellnøkleblom (*Primula scandinavica* – NT). Ellers er det fjørekoll (*Armeria maritima*) og en del fjellarter og tørrbakkearter som er mer eller mindre kravfulle som fjellmarikåpe (*Alchemilla alpina*), kattefot (*Antennaria dioica*), fjellbakkestjerne (*Erigeron borealis*),

fjelløyentrøst (*Euphrasia wettseinii*), geitsvingel (*Festuca vivipara*), bleiksøte (*Gentianella aurea*), flekkmure (*Potentilla cranzii*), rosenrot (*Rhodiola rosea*) og bitter bergknapp (*Sedum acre*). Mer typiske engarter som engkvein (*Agrostis capillaris*), harerug (*Bistorta vivipara*), rødsvingel (*Festuca rubra*), enghumleblom (*Geum rivale*), engsoeleie (*Ranunculus acris*) og småengkall (*Rhinanthus minor*) inngår også. Av busker ble det registrert einer (*Juniperus communis*), rips (*Ribes spicatum*) og bleikvier (*Salix hastata*). En og annen strandkvann (*Angelica archangelica* ssp. *litoralis*), strandbalderbrå (*Tripleurospermum maritimum*) og strandvendelrot (*Valeriana sambucifolia* ssp *salina*) ble også funnet.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten virker uberørt.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Det er mange sandstrender med skjellsand i området. Strandberg med tilførsel av skjellsand er et naturlig innslag i dette.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er påkrevd.

Verdivurdering

Samfunnet må sies å være nokså velutviklet. Det er registrert en rødlistet art i kategorien nær truet. Lokaliteten er relativt artsrik, og ikke påvirket. Verdien vurderes derfor å være viktig (B-verdi).

8.7 Lokalitet 07. Litjkorsvika, Krøttøya

Naturtype (%):	D04 - Naturbeitemark
Utforming:	D0415 – Svak lågurtbeiteeng
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	4,5 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	11. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på østsida av Krøttøya, den nest ytterste av de bebodde øyene lengst ut mot havgapet i Harstad kommune. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med enger på på flata i bukta Leira. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (gabbro og granitt). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med stedvis tynt dekke i følge geologisk kartverk. Denne lokaliteten ligger i ei vik med sandstrand, og enga er etablert på en gammel strand med skjellsand. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Naturbeitemark (D04) innenfor sandstranda i Litjkorsvika på Krøttøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er naturbeitemark (D04), med utforming svak lågurtbeiteeng (D0415). Naturbeitemark går inn under kulturmarkseng i NiN-systemet, og kategoriseres derfor som en sårbar (VU) naturtype (Lindgaard og Henriksen, 2011).

Artsmangfold

Det ble registrert en rødlistet art i kategorien nær trua, fjellnøkleblom (*Primula scandinavica* – NT), dette var på skrinnere jord i utkanten av enga. Området er ellers nokså artsrikt, særlig når man ser på størrelsen av arealet. Av de artene som blir

begunstiget av ekstensiv hevd og/eller har optimum i kulturmark fant vi ryllik (*Achillea millefolium*), engkvein (*Agrostis capillaris*), kattefot (*Antennaria dioica*), dunhavre (*Avenula pubescens*), harerug (*Bistorta vivipara*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), lodnerublom (*Draba incana*), fjellbakkestjerne (*Erigeron borealis*), fjelløyentrøst (*Euphrasia wettsteinii*), rødsvingel (Festuca rubra), kvitmaure (*Galium boreale*), enghumleblom (*Geum rivale*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), engfrytle (*Luzula multiflora* ssp. *multiflora*), legevintergrønn (*Pyrola rotundifolia* ssp. *rotundifolia*) og småengkall (*Rhinanthus minor*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Området er ikke beita lenger, og vegetasjonen i området er i begynnende gjengroing.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert, relativt flatt landskap omkring havnivå. Naturbeitemarka er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten.

Skjøtsel og hensyn

Beite bør gjenopptas, eventuelt kan man velge å slå.

Verdivurdering

Lokaliteten er stor (4,5 daa), og har kun middels grad av gjengroing og ingen fremmede arter. Det ble registrert en rødlistet art i kategorien nær trua (NT), men kun 16 habitatspesialister innenfor avgrensningen. Verdien vurderes derfor å være av lokal verdi (C-verdi), men området har potensiale for flere arter, og dermed høyere verdi om beitet gjenopprettes.

8.8 Lokalitet 08. Kollen, Krøttøya

Naturtype (%):	D22 – Boreal hei
Utforming:	D2201 – Fattig boreal hei
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	49 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	11. juli 2013

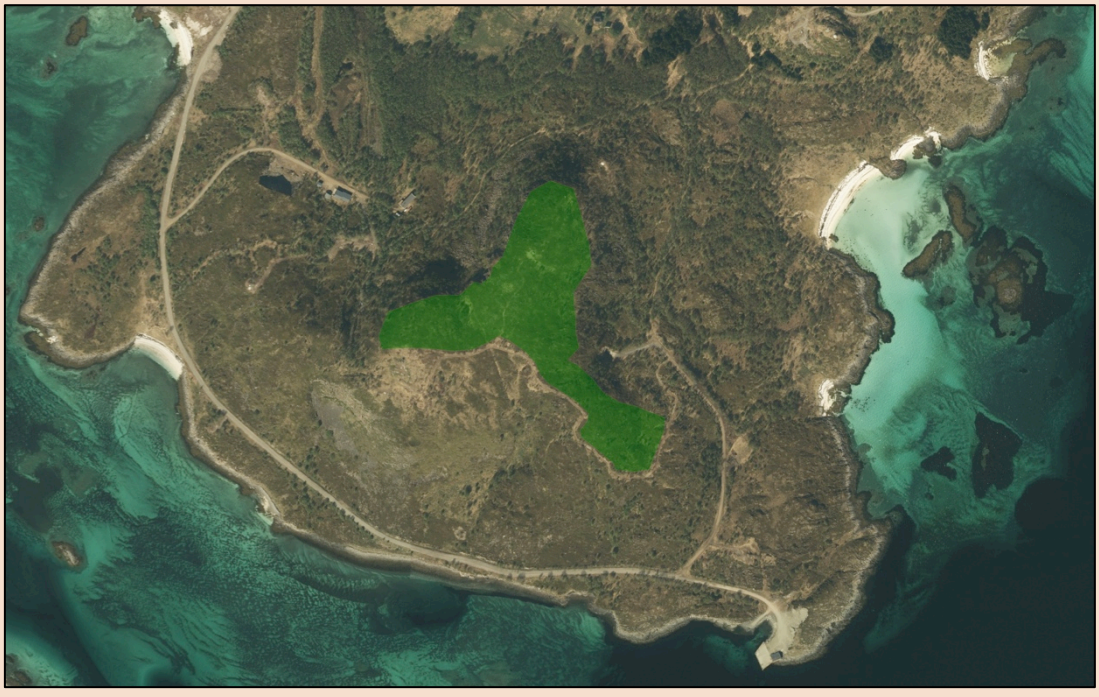

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på sørenden av Krøttøya, den nest ytterste av de bebodde øyene lengst ut mot havgapet i Harstad kommune. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med enger på på flata i bukta Leira. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (gabbro og granitt). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med stedvis tynt dekke i følge geologisk kartverk. Denne lokaliteten ligger på øyas høysete punkt, kollen, 92 moh. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Fattig boreal hei (D2201) på vei opp på Kollen (92 moh), det høyeste punktet på Krøttøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er boreal hei (D22), med utforming fattig boreal hei (D2201). Boreal hei er kategorisert som DD (datamangel) i rødlista for naturtyper (Lindgaard og Henriksen, 2011). Vegetasjonstypen er kreklinghei.

Artsmangfold

Dominerende art er krekling (*Empetrum nigrum*) sammen med smyle (*Avenella flexuosa*), rypebær (*Arctous alpinus*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), skrubbær

(*Chamaepericlymenium suesicum*), gullris (*Solidago virgaurea*). I tillegg er det enkelte små individ av bjørk (*Betula pubescens*) og rogn (*Sorbus aucuparia*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Området blir ikke beita lenger, men tilstanden er god. Det er lite som tyder på gjengroing i den avgrensede delen av området. Imidlertid har nok denne heia vært større tidligere.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Den boreale heia er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten.

Skjøtsel og hensyn

Fjerning av busker etter hvert som de dukker opp vil bidra til å holde heia åpen. Man kan også vurdere å utvide området. ved å fjerne trær i utkanten av det åpne området. På sikt er det en fordel om det kommer beitedyr i området, helst slike som også spiser kvister, for eksempel villsau.

Verdivurdering

Lokaliteten er stor (49 daa). Tilstanden er god, det er åpen mark uten trær selv om beitet har opphørt. I denne delen av landet er det ingen tradisjon for seterlandskap, men vi vil argumentere for at også kystlandskapet har blitt avskoget på grunn av intensiv bruk, og holdt åpent ved hjelp av beite over svært lang tid. Og vil i verdivurderingen derfor legge vekt på at Kollen er en del av et slikt verdifullt landskap. Siden artsdiversiteten er lav, og det ikke er noen rødlistede arter innen avgrensningen, og heller ikke variasjon i grunntype, så vurderer vi verdien til lokalt viktig (C-verdi).

8.9 Lokalitet 09. Ved Varhollet, Bjarkøya

Naturtype (%):	D22 – Boreal hei
Utforming:	D2201 – Fattig boreal hei
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	9 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	9. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 9. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på nordenden av Bjarkøya i Harstad kommune, med utsikt mot Krykkjeberget på Helløya.

Landskapet er nokså åpent, med lave knauser oftest med heivegetasjon eller lav skog, åpne strandberg og med kulturmark på steder med dypere jordsmonn. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (granitt). Løsmassene i området er humusdekke eller tynt torvdekke over berggrunn i følge geologisk kartverk. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Fattig boreal hei (D2201) ved Vardhollet nord på Bjarkøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er boreal hei (D22), med utforming fattig boreal hei (D2201). Naturbeitemark går inn under kulturmarkseng i NiN-systemet, og kategoriseres derfor som en sårbar (VU) naturtype (Lindgaard og Henriksen, 2011). Vegetasjonstypene er kreklinghei, et lite felt med beiteeng og noen fuktigere sig.

Artsmangfold

Dominerende art er krekling (*Empetrum nigrum*) sammen med andre lyng som rypebær (*Arctous alpinus*), røsslyng (*Calluna vulgaris*), blåbær (*Vaccinium myrtillus*)

og blokkebær (*V. uliginosum*). Inn i mellom fins også urter og gras som for eksempel fjellgulaks (*Anthoxanthum nipponicum*), smyle (*Avenella flexuosa*), harerug (*Bistorta vivipara*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), skrubbær (*Chamaepericlymenium suesicum*), følblom (*Scorzoneroides autumnalis*) og gullris (*Solidago virgaurea*). I tillegg er det enkelte små individ av bjørk (*Betula pubescens*), osp (*Populus tremula*) og rogn (*Sorbus aucuparia*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Området blir ikke beita lenger, og skogen kommer inn fra kantene. Det er også plantet en innført type gran (ikke nærmere undersøkt) like i nærheten av heia (se til høyre i bildet).

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Den boreale heia er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten.

Skjøtsel og hensyn

Fjerning av busker etter hvert som de dukker opp vil bidra til å holde heia åpen. Man kan også vurdere å utvide området. ved å fjerne trær i utkanten av det åpne området. På sikt er det en fordel om det kommer beitedyr i området, helst slike som også spiser kvister, for eksempel villsau.

Verdivurdering

Lokaliteten er liten (9 daa). Tilstanden er kun middels, det er åpen mark med svært lav tresjikt-tetthet. I denne delen av landet er det ingen tradisjon for seterlandskap, men vi vil argumentere for at også kystlandskapet har blitt avskoget på grunn av intensiv bruk, og holdt åpent ved hjelp av beite over svært lang tid. Og vil i verdivurderingen derfor legge vekt på at dette området er en del av et slikt verdifullt landskap. Siden artsdiversiteten er lav, og det ikke er noen rødlistede arter innen avgrensningen, og heller ikke variasjon i grunntype, så vurderer vi verdien til kun lokalt viktig (C-verdi).

8.10 Lokalitet 10. Heia ved Nausthågan, Søndre Leirvåg, Bjarkøya

Naturtype (%):	D22 – Boreal hei
Utforming:	D2201 - Fattig boreal hei
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	16 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	9. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 9. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på vestsida av Bjarkøya i Harstad kommune, nærmere bestemt på det lille neset mellom Søndre Leirvåg og Vedvika. Landskapet i området er nokså åpent, med lave knauser oftest med heivegetasjon eller lav skog, åpne strandberg og med kulturmark på steder med dypere jordsmonn. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (granitt). Løsmassene i området er humusdekke eller tynt torvdekke over berggrunn i følge geologisk kartverk. Stedvis er torvdekket så tynt at det mer er snakk om åpen grunnlendt naturmark i lavlandet, men store deler innen avgrensninga ser ut til å ha tykt nok jordsmonn til å utvikle skog. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Fattig boreal hei (D2201) ved Nausthågan i Søndre Leirvåg vest på Bjarkøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er boreal hei (D22), med utforming fattig boreal hei (D2201). Naturbeitemark går inn under kulturmarkseng i NiN-systemet, og kategoriseres derfor som en sårbar (VU) naturtype (Lindgaard og Henriksen, 2011). Vegetasjonstypene er kreklinghei, et lite felt med beiteeng og noen fuktigere sig.

Artsmangfold

Dominerende art er krekling (*Empetrum nigrum*) sammen med andre lyng som rypebær (*Arctous alpinus*), røsslyng (*Calluna vulgaris*), blåbær (*Vaccinium myrtillus*) og blokkebær (*V. uliginosum*). Inn i mellom fins også urter og gras som for eksempel smyle (*Avenella flexuosa*), harerug (*Bistorta vivipara*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), skrubbær (*Chamaepericlymenium suesicum*), og gullris (*Solidago virgaurea*). I tillegg er det enkelte små individ av bjørk (*Betula pubescens*) og rogn (*Sorbus aucuparia*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Området blir ikke beita lenger, og skogen kommer inn fra kantene.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Den boreale heia er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten.

Skjøtsel og hensyn

Fjerning av busker etter hvert som de dukker opp vil bidra til å holde heia åpen. Man kan også vurdere å utvide området. ved å fjerne trær i utkanten av det åpne området. På sikt er det en fordel om det kommer beitedyr i området, helst slike som også spiser kvister, for eksempel villsau.

Verdivurdering

Lokaliteten er middels stor (16 daa). Tilstanden er god, det er åpen mark med svært lav tresjikt-tetthet. I denne delen av landet er det ingen tradisjon for seterlandskap, men vi vil argumentere for at også kystlandskapet har blitt avskoget på grunn av intensiv bruk, og holdt åpent ved hjelp av beite over svært lang tid. Og vil i verdivurderingen derfor legge vekt på at dette området er en del av et slikt verdifullt landskap. Siden artsdiversiteten er lav, og det ikke er noen rødlistede arter innen avgrensningen, og heller ikke variasjon i grunntype, så vurderer vi verdien til kun lokalt viktig (C-verdi).

8.11 Lokalitet 11. Strandsonen ved Nausthågan, Søndre Leirvåg, Bjarkøya

Naturtype (%):	G09 – Rikt strandberg
Utforming:	G0902 – Vestlig og nordlig
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	0,5 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	9. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 9. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på vestsida av Bjarkøya i Harstad kommune, nærmere bestemt på detlille neset mellom Søndre Leirvåg og Vedvika. Landskapet i området er nokså åpent, med lave knauser oftest med heivegetasjon eller lav skog, åpne strandberg og med kulturmark på steder med dypere jordsmonn. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (granitt). Sannsynligvis er det skjellsand og annen næring fra sjøen som legger seg i sprekker i berget, som likevel gir muligheten for vegetasjon knyttet til rik berggrunn. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Rikt strandberg (G09) ved Nausthågan i Søndre Leirvåg vest på Bjarkøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er rikt strandberg (G09), med utformingen vestlig og nordlig (G0902).

Artsmangfold

Artsinventaret innenfor avgrensningen var nokså klassisk for denne typen strandberg. Vi registrerte strandkvann (*Angelica archangelica* ssp. *litoralis*), fjørekoll (*Armeria maritima*), bekkeblom (*Caltha palustris*) fjelløyentrøst (*Euphrasia wettseinii*), rødsvingel (*Festuca rubra*), geitsvingel (*Festuca vivipara*), strandarve (*Honkenya*

peploides), strandrug (*Leymus arenarius*), strandkjeks (*Ligusticum scothicum*), gåsemure (*Potentilla anserina*), småengkall (*Rhinanthus minor*), rosenrot (*Rhodiola rosea*), engsyre (Rumex acetosa), høymol (*Rumex longifolia*) og bitter bergknapp (*Sedum acre*), strandsmelle (*Silene uniflora*), strandbalderbrå (*Tripleurospermum maritimum*), strandvendelrot (*Valeriana sambucifolia* ssp *salina*). Av busker fant vi kun einer (*Juniperus communis*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten virker uberørt.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Det er mange sandstrender med skjellsand i området. Strandberg med tilførsel av skjellsand er et naturlig innslag i dette.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er påkrevd.

Verdivurdering

Samfunnet er ikke spesielt velutviklet. og kun middels artsrik. Lokaliteten er ikke påvirket på noen negativ måte, og slike strandberg er ikke så vanlig på Bjarkøya. Verdien vurderes derfor å være lokalt viktig (C-verdi).

8.12 Lokalitet 12. Bjarkøy kirke, Bjarkøya

Naturtype (%):	D13 – Parklandskap
Utforming:	D1301 – Kirkegård
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	3,7 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	9. juli 2003

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 9. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på Bjarkøya i Harstad kommune, i utkanten av den tetteste bebyggelsen på øya. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (granitt). Løsmassene på denne lokaliteten er tykk marin avsetning. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Parklandskap (D13) ved Bjarkøy kirke på Bjarkøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er parklandskap (D13), med utformingen kirkegård (D1301).

Artsmangfold

Lokaliteten innehar noen av de eldste trærne vi har registrert på Bjarkøya. Lerk (*Larix decidua*) og rogn (*Sorbus aucuparia*) var de artene med store trær. Rognebær er viktig føde for en rekke fugler og gir dessuten livsmuligheter for en del spesialiserte kryptogamer og invertebrater. Også gravsteinene hadde en god del kryptogamer, uten at artsinventaret er nærmere undersøkt. Artsmangfoldet av urter og gras er mindre relevant for denne naturtypen.

Bruk, tilstand og påvirkning

Det ser ut til at de gamle trærne får stå i fred.

Fremmede arter

Det var en del fremmede arter blant bakkelevende urter. Ingen av disse vil påvirke de store trærne nevneverdig.

Tromsøpalme (*Heracleum persicum*) var den ene. Risikovurderingen fra 2012 plasserer arten i kategorien svært høy risiko (SE), noe som innebærer at det er en økologisk skadegjører som har potensial til å etablere seg over store områder (Gederaas, Moen, Skjelseth og Larsen (red.), 2012).

Rynkerose (*Rosa rugosa*) er i samme kategori. Den vokser raskt og kan på få år danne store bestander som fortrenger hjemlige arter. Den har fortsatt en del igjen før den har fylt sitt potensielle utbredelsesområde, særlig i nord, og den har stort potensiale for ytterligere fortetning. Rynkerose står på listen over de 100 mest invasive artene (alle organismer) i Europa. (Gederaas, Moen, Skjelseth og Larsen (red.), 2012).

Prakttoppklokke (*Campanula glomerata* ssp. *superba*) er i kategorien høy risiko. Den er særlig ekspansiv på gammel kultureng og invaderer tradisjonelt drevne enger (en sårbar og truet naturtype) når skjøtselen blir svakere eller opphører. I tillegg er den invasiv i flere typer skog og skogkanter, men her blomstrer den lite. Planten danner meget tette bestander (kloner) og fortrenger de fleste andre urter og graminider, men bare lokalt. (Gederaas, Moen, Skjelseth og Larsen (red.), 2012).

Hagenøkleblom (*Primula elatior*) har potensiell høy risiko (PH), og er dermed ikke på svartelista som de tre andre fremmede artene, men bør likevel følges med. Den inntar nesten bare forstyrret eller konstruert mark, blomster tidlig og visner ned før den får gjort noen eventuell skade. (Gederaas, Moen, Skjelseth og Larsen (red.), 2012).

Del av helhetlig landskap

Dette parklandskapet har gamle trær som sitt viktigste bidrag til biologisk mangfold. Det er et viktig bidrag i kulturlandskapet i området.

Skjøtsel og hensyn

Det beste er å la de gamle trærne utvikle seg videre uten å unødig fjerne døde greiner, tette igjen hull i trærne eller fjerne lav og moser som vokser på dem. Det siste gjelder også for gravstøtter som er bevokst med lav og moser. Man bør ikke la det gro igjen med kratt og busker mellom trærne.

Verdivurdering

Trærne er relativt store og gamle, i det minste for å være så langt ut mot kysten i Troms. Kontinuiteten er nokså god. Verdien vurderes derfor å være lokalt viktig (C-verdi).

8.13 Lokalitet 13. Under Øvergårdsåsen, Bjarkøya

Naturtype (%):	D21 – Annen kulturmarkseng
Utforming:	D2115 – Svak lågurt kulturmarkseng
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	1,6 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	9. juli 2013

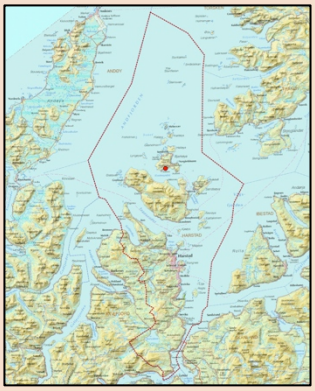

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 9. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger sør på Bjarkøya i Harstad kommune. Landskapet i området er nokså åpent, med knauser oftest med heivegetasjon eller lav skog, åpne strandberg og med kulturmark på steder med dypere jordsmonn. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (granitt). Løsmassene på denne lokaliteten er tynn strandavsetning. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Annen kulturmarkseng (D21) under Øvergårdsåsen, sør på Bjarkøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er annen kulturmarkseng (D21). Sannsynligvis har lokaliteten vært slått tidligere, men beitet de senere år. Utformingen er svak lågurtkulturmarkseng (D2115). Kulturmarkseng kategoriseres som en sårbar (VU) naturtype (Lindgaard og Henriksen, 2011).

Artsmangfold

Det ble ikke registrert noen rødlistede arter på lokaliteten. Området er middels artsrikt, og i enga ble det registrert 14 arter som regnes som spesielt begunstiget av ekstensiv hevd og/eller har optimum i kulturmark. Disse var ryllik (*Achillea millefolium*), engkvein (*Agrostis capillaris*), fjellgulaks (*Anthoxanthum nipponicum*), harerug

(*Bistorta vivipara*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), karve (*Carum carvi*), rødsvingel (Festuca rubra), kvitmaure (*Galium boreale*), enghumleblom (*Geum rivale*), einer (*Juniperus communis*), vill-lin (*Linum catharticum*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), engfrytle (*Luzula multiflora* ssp. *multiflora*) og småengkall (*Rhinanthus minor*). I tillegg kommer en rekke andre vanlige engarter.

Bruk, tilstand og påvirkning

Enga ser ut til å stå brakk, men er minimalt gjengrodd.

Fremmede arter

Det ble ikke registrert noen fremmede arter.

Del av helhetlig landskap

Denne enga er en del av et større område med kulturlandskap. Noen av engene i området er i moderne drift, mange enger står brakk eller er langt mer gjengrodd enn denne enga. Det er noen rydningsrøyser innenfor lokaliteten, som har noen ekstra arter knyttet til seg.

Skjøtsel og hensyn

Skjøtsel av enga bør gjenopptas. Det anbefales å klargjøre om enga er en gammel slåttemark, eller om det har hovedsakelig blitt beitet i området. Skjøtsel bør legges nærmest mulig den tradisjonelle.

Verdivurdering

Tilstanden til enga er god. Det er lite gjengroingspreg, og den er ikke vesentlig påvirket av gjødsling. Ingen fremmede arter ble registrert. Antall engarter for en svak lågurteng er rimelig høyt (15 stk om man regner kun de som er spesielt begunstiget av ekstensiv hevd), og rydningsrøysa er et kulturminne. Verdien vurderes derfor å være viktig (B).

8.14 Lokalitet 14. Austnes, Bjarkøya

Naturtype (%):	D04 - Naturbeitemark
Utforming:	D0415 – Svak lågurtbeiteeng
Suppl naturtype (%):	B01 – Sørvendt berg og rasmark
Utforming:	
Areal:	67 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	9. juli 2013

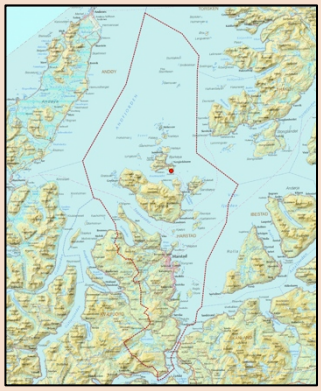

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 8. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på den sørøstlige delen av Bjarkøya i Harstad kommune. Landskapet i området er nokså åpent, med knauser oftest med heivegetasjon eller lav skog, åpne strandberg og med kulturmark på steder med dypere jordsmonn. Berggrunnen er fattig på mineralnæring egnet for planter (granitt). Løsmassene på denne lokaliteten er tykk strandavsetning. Området er i mellomboreal sone, klart oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er naturbeitemark (D04), med utforming svak lågurtslåtteeng (D0415), i mosaikk med sørvendt berg og rasmark (B01). Naturtypen naturbeitemark er rødlista i kategorien sårbar (VU) (Lindgaard og Henriksen, 2011).

Naturbeitemark (D04) i mosaikk med sørvendt berg og rasmark (B01) på Austneset, sørøst på Bjarkøya i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Oversiktsbilde av avgrensningen av naturbeitemarkene (D04) på Austneset, sørøst på Bjarkøya i Harstad kommune. Flyfoto: Statens kartverk.

Artsmangfold

Av de artene som blir begunstiget av ekstensiv hevd og/eller har optimum i kulturmark fant vi ryllik (*Achillea millefolium*), marikåpe (*Alchemilla sp.*), kattefot (*Antennaria dioica*), fjellgulaks (*Anthoxanthum nipponicum*), harerug (*Bistorta vivipara*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), lodnerublom (*Draba incana*), rødsvingel (*Festuca rubra*), hvitmaure (*Galium boreale*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), engfrytle (*Luzula multiflora*), gjeldkarve (*Pimpinella saxifraga*) og legeveronika (*Veronica officinalis*).

I tillegg er det noen mer krevende arter som er typisk på tørre enger og/eller bergknauser som fjellmarikåpe (*Alchemilla alpina*) vanlig rundbelg (*Anthyllis vulneraria* ssp. *vulneraria*), småsmelle (*Atocion rupestre*), fjellrapp (*Poa alpina*), småsyre (*Rumex acetosella*) og bitterbergknapp (*Sedum acre*).

Flekkvis er det noe gjengroingsarter som hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*), sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*), mjødurt (*Filipendula ulmaria*) og vendelrot (*Valeriana sambucifolia*). Noe forvedete arter som ulike bærlyng (*Empetrum nigrum* og *Vaccinium*), røsslyng (*Calluna vulgaris*), einer (*Juniperus communis*) og en ubestemt rose (*Rosa* sp.) opptrer enkelte steder.

Bruk, tilstand og påvirkning

Engene ser ut til å fortsatt være beitet, men enkelte steder er beitetrykket lavt.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området. I utkanten av lokaliteten er det imidlertid plantet gran.

Del av helhetlig landskap

Denne naturbeitemarken er en del av et aktivt jordbrukslandskap, med kulturminner i form av flere steingjerder.

Skjøtsel og hensyn

Beite på lokaliteten bør opprettholdes.

Verdivurdering

Siden naturtypen er rødlista i kategorien sårbar (VU), og lokaliteten er stor (67 daa), er fortsatt beita, har ingen spor av gjødsling, ingen fremmede arter vurderes det slik at verdien er middels (B-verdi) selv om det er relativt få habitatspesialister innenfor avgrensningen. (< 20).

8.15 Lokalitet 15. Ved Dale, Grytøya

Naturtype (%):	D04 - Naturbeitemark
Utforming:	D0415 – Svak lågurtbeiteeng
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	88 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	6. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 6.august 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Bygda Dale ligger sørvest på Grytøya nordøst for Harstad, Harstad kommune. Avgrenset område ligger nordvest for Dale i lia sør for Slåttheia.

Området er ei lang og svært bratt li, og det er flere mindre rasområder i lia. Avgrensingen grenser mot sjø og blokkmark mot sør, mot tunnellinngang og ruderatmark i øst, og skogområder og nakent berg i nord. Rasmarkene i lia er utelatt fra avgrensingen.

Løsmassene i området er hovedsakelig skredmateriale, bortsett fra steder der nakent berg står i dagen. Berggrunnen i området består av grovkornet syenitt og kvartssyenitt. På grunn av den sterke helningen i området, er området veldrenert, men det er også flere mindre bekker som renner ned langs lia.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er for det meste naturbeitemark (D04) med utformingen svak lågurtbeiteeng (D0415). I overkant av området finnes vegetasjon på nakent berg, samt flekkvise treklynger og mindre skogholt med tilhørende storbregnevegetasjon. Busker av einer finnes stedvis i selve beitemarka, mens bjørk er dominerende treslag der det finnes skogvegetasjonen, i tillegg til noe rogn.

Naturbeitemark (D04) ved Dale, på sørvestsiden av Grytøya i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Svak lågurtbeiteeng (D0415) ved Dale, på sørvestsiden av Grytøya i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 56 arter i området. I enga dominerte hvitkløver (*Trifolium repens*), engkvein (*Agrostis capillaris*), sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*), gulaks (*Anthoxanthum nipponicum*) og fjellgulaks (*Anthoxanthum odoratum*). I enga var også

ryllik (*Alchemilla millefolium*), sauesvingel (*Festuca ovina*), seterrapp (*Poa pratensis* ssp. *alpigena*), fjellrapp (*Poa alpina* ssp. *alpina*) blåklokke (*Campanula rotundifolia*), hundegras (*Dactylis glomerata*), blåkoll (*Prunella vulgaris*), engsyre (*Rumex acetosa*), engsoleie (*Ranunculus acris*), åkerminneblom (Moneses uniflora), vanlig arve (*Cerastium fontanum*), marikåpe (*Alchemilla* sp.), bleikstarr (*Carex pallescens*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*), enghumleblom (*Geum rivale*), seterfrytle (*Luzula multiflora* ssp. *multiflora*), fuglevikke (*Vicia cracca*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), rødkløver (*Trifolium pratense*) og kanelrose (*Rosa mollis*). På tørt berg fantes fjellmarikåpe (*Alchemilla alpina*), svarttopp (*Bartsia alpina*), rosenrot (*Rhodiola rosea*), bitter bergknapp (*Sedum acre*), rødsildre (*Silene acaulis*) og rød jonsokblom (*Silene dioica*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten er fortsatt i hevd, og brukes som utmarksbeite for sau. Ei kraftlinje går parallelt med gamle fylkesvei 15, og begge disse går gjennom området. Nye fylkesvei 15 er ellers lagt i tunell under området. Enkelte mindre og korte traktorveier eller kjerreveier går også inn i området.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble registrert i området under årets registrering.

Del av helhetlig landskap

Naturbeitemarka er en langstrakt åpen beitebakke i ei aktiv jordbruksbygd, og er en del av kyst- og kulturlandskapet på Grytøya. Naturbeitemarka er såpass stor at den er synlig fra fergeoverfarten.

Skjøtsel og hensyn

Beite bør opprettholdes med likt beiteregime. Manuell rydding av ungskog og kratt foretas ved behov for å holde marka åpen.

Verdivurdering

Naturbeitemarka strekker seg over et stort areal, og holdes fortsatt i hevd. Det ble ikke registrert rødlistede arter under befaringen, men lokaliteten har potensiale for rødlistede arter som beitesopp. Ingen fremmede arter ble funnet i området, og området er ellers lite påvirket. Et større antall habitatspesialister (>30) ble registrert i området. Lokaliteten vurderes derfor til verdi B, regional verdi.

8.16 Lokalitet 16. Ved Fenes, Grytøya

Naturtype (%):	G09 – Rikt strandberg (90%)
Utforming:	G0902 – Vestlig og nordlig
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	16 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	6. august 2013

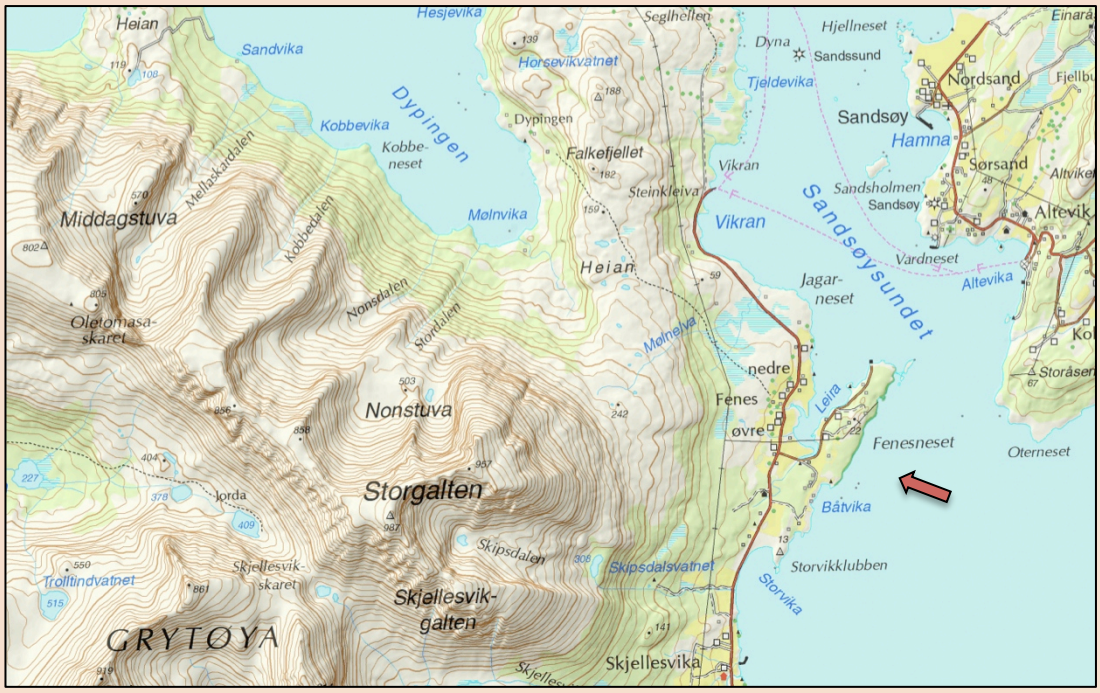

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 6.august 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Fenes ligger nordøst på Grytøya utenfor Harstad. Fra jordbruksområdet Fenes går det ut et nes, der det fortsatt holdes dyr i sambeite på midtre deler av neset. Den avgrensede naturtypen ligger på østsiden av Fenesneset, og grenser i vest mot naturbeitemark i varierende hevd, samt høgstaudeskog med kalkindikatorarter og lynghei. Havet danner grense mot øst, Båtvika i sør og Valskjæran ved Sandøysundet i nord. Mot nordvest er det også noen flekkvise, men marginale områder med fuktigere sig og intermediærrik myrvegetasjon.

Det avgrensede området består hovedsakelig av kalkrike strandberg, der de mest artsrike partiene forekommer mellom Slåttebakken og Kobbevika. Ved Kobbevika finnes et lite område med driftsvoll i noe ly for vær og vind, der man får sonering fra melde-tangvoll via strandrugbelte til høgstauder dominert av mjødurt. Valskjæran er hekkeområde for rødnebbterne og ulike måser, og er antakelig svært fuglegjødslet.

Grytøya består hovedsakelig av granitt og syenitt, men ved Fenes kommer en stripe av glimmerskifer med marmorlag frem. Området ligger i mellomboreal svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er for det meste kalkrikt strandberg (G09) med utformingene vestlig og nordlig (G0902).

Rikt strandberg (G0902) ved Feneset, på østsida av Grytøya i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Strandberget er artsrikt, med 46 identifiserte arter. Svingel-arter, gulsildre (*Saxifraga aizoides*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*) og vanlig kattefot (*Antennaria dioica*) var utbredt. Kravfulle fjellarter som fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*), rødsildre (*Saxifraga oppositifolia*), dvergjamne (*Selaginella selaginoides*), fjelløyentrøst (*Euphrasia wettsteinii*) og bergstarr (*Carex rupestris*) var vanlig, men ikke dominerende. Knoppsmåarve (*Sagina nodosa*), bitterbergknapp (*Sedum acre*) og strandsmelle (*Silene uniflora*) var også vanlig, men ikke dominerende, og er arter som har tyngdepunkt i denne naturtypen. Blå og hvite varieteter av bakkesøte (*Gentianella campestris*) fantes, samt enkelte mindre forekomster av fjellnøkleblom (*Primula scandinavica* - NT), blåkoll (*Prunella vulgaris*) og gjeldkarve (*Pimpinella saxifraga*). I slakere områder, slik som ved Kobbevika, finnes arter som er vanlig i nedre strandsone, som østersurt (*Mertensia maritima*) og strandkjempe (*Plantago maritima*). Ecofact har også observert stortveblad (*Listera ovata*) på lokaliteten ved en eldre kartlegging.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten har tidligere antakelig vært en del av beiteområdet tilhørende gårdene Slettebakkan og Neset, og kantvegetasjon av krekling og einer tyder på tidlig gjengroing. Det er likevel liten fare for at selve strandberget skal gro igjen. Sørlig del av området er fortsatt del av beitemark, men strandberget er mulig bare sporadisk beitet.

Fremmede arter

Det ble ikke funnet fremmede arter i området ved kartleggingen i 2013.

Del av helhetlig landskap

De rike strandbergene er en del av skog- og kulturmarksvegetasjonen ved Fenes, og rammes inn av fjordlandskapet ved Grytøya. Området ligger i ly for storhavet, og flere mindre holmer og øyer ligger nord for området. Fra de rike strandbergene på Fenesneset går det ut noen mindre holmer der fuglelivet er yrende.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Området er ett av to områder på Grytøya der det finnes marmorlag i berggrunnen, og hvor granitt og syenitt ellers er dominerende bergarter. Avgrensingen er velutviklet og strekker seg over et middels stort område. En rødlistet art ble registrert. Lokaliteten vurderes derfor til å være av regional verdi (B).

8.17 Lokalitet 17. Ved Kobbevika, Grytøya

Naturtype (%):	G06 - Driftvoll
Utforming:	G0602 – Ettårig driftvoll G0608 – Høgurt driftvoll
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	0,7 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	6. august 2013

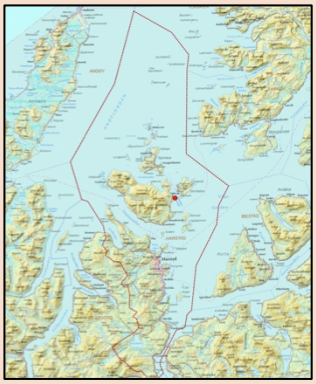

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 6.august 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Avgrensingen ligger på Grytøya i Harstad komune, ved bygda Fenes. Her går et nes ut i fjorden, og ved Kobbevika på neset finnes et lite område med driftsvoll i noe ly for vær og vind, der man får sonering fra melde-tangvoll via strandrugbelte til høgstauder dominert av mjødurt. Substratet er stein og grusstrand. Naturtypen grenser mot rike strandberg i nord og sør, mens fjorden ved Sandøysundet danner naturlig grense mot øst, og beiteskog i sen gjengroingsfase danner grense mot vest.

Området ligger sørøstvendt i et av få områder på Grytøya med berggrunn av marmor. Fenes på Grytøya ligger i mellomboreal vegetasjonssone svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er driftsvoll (G06) med utformingene ettårig driftvoll (G0602) og høgurt driftvoll (G0608). Overgang fra melde-tangvoll via strandrugbelte til høgstauder dominert av mjødurt skjer noe raskt, men sonering er likevel synlig.

Ettårig driftvoll (G0602) og høgurt driftvoll (G0608) ved Fenes, på østsida av Grytøya i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Driftsvollen er middels artsrik, med 12 registrerte karplantearter.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten ser ikke ut til å være påvirket.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet ved kartleggingen i 2013.

Del av helhetlig landskap

Den lille driftsvollen er en del av de rike strandbergene og annen skog- og kulturmarksvegetasjonen ved Fenes, og rammes inn av fjordlandskapet ved Grytøya. Området ligger i ly for storhavet, og flere mindre holmer og øyer ligger nord for området.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Driftsvollen er av nokså beskjeden størrelse, og utformingen av naturtypen vanlig. Ingen rødlistearter har foreløpig blitt funnet ved lokaliteten. Lokaliteten vurderes likevel til lokal verdi (C) på grunn av forekomst av flere undernaturtyper og som del av et helhetlig landskap ved Fenes.

8.18 Lokalitet 18. Langåkerleira, Grytøya

Naturtype (%):	G05 – Strandeng og strandsump
Utforming:	
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	312 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	16. og 22. juli. 2013

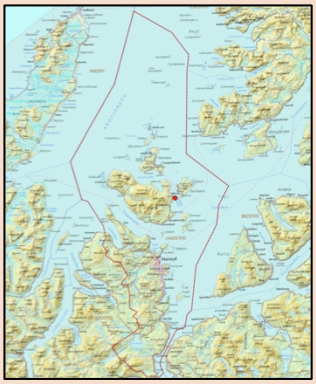

Innledning

I forbindelse med naturtypekartlegging i kommunene Harstad, Storfjord og Tromsø har Ecofact v/ Bente Sved Skottvoll undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til direktoratet for naturforvaltnings "Håndbok 13: Kartlegging av naturtyper – verdisetting av biologisk mangfold" eller innhente informasjon for å gi en bedre beskrivelse av gjenbesøkte tidligere avgrensede områder. Feltarbeidet ble utført utført 6.august 2013. Ecofact har avgrenset en verdifull naturtype.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Fenes ligger nordøst på Grytøya i Harstad kommune. Vika mellom jordbruksområdet ved Fenes og Fenesneset har større områder av strandenger med varierende brakkvannspåvirking på grunn av de tre elvene Langåkerselva, Gårdselva og Latruelva som alle munner ut i vika. Vikbunnen består hovedsakelig av mudder fra marin strandavsetning, og mudderflata er oppe i dagen ved vanlig fjære.

Området ligger i et av få områder på Grytøya med berggrunn av marmor. Fenes på Grytøya ligger i mellomboreal vegetasjonssone svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er strandeng og strandsump (G05). med nedre, midtre og øvre utforming av både brakkvasseng og salteng.

Større strandengkompleks (G0501) ved Fenes, på østsida av Grytøya i Harstad kommune. Elveosen tilhørende Langåkerselva sees til venstre i bildet. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Strandeng og strandsump (G05) går stedvis over i strandrugbelter på driftsvoll (G09) ved Fenes, Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

På strandenga forekommer vanlige halofytter og andre strandengarter. 16 karplanter ble registrert ved denne kartleggingen. Her vokser saltsiv (*Juncus gerardii* ssp. *atrosfuscus*), strandkjempe (*Plantago maritima*), fjæresaltgras (*Puccinellia maritima*), rødsvingel (*Festuca rubra*) og hundekvein (*Agrostis canina*) i strandenga, og småengkall (*Rhinantus minor*), strandkjeks (*Ligusticum scoticum*) og fuglevikke (*Viccia cracca*) i øvre strandeng. Et stykke opp langs bekken er ferskvannspåvirkningen større, og her vokser fjæresaulauk (*Triglochin maritima*), jåblom (*Parnassia palustris*), smårørkvein (*Calamagrostis neglecta*), harerug (*Bistorta vivipara*), sauesvingel (*Festuca ovina*), saltsiv (*Juncus gerardii*) og strandarve (*Honckenya peploides*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten påvirkes sannsynligvis av avrenning fra omkringliggende fulldyrkede jordbruksområder. Strandenga beites, om noe, kun sporadisk av sau. Vika ved Fenes er ellers sannsynligvis en viktig rasteplass for grågås, og hekkeområde for tjeld, rødnebbterne, fiskemåser, svartbak og ærfugl.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet innenfor avgrensingsområdet under kartleggingen i 2013.

Del av helhetlig landskap

Fenes er en del av fjordlandskapet i Nordland og Troms, og fortsatt i stor grad et

levende jordbruksområde.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Lokaliteten er i stor grad intakt, med unntak av bruer der veien krysser elvene og sannsynligvis noe avrenning fra tilgrensende fulldyrkede enger. Strandenga strekker seg over et stort areal, og er viktig for hekkende og trekkende fugler. Lokaliteten vurderes derfor som regionalt viktig (B).

8.19 Lokalitet 19. Sentralt på Kjøtta

Naturtype (%):	D06 – Beiteskog
Utforming:	D0601 - Beiteskog
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	90 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	10. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 10. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger relativt sentralt på øya Kjøtta, en av øyene rett øst/sørøst for Grytøya i Harstad kommune. Øya har bebyggelse og kulturlandskap på øyas nordvestre del. Ellers består øya av lave koller med hei og åpne knauser med åpen skog og myr på flatene mellom. Berggrunnen er dels fattig på mineralnæring egnet for planter, men enkelte steder er det mulige med mer baserikt grunnlag. Løsmassene i skogsområdene er for det meste tynn marin avsetning. Denne lokaliteten er i forlengelse av gjødslet beitemark med sau. Området er i mellomboreal sone, svak oseanisk seksjon.

Beiteskog (D06) sentralt på øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er beiteskog (D06), med utforming beiteskog (D0601). Vegetasjonen i feltsjiktet tilsvarer en svak lågurteng. Beiteskog klassifiseres som en nær truet naturtype (NT) (www.artsportalen.artsdatabanken.no).

Artsmangfold

De vanligste artene i feltsjiktet er ryllik (*Achillea millefolium*), engkvein (*Agrostis capillaris*), fjellmarikåpe (*Alchemilla alpina*), fjellgulaks (*Anthoxanthum nipponicum*), smyle (*Avenella flexuosa*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), vanlig arve

(*Cerastium fontanum*), sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*), fjelløyentrøst (*Euphrasia wettsteinii*), rødsvingel (*Festuca rubra*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*), sauetelg (*Gymnocarpion dryopteris)*, engfrytle (*Luzula multiflora* ssp. *multiflora*), gaukesyre (*Oxalis acetosella*), tunrapp (*Poa annua*), blåkoll (*Prunella vulgaris*), kvitkløver (*Trifolium repens*), fuglevikke (*Vicia cracca*) og fjellfiol (*Viola biflora*). Artene tunrapp, blåkoll og kvitkløver er typiske for beitemarker.

Einer (*Juniperus communis*) danner mindre klynger med busksjikt enkelte steder. Dominerende trær er bjørk (*Betula pubescens*) med noe rogn (*Sorbus aucuparia*) og selje (*Salix caprea*) blandet inn.

Bruk, tilstand og påvirkning

Området blir beita av sau.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av det større kulturlandskapet på Kjøtta.

Skjøtsel og hensyn

Beiteskogen ser ut til å være i rimelig god hevd. Beitetrykket bør opprettholdes.

Verdivurdering

Dette er en intakt beiteskog som fortsatt er i bruk. Det er innslag av beiteindikatorer, men det er ikke registrert noen sjeldne arter. Verdien vurderes derfor å være B (viktig).

8.20 Lokalitet 20. Vest for Varden, Kjøtta

Naturtype (%):	D06 – Beiteskog
Utforming:	D0601 - Beiteskog
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	8 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	10. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 10. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på vestsiden av Kjøtta, en av øyene rett øst/sørøst for Grytøya i Harstad kommune. Øya har bebyggelse og kulturlandskap på øyas nordvestre del. Ellers består øya av lave koller med hei og åpne knauser med åpen skog og myr på flatene mellom. Berggrunnen er dels fattig på mineralnæring egnet for planter, men enkelte steder er det mulige med mer baserikt grunnlag. Løsmassene i skogsområdene er for det meste tynn marin avsetning. Området er i mellomboreal sone, svak oseanisk seksjon.

Beiteskog (D0601) like utenfor gårdslandskapet nordvest på øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er beiteskog (D06), med utforming beiteskog (D0601). Vegetasjonen i feltsjiktet tilsvarer en svak lågurteng. Beiteskog klassifiseres som en nær truet naturtype (NT) (www.artsportalen.artsdatabanken.no).

Artsmangfold

De vanligste artene i feltsjiktet er ryllik (*Achillea millefolium*), engkvein (*Agrostis capillaris*), fjellmarikåpe (*Alchemilla alpina*), fjellgulaks (*Anthoxanthum nipponicum*), smyle (*Avenella flexuosa*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), vanlig arve

(*Cerastium fontanum*), sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*), fjelløyentrøst (*Euphrasia wettsteinii*), rødsvingel (*Festuca rubra*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*), sauetelg (*Gymnocarpion dryopteris)*, engfrytle (*Luzula multiflora* ssp. *multiflora*), gaukesyre (*Oxalis acetosella*), tunrapp (*Poa annua*), blåkoll (*Prunella vulgaris*), kvitkløver (*Trifolium repens*), fuglevikke (*Vicia cracca*) og fjellfiol (*Viola biflora*). Artene tunrapp, blåkoll og kvitkløver er typiske for beitemarker.

Einer (*Juniperus communis*) danner mindre klynger med busksjikt enkelte steder. Dominerende trær er bjørk (*Betula pubescens*) med noe rogn (*Sorbus aucuparia*) og selje (*Salix caprea*) blandet inn.

Bruk, tilstand og påvirkning

Området blir beita av sau, og det ser ut som beitetrykket er tilstrekkelig innenfor avgrensningen.

Beitedyr i beiteskogen like utenfor gårdslandskapet nordvest på øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Lokaliteten er en del av det større kulturlandskapet på Kjøtta.

Skjøtsel og hensyn

Beiteskogen ser ut til å være i rimelig god hevd. Beitetrykket bør opprettholdes.

Verdivurdering

Dette er en intakt beiteskog som fortsatt er i bruk. Det er innslag av beiteindikatorer, men det er ikke registrert noen sjeldne arter. Verdien vurderes derfor å være B (viktig).

8.21 Lokalitet 21. Sørvest for Varden, Kjøtta

Naturtype (%):	F07 – Gammel boreal lauvskog
Utforming:	F0705 - Gammel lauvblandingsskog
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	7,8 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	10. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 10. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på vestsiden av Kjøtta, en av øyene rett øst/sørøst for Grytøya i Harstad kommune. Øya har bebyggelse og kulturlandskap på øyas nordvestre del. Ellers består øya av lave koller med hei og åpne knauser med åpen skog og myr på flatene mellom. Denne lokaliteten er i ei bratt vestvendt li, med noen bergvegger og bratte urer. Berggrunnen er nokså fattig på mineralnæring egnet for planter, men enkelte steder er det mulighet for mer baserikt grunnlag. Området er i mellomboreal sone, svak oseanisk seksjon.

Gammel boreal lauvskog (F07) på vestsiden av øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er gammel boreal lauvskog (F07), med utformingen gammel lauvblandingsskog (F0705).

Artsmangfold

Feltsjiktet består for det meste av av ulike bærlyngarter, iblandet en del urter. Det er mye moser i bunnsjiktet. I Busksjiktet fins enkelte busker av einer (*Juniperis communis*). Skogen er blandingsskog, med ulike aldersklasser av trær. De eldste

trærne består av artene selje (*Salix caprea*), rogn (*Sorbus aucuparia*) og osp (*Populus tremula*). Dominerende treslag er bjørk (*Betula pubescens*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten virker lite påvirket, den er i en relativt bratt skråning og er noe utigjengelig. Skogen er noe sjiktet, med dødved

Fremmede arter

Det ble ikke registrert noen fremmede arter i området.

Del av helhetlig landskap

Denne skogen er en del av flere skogsområder på øya, hvorav de fleste bærer preg av beite eller skogsdrift. Denne skogen skiller seg ut (sammen med noen av de andre) som en skog med god kontinuitet.

Skjøtsel og hensyn

Naturtypen bevares best om den forblir minst mulig påvirket.

Verdivurdering

Lokaliteten er nokså liten (7,8 daa). Det er sannsynlig med forekomst av rødlistearter på død ved og oppsprukket bark uten at dette er undersøkt. Skogen er gammel, med noe sjiktning. Verdien ut i fra størrelse er lokal verdi (C), mens habitatkvaliteten peker mot en middels verdi (B). Siden forekomsten av selje, rogn og osp er nokså høy, og det ikke er noen spor av hogst eller fremmede arter så vurderer vi det slik at verdien av lokaliteten er middels (B-verdi).

8.22 Lokalitet 22. Ved Vassåsen, Kjøtta

Naturtype (%):	F14 - Gammel sumpskog
Utforming:	F1403, F1404
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	3,4 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	10. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 10. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger like mellom Vassåsen og Storvatnet på den vestlige halvdelen av Kjøtta, en av øyene rett øst/sørøst for Grytøya i Harstad kommune. Øya har bebyggelse og kulturlandskap på øyas nordvestre del. Ellers består øya av lave koller med hei og åpne knauser med åpen skog og myr på flatene mellom. Denne lokaliteten er i en forsenkning i terrenget mellom Storvatnet og ei myr. Grunnvannstanden er stedvis høy, blandet med tørrere partier. Berggrunnen er nokså fattig på mineralnæring egnet for planter. Området er i mellomboreal sone, svak oseanisk seksjon.

Gammel sumpskog (F14) på vestsiden av øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Gammel sumpskog (F14) på vestsiden av øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er gammel sumpskog (F14), med utformingene gammel bjørkesumpskog (F1404) og gammel oresumpskog (F1404).

Artsmangfold

Tresjiktet består av bjørk (*Betula pubescens*), rogn (*Sorbus aucuparia*) og gråor (*Alnus incana*). I feltsjiktet ble det kun registrert trivielle arter. Det ble registrert både gamle trær, sokler, rotvelt og mye død ved av ulike typer. Imidlertid er det lite trær med store dimensjoner. Det er potensiale for signalarter og rødlistearter knyttet til gammel skog. Dette gjelder særlig i artsgruppene lav, moser, sopp, insekter og i noen grad fugl.

Bruk, tilstand og påvirkning

Grunnvannstanden er intakt. Ingen registrerte påvirkninger.

Fremmede arter

Det ble ikke registrert noen fremmede arter i området.

Del av helhetlig landskap

Denne skogen er en del av flere skogsområder og våtmarksområder på øya. På andre siden av Storvannet, ved Mølnelva ligger en liknende skog, men denne på noe rikere mark.

Skjøtsel og hensyn

Naturtypen bevares best om den forblir minst mulig påvirket.

Verdivurdering

Det er potensiale for forekomst av rødlistearter knyttet til gammel sumpskog. Skogen er eldre og noe sjiktet. Det er en del gamle trær, sokler og mye død ved. Lokaliteten er nokså liten (3,4 daa). Siden det ikke er noen spor av hogst, grøfting eller fremmede arter så vurderer vi det likevel slik at verdien av lokaliteten er middels (B-verdi).

8.23 Lokalitet 23. Mølnelva, Kjøtta

Naturtype (%):	F14 – Gammel sumpskog
Utforming:	F1403, F1404
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	6 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	10. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 10. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på vestsiden av Kjøtta, en av øyene rett øst/sørøst for Grytøya i Harstad kommune. Øya har bebyggelse og kulturlandskap på øyas nordvestre del. Ellers består øya av lave koller med hei og åpne knauser med åpen skog og myr på flatene mellom. Berggrunnen er generelt nokså fattig på mineralnæring egnet for planter, men enkelte steder er det mulighet for mer baserikt grunnlag. Denne lokaliteten er i ei vestvendt li med svak helning. Grunnvannstanden er høy, og det renner en bekk gjennom avgrensingen. Området er i mellomboreal sone, svak oseanisk seksjon.

Gammel sumpskog (F14) ved Mølnelva på vestsiden av øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Gammel boreal lauvskog (F07) på vestsiden av øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er gammel sumpskog (F14), med utformingene gammel bjørkesumpskog (F1404) og gammel oresumpskog (F1404).

Artsmangfold

Tresjiktet består av gråor (*Alnus incana*), bjørk (*Betula pubescens*), selje (*Salix caprea*), istervier (*Salix pentandra*) og rogn (*Sorbus aucuparia*). Noe einer (*Juniperus communis*) i tørrere partier. I feltsjiktet ble det kun registrert trivielle arter, noen av dem knyttet til intermediærrik mark. Det ble registrert gamle trær, sokler, rotvelt og mye død ved av ulike typer. Imidlertid er det lite trær med store dimensjoner. Det er potensiale for signalarter og rødlistearter knyttet til gammel skog. Dette gjelder særlig i artsgruppene lav, moser, sopp, insekter og i noen grad fugl.

Bruk, tilstand og påvirkning

Grunnvannstanden er intakt. Ingen registrerte påvirkninger.

Fremmede arter

Det ble ikke registrert noen fremmede arter i området.

Del av helhetlig landskap

Denne skogen er en del av flere skogsområder og våtmarksområder på øya. På andre siden av Storvannet, ved Vassåsen ligger en liknende skog, men denne på noe fattigere mark.

Skjøtsel og hensyn

Naturtypen bevares best om den forblir minst mulig påvirket.

Verdivurdering

Det er potensiale for forekomst av rødlistearter knyttet til gammel sumpskog. Skogen er eldre og noe sjiktet. Det er en del gamle trær, sokler og mye død ved. Lokaliteten er middels stor (6 daa). Siden det ikke er noen spor av hogst, grøfting eller fremmede arter så vurderes verdien å være middels (B-verdi).

8.24 Lokalitet 24. Ved Kobbevika, Kjøtta

Naturtype (%):	F14 – Gammel sumpskog
Utforming:	F1403, F1404
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	7 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	10. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 10. juli 2013. Lokaliteten er delvis innenfor en kartavgrensning i naturbase av rikt strandberg som er gjort i 2001 (Naturbase, BN00037751, Kjøtta sør) som åpenbart ikke stemmer. Det er nok flekkvis forekomst av rike strandberg på bergene i sjøkanten, men dagens kartopptegning er misvisende.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på sørøstsida av Kjøtta, en av øyene rett øst/sørøst for Grytøya i Harstad kommune. Øya har bebyggelse og kulturlandskap på øyas nordvestre del. Ellers består øya av lave koller med hei og åpne knauser med åpen skog og myr på flatene mellom. Berggrunnen er generelt nokså fattig på mineralnæring egnet for planter, men enkelte steder er det mulighet for mer baserikt grunnlag. Denne lokaliteten er i sørøstvendt skråning ned mot Kobbevika. Grunnvannstanden er stedvis høy, og det renner en liten bekk gjennom avgrensingen. Området er i mellomboreal sone, svak oseanisk seksjon.

Gammel sumpskog (F14) ved i lia ovenfor Kobbevika på sørøstsida av øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Gammel sumpskog (F14) i lia ovenfor Kobbevika på sørøstsida av øya Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er gammel sumpskog (F14), med utformingene gammel bjørkesumpskog (F1404) og gammel oresumpskog (F1404) i mosaikk.

Artsmangfold

Tresjiktet består hovedsakelig av en blanding av av gråor (*Alnus incana*) og bjørk (*Betula pubescens*). Noe einer (*Juniperus communis*) opptrer i tørrere partier. I feltsjiktet ble det kun registrert trivielle arter, noen av dem knyttet til intermediærrik mark. Det ble registrert en del gamle trær, sokler, rotvelt og godt med død ved av ulike typer. Imidlertid er det lite trær med store dimensjoner, og den er noe mindre utviklet enn annen sumpskog som er avgrenset på øya. Det er potensiale for signalarter og rødlistearter knyttet til gammel skog. Dette gjelder særlig i artsgruppene lav, moser, sopp, insekter og i noen grad fugl.

Bruk, tilstand og påvirkning

Grunnvannstanden er intakt. Skogen blir beitet av sau. Det samles en del søppel fra sjøen i nedre deler av området.

Fremmede arter

Det ble ikke registrert noen fremmede arter i området.

Del av helhetlig landskap

Denne skogen er en del av flere skogsområder og våtmarksområder på øya.

Skjøtsel og hensyn

Naturtypen bevares best om den forblir minst mulig påvirket.

Verdivurdering

Det er potensiale for forekomst av rødlistearter knyttet til gammel sumpskog. Skogen er eldre og noe sjiktet, men noe dårligere utviklet enn de andre sumpskogene på øya. Det er en viss forekomst av gamle trær, sokler og mye død ved. Lokaliteten er middels stor (7 daa). Det er ikke er noen spor av hogst, grøfting eller fremmede arter, men skogen blir beitet, og det samles søppel fra sjøen i nedre deler av området. Verdien vurderes å være lokal (C-verdi).

8.25 Lokalitet 25. Sandvika, Kjøtta

Naturtype (%):	D04 – Naturbeitemark
Utforming:	D0415 – Svak lågurtbeiteeng
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	1 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	10. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Lokaliteten er delvis innenfor en kartavgrensning i naturbase av rikt strandberg som er gjort i 2001 (Naturbase, BN00037751, Kjøtta sør) som åpenbart ikke stemmer. Det er nok flekkvis forekomst av rike strandberg på bergene i sjøkanten, men dagens kartopptegning er misvisende.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på sørsida av Kjøtta, en av øyene rett øst/sørøst for Grytøya i Harstad kommune. Øya har bebyggelse og kulturlandskap på øyas nordvestre del. Ellers består øya av lave koller med hei og åpne knauser med åpen skog og myr på flatene mellom. Berggrunnen er nokså fattig på mineralnæring egnet for planter, men enkelte steder er det mulighet for mer baserikt grunnlag. Området er i mellomboreal sone, svak oseanisk seksjon. Denne lokaliteten ligger i ei todelt vik med grus/sandstrand, og engene er etablert på en gammel strand iblandet skjellsand.

Naturbeitemark (D04) som fortsatt er i hevd innenfor den vestligste av de to grus/sandstrendene i Sandvika på Kjøtta i Harstad kommune. Naturbeitemarka går gradvis over til driftsinfluert vegetasjon mot sjøsida. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Den østligste av to naturbeitemarker (D04) som går gradvis over i driftsinfluert vegetasjon innenfor grus/sandstranda i Sandvika på Kjøtta i Harstad kommune. Enga er fortsatt i hevd. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er naturbeitemark (D04), med utforming svak lågurtslåtteeng (D0415). Naturbeitemark går inn under kulturmarkseng i NiN-systemet, og kategoriseres derfor som en sårbar (VU) naturtype (Lindgaard og Henriksen, 2011).

Artsmangfold

Av de artene som blir begunstiget av ekstensiv hevd og/eller har optimum i kulturmark fant vi ryllik (*Achillea millefolium*), engkvein (*Agrostis capillaris*), marikåpe (*Alchemilla sp.*), harerug (*Bistorta vivipara*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), karve (Carum carvi), rødsvingel (*Festuca rubra*), fjelløyentrøst (*Euphrasia wettsteinii*) og enghumleblom (*Geum rivale*), I tillegg er det noen småvokste urter som er typisk på tørre enger ved sjøen i nord, slik som bleiksøte (*Gentianella aurea*) og fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*). Arter som er vanligere på beitemark, som blåkoll (*Prunella vulgaris*), hvitkløver (*Trifolium repens*) og stornesle (*Urtica dioica*) fins også.

Bruk, tilstand og påvirkning

Engene blir fortsatt beita av sau.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området. I utkanten av lokaliteten er det imidlertid plantet gran.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Beitemarken er en viktig del av det som holder landskapet åpent på ytterkysten.

Skjøtsel og hensyn

Beite på lokaliteten bør opprettholdes.

Verdivurdering

Siden naturtypen er rødlista i kategorien sårbar (VU), og lokaliteten er 1 daa, har godt beitetrykk, ingen spor av gjødsling, ingen fremmede arter vurderes det slik at verdien er middels (B-verdi) selv om det er relativt få habitatspesialister innenfor avgrensningen. (< 20).

8.26 Lokalitet 26. Strandsonen i Sandvika, Kjøtta

Naturtype (%):	G06 – Driftvoll
Utforming:	G0607 – Lågurt driftvoll
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	1 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	10. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11. juli 2013.

Lokaliteten er delvis innenfor en kartavgrensning i naturbase av rikt strandberg som er gjort i 2001 (Naturbase, BN00037751, Kjøtta sør) som åpenbart ikke stemmer. Det er nok flekkvis forekomst av rike strandberg på bergene i sjøkanten, men dagens kartopptegning er misvisende.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger på sørsida av Kjøtta, en av øyene rett øst/sørøst for Grytøya i Harstad kommune. Øya har bebyggelse og kulturlandskap på øyas nordvestre del. Ellers består øya av lave koller med hei og åpne knauser med åpen skog og myr på flatene mellom. Berggrunnen er nokså fattig på mineralnæring egnet for planter, men enkelte steder er det mulighet for mer baserikt grunnlag. Området er i mellomboreal sone, svak oseanisk seksjon. Denne lokaliteten ligger i ei todelt vik med grus/sandstrand, og driftsvollen er etablert øverst på de to strendene med gradvis overgang til naturbeitemarka lenger inn.

Driftvoll (G06) på grusstranda i Sandvika, på sørsida av Kjøtta i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er driftvoll (G06), med utformingen lågurt driftvoll (G0607).

Artsmangfold

Dominerende art er gåsemure (*Potentilla anserina*). I tillegg fins vrangdå (*Galeopsis bifida*), kvassdå (*Galeopsis tetrahit*), rødsvingel (*Festuca rubra*) og saftstjerneblom (*Stellaria crassifolia*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten er noe påvirket av oppsamlet søppel, sannsynligvis fra sjøen. Dette påvirker imidlertid ikke driftvollen vesentlig.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Driftvoller inngår som et viktig habitat for mange av artene i dette landskapet. Det er flere viker med driftsvoller i nærheten, noe som kan være med å opprettholde bestander av arter knyttet til slike voller.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er påkrevd.

Verdivurdering

Lokaliteten er middels stor (1 daa). Forekomsten er intakt og uten vesentlig påvirkning. Det er imidlertid lite mangfold av arter av karplanter, og grusstrand har generelt lavere artsmangfold av andre arter enn voller på strand. Siden terskelverdien er oppnådd på størrelse og habitatkvalitet vurderes verdien likevel å være lokal verdi (C-verdi).

8.27 Lokalitet 27. Kasfjord, Hinnøya

Naturtype (%):	G06 – Driftvoll
Utforming:	G0602, G0608
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	1,9 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	7. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 7.august 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Driftvollen ligger ved utløpet av Kasfjordvatnet i Kasfjorden nordøst på Hinnøya i Harstad kommune. Området grenser til jordbruksområder, brakkvanns- og saltvannssteinforstrender og mudderflater.

Kasfjord ligger på områder hvor granitt og granodioritt er dominerende bergarter. Hele avgrensingen består av tykk strandavsetning, og steinbunn dominerer selv om sandbunn finnes. Området ligger i mellomboreal sone og klart oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er driftsvoll (G06) med utformingene ettårig driftvoll (G0602) og høgurt driftvoll (G0608). Overgang fra melde-tangvoll via strandrugbelte til høgstauder dominert av mjødurt skjer raskt. Substratet består av grus og stein.

Driftvoll (G06) i Kasfjord, på nordøstsida av Hinnøya i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Driftvoll (G06) i Kasfjord, på nordøstsida av Hinnøya i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 17 karplantearter, og fire fuglearter i området. I den ettårige meldetangvollen fantes tangmelde (*Atriplex prostrata*), strandarve (*Honckenya peploides*), strandkjempe (*Plantago maritima*), kvassdå (*Galeopsis tetrahit*) og gåsemure (*Potentilla anserina*). Disse fantes også spredt i høgurt-driftsvollen, men her dominerte kveke (*Elymus repens*), strandrug (*Leymus arenarius*), strandkjeks (*Ligusticum scothiucum*), og stornesle (*Urtica dioica*). Hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*), åkerdylle (*Sonchus arvensis*), fuglevikke (*Vicia cracca*), høymole (*Rumex longifolius*), strandkvann (*Angelica archangelica* ssp. *litoralis*), vassarve (*Stellaria media*) og løvetann (*Taraxacum* sp.) fantes også. Flere fuglearter hadde tilhold i nærheten, og rødnebbterne (*Sterna paradisaea*), gråmåse (*Larus argentatus*), svartbak (*Larus marinus*) og fiskemåse (*Larus canus*, NT) ble observert næringssøkende like ved området.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten har noe brakkvannspåvirkning fra Kasfjordvannet, og sannsynligvis noe næringstilsig fra tilgrensende dyrka mark.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble observert innenfor avgrenset område under kartleggingen i 2013.

Del av helhetlig landskap

Kasfjorden er en del av fjordbygdene i Nordland og Troms. Avgrenset driftvoll ligger innerst i Kasfjord ved bekkeutløpet fra Kasfjordvannet, og er en av de naturtypene av

strandvegetasjon som finnes ved jordbruksbygdene ved Kasfjorden.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Driftsvollen er stabil, og består av flere undertyper, har stort areal og brukes antakelig regelmessig av fuglearter. Den påvirkes imidlertid av næringstilsig fra dyrka mark, og vurderes derfor kun å ha lokal verdi (C).

8.28 Lokalitet 28. Forrhamnnesset, Hinnøya

Naturtype (%):	G10 – Fugleberg og fuglefjelleng
Utforming:	G1001 - Fugleberg
Suppl. naturtype (%):	D22 – Boreal hei
Utforming:	D2201 – Fattig boreal hei
Areal:	7 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	11. august 2013

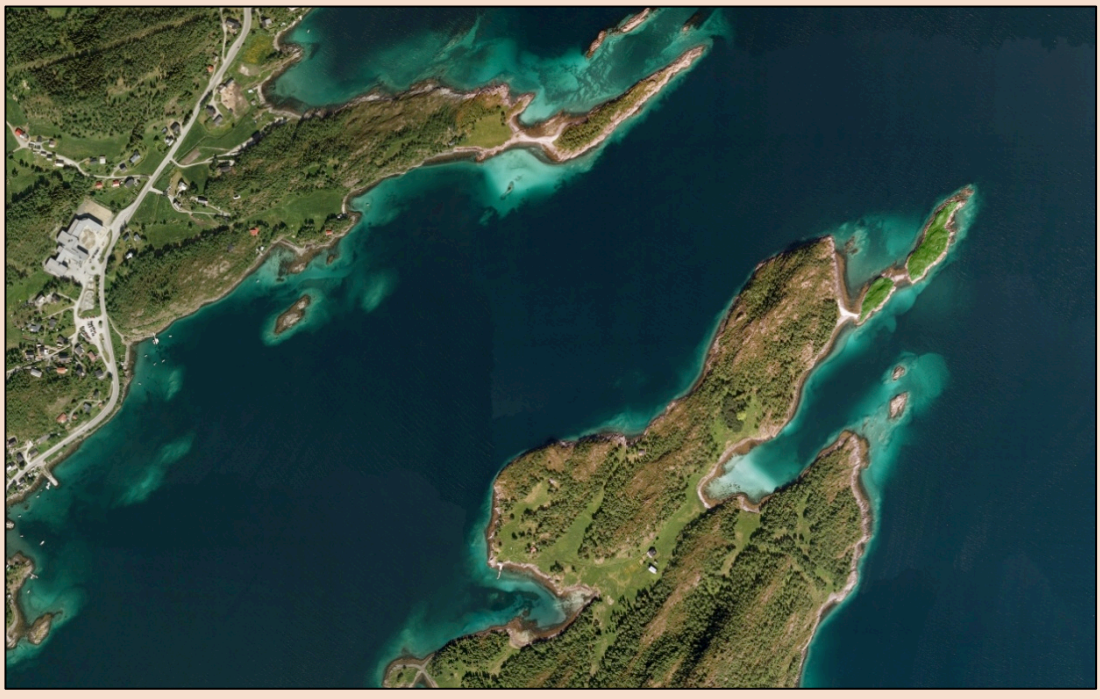

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 11.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001, da som naturtypen andre viktige forekomster (BN00037740). I årets undersøkelse har naturtypen blitt omdefinert og det presenteres ny beskrivelse. Årets kartlegging erstatter den tidligere.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Forhamnnesset ligger ytterst på Forrahalvøya ved Kilbotn i Harstad kommune. Forrahalvøya er ei stor halvøy på nordøstsiden av Hinnøya. Den avgrensede lokaliteten består av to sparsomt vegetasjonsdekte holmer forbundet av landbroer som oversvømmes av tidevannet. Landbroene består av rullestein og finere sand, og har noe steinstrandvegetasjon. Området avgrenses ellers av tilgrensende sjøområder, fattige strandberg og andre naturtyper.

Forhamn ligger i et område hvor glimmerskifer og glimmergneis er dominerende bergarter. Området ligger i mellomboreal sone svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Det avgrensede området er en mosaikk av naturtypen fugleberg og fuglefjell-eng (G10) med utformingen fugleberg (G1001) og naturtypen boreal hei (D22) med utformingen fattig boreal hei (D2201). Fuglegjødslet vegetasjon finnes på topper i terrenget og lengst ut på neset, som er naturlige landingsplasser for fugler. Området er ellers dominert av boreal hei, som sannsynligvis har vært beitet tidligere. Enkelte steder finnes også flekker med grunn strandsumpvegetasjon.

Fugleberg (G1001) med fuglegjødslet vegetasjon på Forhamnnesset, ved Kilbotn i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Fugleberg (G1001) med fuglegjødslet vegetasjon på høyereliggende punkt i vegetasjonen ellers dominert av fattig boreal hei (D2201). Forhamnnesset ligger ved Kilbotn i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 50 arter i området. Den fuglegjødslede vegetasjonen inneholdt arter som fjellrapp (*Poa alpina*), rødsvingel (*Festuca rubra*), bitter bergknapp (*Sedum*

acre), hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*), strandkjeks (*Ligusticum scothicum*), vendelrot (*Valeriana sambucifolia*), småsyre (*Rumex acetosella*), engsyre (*R. acetosa*), høymole (*R. longifolius*), mjødurt (*Filipendula ulmaria*), geitrams (*Chamerion angustifolium*) og blåklokke (*Campanula rotundifolia*).

Den boreale heia domineres av røsslyng (*Calluna vulgaris*) og krekling (*Empetrum nigrum*), men skrubbær (*Chamaepericlymenum suecicum*), smyle (*Avenella flexuosa*), tyttebær (*Vaccinium vitis-idaea*), blåbær (*V. myrtillus*), fuglevikke (*Vicia cracca*) og småengkall (*Rhinantus minor*) er også vanlig. I busksjiktet vokste einer (*Juniperus communis*), bjørk (*Betula pubescens*) og rogn (*Sorbus aucuparia*). Sisselrot (*Polypodium vulgare*) og geitsvingel (*Festuca vivipara*) vokste i bergsprekker.

Bruk, tilstand og påvirkning

Det finnes fraflyttede gårdsbruk både ved Forhamn og i Lappevika, som ligger i kort avstand fra Forhamnnesset. Avgrenset område har derfor sannsynligvis vært utnyttet som utmarksbeite av disse gårdene. Heia er i tidlig gjengroingsfase, hvor einerbusker finnes spredt og enkelte unge bjørker og rogner finnes på det innerste neset.

Fremmede arter

Under årets kartlegging fant vi en fremmed art. Rynkerose (*Rosa rugosa*). Den ble kun funnet ett sted, og kun som lav busk i utkanten av arealet. Risikovurdering fra 2012 plasserer arten i kategorien svært høy risiko (SE) (Gederaas, Moen, Skjelseth og Larsen (red.), 2012), noe som innebærer at det er en økologisk skadegjører som har potensial til å etablere seg over store områder. Arten kan danne kratt som fortrenger de fleste stedegne arter, samt gjøre rekreasjonsområder utilgjengelige. Dette er allerede et utstrakt problem i Sør-Norge, hvor arbeid for å bekjempe artens utbredelse i verneområder er igangsatt.

Rynkerose (*Rosa rugosa*) *i bergsprekk på den minste av holmene på Forhamnnesset ved Kilbotn i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.*

Del av helhetlig landskap

Forhamnnesset er en del av fjordlandskapet i Harstad kommune, og danner den ytterste spissen av Forrahalvøya.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Området har lite areal og er i tidlig fase av gjengroing. Både fugl og vegetasjon er avhengig av noe beitetrykk for å holde høyvokst vegetasjon og trær borte. Området er antakelig viktig for ulike sjøfugler, og lokaliteten vurderes derfor til å være av lokal verdi (C).

8.29 Lokalitet 29. Forhamnåsen, Hinnøya

Naturtype (%):	F19 – Gammel furuskog
Utforming:	F1902 – Gammel høyereliggende furuskog
Suppl. naturtyp(%):	F07 – Gammel boreal løvskog
Utforming:	F0701 – Gammel ospeskog
Areal:	367 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 11. august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001, da som naturtypen kystfuruskog (BN00037752), Kystfuruskog, eller gammel kystfuruskog som naturtypen kalles i dag, forekommer per definisjon kun i klart- og sterkt oseansisk seksjon. Forrhamnåsen er imidlertid i svak oseanisk seksjon. Naturtypen er blitt omdefinert og her presenteres ny beskrivelse. Årets kartlegging erstatter den tidligere.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Forrahalvøya er ei stor halvøy ved Kilbotn i Harstad kommune, som ligger på nordøstsiden av Hinnøya. Det avgrensede området grenser til kulturmarksområder i ulik grad av gjengroing ved Forhamn, granplantefelt, yngre skogområder og andre naturtyper. Området består av bratte koller og fattige myrer, hvor glimmerskifer og glimmergneis er de viktigste bergartene. Området har også en stor del grovt forvitringsmateriale og skredmateriale, som gjør kollene lite fremkommelige. På de indre delene av halvøya er kollene slakere, og det noe større Foravatnet ligger også her. Området ligger i mellomboreal sone svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen gammel furuskog (F19) med utformingen gammel høyereliggende furuskog (F1902) finnes hovedsakelig på øvre del av kollene samt myrområdene i avgrenset område, mens naturtypen gammel boreal lauvskog (F07) av utformingen gammel ospeskog (F0701) finnes i de sør og østvendte liene på kollene. Skogen ser ut til å være eldre til gammel skog, og i deler av området er kontinuiteten relativt god Enkelte sig og flater med lågurt-bregneskog og lyngskog der bjørk dominerer i feltsjiktet finnes også, men disse naturtypene har ubetydelig areal og er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. I tre- og busksjiktet inngår også stedvis rogn, einer, vierarter og gråor. Det er i all hovedsak utformet som fattig heifuruskog.

Gammel furuskog (F19) i kollelandskapet på Forrahalvøya i Harstad kommune. Også et gamelt ospeholt (F0701) sees i lia nedenfor den furukledte kollen. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Gammel furuskog (F19) og et gamelt ospeholt (F0701) i kollelandskapet på Forrahalvøya, Harstad kommune. Bildet er tatt på Tømmermyra, hvor det også vokste en del furu. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Registreringer i naturtypen ble foretatt 11.august 2013, noe som er for tidlig for å registrere fruktlegemer av vedboende sopp i dødved. Det er likevel potensiale for å

finne rødlistede kjuker og andre arter innenfor avgrenset område på grunn av spredt tilstedeværelsen av dødved i ulike nedbrytingsstadier.

Det ble registrert 41 arter i området. Krekling (*Empetrum nigrum*), smyle (*Avenella flexuosa*) og tyttebær (*Vaccinium vitis-idaea*) dominerte i feltsjiktet, men fugletelg (*Gymnocarpium dryopteris*), linnea (*Linnea borealis*), skogburkne (*Athyrium filix-femina*), hengeving (*Phegopteris connectilis*), hårfrytle (*Luzula pilosa*), sisselrot (*Polypodium vulgare*), stri kråkefot (*Lycopodium annotinum*), kantkonvall (*Polygonatum verticillatum*) og gullris (*Solidago virgaurea*) var også vanlig. I fuktigere områder fantes også blåbær (*Vaccinium myrtillus*), blokkebær (*V. uliginosum*), skrubbær (*Chamaepericlymenum suecicum*), tepperot (*Potentilla erecta*), teiebær (*Rubus saxatilis*), engfrytle (*Luzula multiflora*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*) og firblad (*Paris quadrifolia*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten har tidligere vært en del av utmarksbeitet knyttet til gårdene på Forrahalvøya, men beitetrykket er nå betydelig lavere og bortimot fraværende. I myrområdene ved Foravatnet finnes flere kjørespor fra motorkjøretøy, men dette ligger i områder som grenser til avgrensingen. Furuskogen er småvokst, noe som antakelig kommer av beliggenhet ved kysten og ikke minst skrint jorddekke. Enkelte læger finnes i området, hvorav noen er helt mosedekt. Gadd av furu er uvanlig, men forekommer regelmessig blant andre treslag. Spor av tidligere hogst ble ikke funnet i området under denne befaringen. Skogen har ellers god rekruttering og representanter fra de fleste aldersklasser.

Fremmede arter

Under årets kartlegging ble det funnet plantefelt med norsk gran (*Picea abies*) tett inntil avgrenset område. I furuskogen ved Foravatnet fantes spredte individer av gran. Gran er ikke risikovurdert som en fremmedart for hele Norge, men finnes ikke naturlig nord for Rana.

Granplantefelt sees til venstre i bildet. Bildet er tatt fra St. Petershaugen i retning Trollvassåsen i Kilbotn. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Del av helhetlig landskap

Forrahalvøya er et furukledt kollelandskap i fjordlandskapet i Harstad kommune. I en region der furuskog er mindre vanlig, bidrar dette til variasjon i landskapet.

Skjøtsel og hensyn

Skogtypen er sårbar for hogst.

Verdivurdering

Lokaliteten vurderes til verdi B, regional viktig, på grunn av stort areal av gammel furuskog med forekomst av dødved i ulike nedbrytningsstadier og dermed potensiale for forekomst av rødlistede arter. Området har få spor av plukkhogst og andre inngrep, antakelig på grunn av vanskelig terreng.

8.30 Lokalitet 30. Langs Bukkeelva og Gassteinmyra, Hinnøya

Naturtype (%):	A05 – Rikmyr
Utforming:	A0505 – Åpen intermediær- og rikmyr i låglandet (BN-SB/MB)
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	203 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	11. august 2013

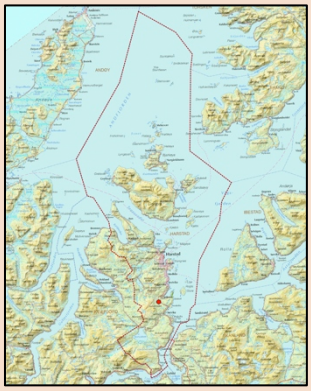

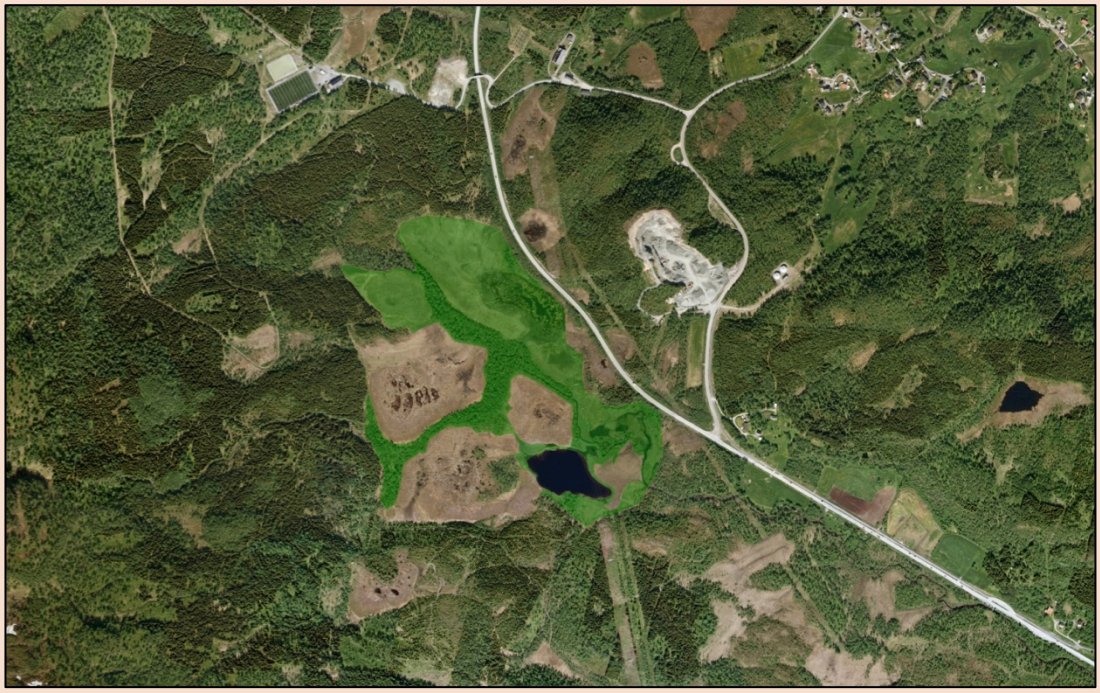

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001, da som naturtypen andre viktige forekomster (Nordvikmyra BN00037744). I årets undersøkelse har naturtypen blitt omdefinert og delt i fire lokaliteter, alle med ny beskrivelse. Årets kartlegging erstatter den tidligere.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

På øst- og sørøstsiden av Nordvikvannet finnes det områder med rikmyr. Området avgrenses av Nordvikelva i øst, og andre naturtyper i nord og sør. Området er en del av et større myrområde som ligger sørvest for Rv 83 ved Kilbotn.

Området ligger i mellomboreal sone svakt oseanisk seksjon. Nordvikmyra våtmarksområde ligger i nordlig del av kystmyrregionene i Norge etter Moen (1998). Selve rikmyra ligger mellom Fjellvatnet og Nordvikelva, og den rikeste delen av myra finnes i fuktigere senkninger. Størstedelen av myra domineres derimot av graminider. Myrområdet ligger i et område med kalkspatmarmor i berggrunnen.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Dette er rikmyr (A05) av utformingen åpen intermediær- og rikmyr i låglandet (BN-SB/MB), (A0505). Av trær finnes enkelte bjørker og busker av bleikvier.

Åpen intermediærmyr dominert av graminoider ved Fjellvatnet i Nordvika, Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Store deler av avgrensede myrområdet er dominert av starreng. Her vokser det meste av vegetasjonen på fastmattebunn, men mot Fjellvatnet overtar mykmattebunn. Enkelte trær vokser i de ytre grensene av området.

Fuktigere områder er i kontakt med jordvann, og danner rikmyr ved Fjellvatnet i Nordvika, Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

I fuktigere områder av myra finnes mykmatteområder der vegetasjonen har bedre kontakt med jordvannet. Her finnes vegetasjon knyttet til fuktig og baserikt miljø.

Artsmangfold

Det ble registrert 17 arter på det avgrensede myrområdet. Jåblom (*Parnassia palustre*), elvesnelle (*Equisetum fluviatile*), myrsnelle (*E. palustre*), bukkeblad (*Menyanthes trifoliata*), myrhatt (*Comarum palustre*), vanlig myrklegg (*Pedicularis palustris*), blåtopp (*Molinia caerulea*) og bleikvier (*Salix hastata*) var vanlige arter sammen med mer basekrevende arter som kvitbladtistel (*Cirsium heterophyllum*), fjelltistel (*Saussarea alpina*), dvergjamne (*Selaginella selaginoides*) og breiull (*Eriophorum latifolium*). I starrengen fantes trådstarr (Carex lasiocarpa), kjevlestarr (*C. diandra*), gulstarr (*C. flava*), kornstarr (*C. panicea*) og slåttestarr (*C. nigra* ssp. *nigra*).

Tidligere kartlegginger har funnet følgende arter i området: blåtopp, gulstarr, taglstarr, strengstarr, trådstarr, gråstarr, tvebustarr, og innslag av småsivaks, blodmarihånd, vanlig myrklegg, fjellfrøstjerne. Blodmarihånd ble ikke gjenfunnet ved denne kartleggingen, men kartleggingstidspunktet kan ha vært noe sent for å identifisere orkideer.

Bruk, tilstand og påvirkning

Over lokaliteten er det strukket høyspentledninger, men mastene er plassert utenfor

området. På lokaliteten finnes flere kjørespor, men også dyretråkk. Området er sannsynligvis sporadisk beitet.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet i området.

Del av helhetlig landskap

Rikmyra er en del av et våtmarksmassiv, der flere høymyrer også inngår. Rikmyra ligger lavere i landskapet enn høymyrene, og i nærhet til Fjellvatnet og Nordvikelva.

Skjøtsel og hensyn

Opphør av barmarkskjøring i dette området er en forutsetning for en intakt hydrologi. Ved vedlikehold på høyspentlinje bør ankomst til mastene i myrområdet skje til fots eller på andre måter som ikke setter varige spor.

Verdivurdering

Myrområdet er lite, og finnes i et område der denne utformingen av naturtypen vanlig. Lokaliteten har liten variasjon i arter og samfunn, og ingen rødlistede arter ble funnet ved denne kartleggingen. Området har svakt påvirka hydrologi. Lokaliteten er likevel av lokal verdi (C) som del av det større våtmarksmassivet på Nordvikmyran.

8.31 Lokalitet 31. Fjellvassmyra, Hinnøya

Naturtype (%):	Kystmyr iht. foreløpige fakta-ark 2014
Utforming:	Atlantisk høymyr
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	111 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. august 2013

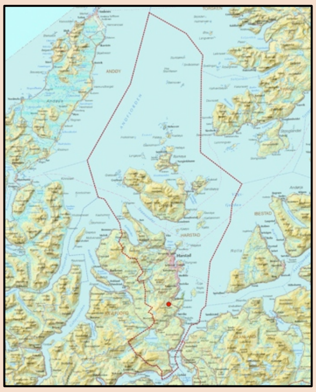

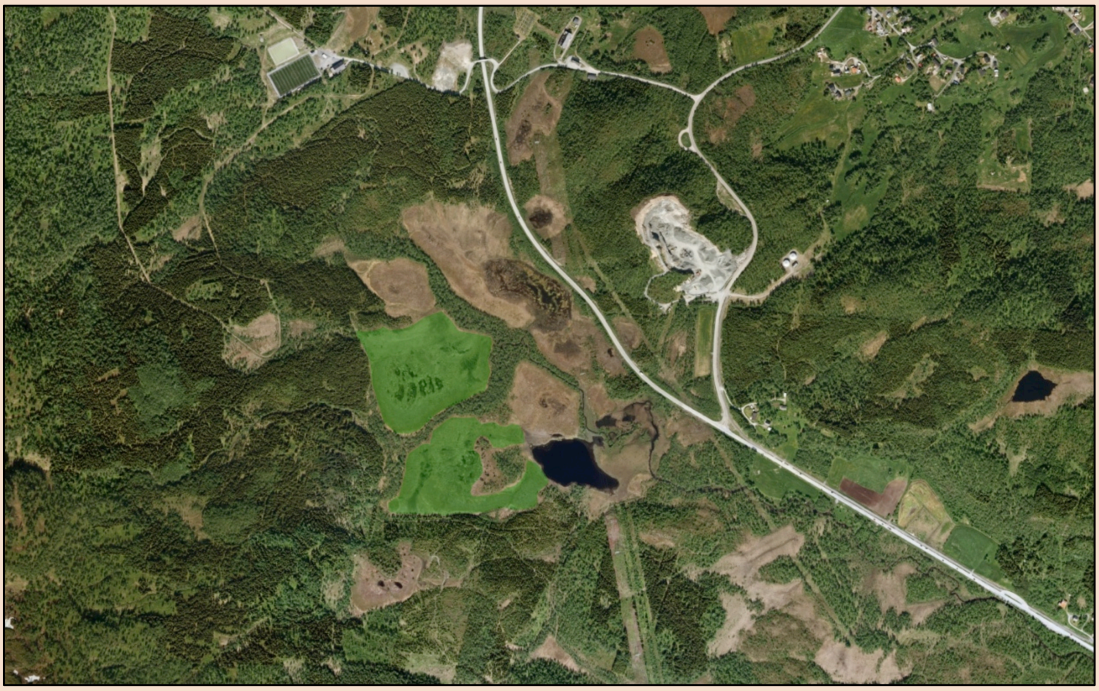

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11.august 2013. Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001, da som naturtypen andre viktige forekomster (Nordvikmyra BN00037744). I årets undersøkelse har naturtypen blitt omdefinert og delt i fire lokaliteter, alle med ny beskrivelse. Årets kartlegging erstatter den tidligere.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Fjellvassmyra ligger i Harstad kommune, på nordøstsiden av Hinnøya. Fjellvassmyra er en del av et større myrområde som ligger sørvest for Rv 83 ved Kilbotn. Områdene grenser mot andre naturtyper som gråor-heggeskog langs bekkene, fattigere og mindre utviklede myrtyper, andre skogtyper mot vest og nord, og åpent vann ved Fjellvatnet i sørøst.

Området ligger i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon, i nordlig del av fjordmyrregionene i Norge etter Moen (1998). Geologisk er det på en bergartsgrense mellom kalkspatmarmor og glimmerskifer og glimmergneis, og nordlig del av Fjellvassmyra har klart større andel av karakterarter for intermediær myr i laggsonene enn hva som finnes i sørlig del.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Myra har en nokså klar hvelving. Nordlig del er en eksentrisk høgmyr, med lagg av intermediær minerotrof myrvegetasjon i ytre kanter av høgmyrformasjonen. Den sørlige delen er noe mer diffus i utforming.

Flybilde av Fjellvassmyra nordlig del.

Flybilde av Fjellvassmyra sørlig del.

Vi har valgt å klassifisere myra som kystmyr med utforming oseanisk nedbørsmyr. Vegetasjonsgeografisk ligger området i svakt oseanisk seksjon (O1) og dermed utenfor den definerte regionen for kystmyrer. Imidlertid er lokaliseringen svært nær grensa for klart oseanisk seksjon (O2), og myras morfologi har så tydelig preg av høgmyr at vi likevel velger vi å klassifisere den slik.

Tydelig høydeforskjeller på eksentrisk høgmyr Fjellvassmyra, der starrik intermediær myrvegetasjon sees i ytterkanter av myra. Bilde tatt nordover fra et høyereliggende punkt på myra. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Vi har ikke klart å oppdrive SOSI-kodene for denne myrtypen, og oppgir derfor naturtypen uten koder.

Lokaliteten grenser til andre hovednaturtyper innen ferskvannssystemer og fastmarkssystemer, samt ett nærliggende rikmyrsområde. Den nordlige delen er ei svakt utformet eksentrisk høgmyr, mens avgrenset myrområde sør for denne er noe uklart utformet eksentrisk høgmyr eller i overgang til kanthøgmyr.

Fjellvassmyra har høyeste punkt i sørvestre del av myra. Nedover myrflata (fra vest mot øst) finnes halvmåneformede strukturer på tvers av helningsretningen, der de største strukturene finnes like øst for eksentrisk sentrum. Mot øst er disse strukturene mindre i størrelse og mindre tydelige, og overgang mot laggsoner i nedre kant av myra er uklar. Starrike drenerende laggområder finnes rundt hele høgmyra, men er bredest i nord og øst, og har større helning i vest. Mot sør finnes bare smale laggområder der de rask avløses av gråorskogen som er knyttet til bekken Bukkelva som renner her.

Eksentrisk høgmyr eller kantmyr med tydelig skille mellom røsslyngdominert svakt forhøyet myrtue i skråning mot starrdominert drenerende lagg til høyre i bildet. Dette er nedre del av avgrenset område i grense mot Fjellvatnet, Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Myra mellom Fjellvassmyra og Fjellvatnet har høyeste punkt ved en skogkledt kolle, og de drenerende laggene går ned fra myra og langs begge sidene av denne kollen. Hoveddelen av høgmyra finnes mellom kollen og Bukkelva, og de regelmessige myrstrukturene er best utviklet på vestsiden av myra, hvor også myra heller mest. Deler av myrstrukturene har høljer med tilnærmet firkantet og rettvinklede omriss.

Artsmangfold

Myrtuevegetasjonen er dominert av røsslyng (*Calluna vulgaris*), hvitlyng (*Andromeda polifolia*), krekling (*Empetrum nigrum*), dvergbjørk (*Betula nana*), torvull

(*Eriophorum vaginatum*), molte (*Rubus chamaemorus*) og heigråmose (*Racomitrium lanuginosum*). Blokkebær (*Vaccinium uliginosum*), småmarimjelle (*Melampyrum sylvaticum*), skrubbær (*Chamaepericlymenum suecicum*), tranebær (*Oxycoccus microcarpus*) og rundsoldogg (*Drosera rotundifolia*) finnes også.
I laggvegetasjonen finnes blåtopp (*Molinia caerulea*), bukkeblad (Menyanthes trifoliata), trådstarr (*Carex lasiocarpa*), flaskestarr (*C. rostrata*), strengstarr (*C. chordorrhiza*), gulstarr (*C. flava*), mjødurt (*Filipendula ulmaria*), sløke (*Angelica sylvestris*), sveltull (*Trichophorum alpinum*), fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*), dvergjamne (*Selaginella selaginoides*), bjønnbrodd (*Tofielda pusilla*), tepperot (*Potentilla erecta*), marigras (*Hierochloë odorata*), myrsnelle (*Equisetum palustre*) og elvesnelle (*E. fluviatile*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten ser ut til å være lite påvirket, hvor sporadisk beite og gamle kjørespor i sør er eneste synlige påvirkninger.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet på myrflaten under årets kartlegging, men plantefelt og spredning av norsk gran (*Picea abies*) var vanlig i åssidene rundt myra.

Del av helhetlig landskap

Avgrenset område er en del av et større våtmarksområde som drenerer til Fjellvatnet og Nordvikelva. Hele våtmarksområdet består av flere typiske elementer, som åpent vann, sivbelter, bekker med flommarksskog, fattige til rike myrtyper med tuemyr til mykmatte og høljer.

Skjøtsel og hensyn

Inntakt hydrologi er viktig for høgmyr, og grøfting, tilplanting, oppdyrking samt motorisert ferdsel bør derfor unngås.

Verdivurdering

Myra er svakt påvirka av gamle kjørespor. De ser ikke ut til å ha mye påvirkning på hydrologien. De to delene av myra er til sammen 111 daa, og er omtrent like store. Begge disse faktorene gir myra høy verdi. Lokaliteten ligger også nært til Rv 83, og kan regnes til pressområdene i nærheten av Harstad. Det foreligger blant annet planer om utbygging av næringsområde på Nordvikmyra sørøst for Fjellvatn. Området må derfor sies å ha høy regional verdi (B-verdi).

8.32 Lokalitet 32. Midtre Nordvikmyra, Hinnøya

Naturtype (%):	Kystmyr iht. foreløpige fakta-ark 2014
Utforming:	Atlantisk høgmyr
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	20 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	11. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11.august 2013. Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001, da som naturtypen andre viktige forekomster (Nordvikmyra BN00037744). I årets undersøkelse har naturtypen blitt omdefinert og delt i fire lokaliteter, alle med ny beskrivelse. Årets kartlegging erstatter den tidligere.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Midtre Nordvikmyra ligger i Harstad kommune, på nordøstsiden av Hinnøya. Denne myra er en del av et større myrområde som ligger sørvest for Rv 83 ved Kilbotn. Lokaliteten grenser mot andre naturtyper som gråor-heggeskog ved bekkene i nord og i øst, eksentrisk høgmyr i vest, fattigere myrtyper og åpent vann ved Fjellvatnet i sør.

Området ligger i mellomboreal sone svakt oseanisk seksjon, i nordlig del av fjordmyrregionene i Norge etter Moen (1998). Geologisk er det i et område med mye kalkspatmarmor i berggrunnen, og har forekomst av karakterarter for intermediærmyr.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Vi har valgt å klassifisere myra som kystmyr med utforming oseanisk nedbørsmyr. Området ligger i svakt oseanisk seksjon (O1) og dermed utenfor den definerte regionen for kystmyrer. Imidlertid er lokaliseringen svært nær grensa for klart oseanisk seksjon (O2), og myras morfologi har så tydelig preg av høgmyr at vi likevel velger vi å klassifisere den slik.

Myrstrukturen er konsentrisk, men med lite tydelig struktur noe som er vanlig for atlantisk høymyr. Den henger sammen med nærliggende verdifulle våtmarksområder.

Deler av avgrenset atlantisk høgmyr skimtes til venstre i bildet foran nærmeste høgspentlinje. Fjellvatnet til høyre i bildet. Bilde i retning øst, fra Nordvikmyrene ved Kilbotn i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Kystmyr med høljer og myrstrenger ved Kilbotn i Harstad kommune. Flyfoto: Norge i bilder.

Flyfoto viser hvordan myrstrenger og høljer er ordnet rundt et midtsenter på myra.

Artsmangfold

Kun sørlig del av høgmyra ble i denne omgang besøkt, men på grunn av nærhet til

tilgrensende besøkte høgmyrer finnes det likevel grunnlag for å beskrive hele myras artsinnhold. Myra har både ombrotrof myrtuevegetasjon og minerotrof laggvegetasjon.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokalitetens hydrologi påvirkes av de mange tilgrensende elvene Fjellbekken og Nordvikelva, samt Fjellvatnet. Foruten en kryssende høgspentlinje i like øst for avgrensningen, er lokaliteten ellers upåvirket.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet under årets kartlegging.

Del av helhetlig landskap

Denne myra er den lavestliggende av tre kystmyrer ved Fjellvatnet på Nordvikmyrene. Disse inngår i et våtmarksområde som drenerer til Fjellvatnet og Nordvikelva. Hele våtmarksområdet består av typiske elementer som åpent vann, sivbelter, bekker med flommarksskog, og fattige til rike myrtyper med alt fra tuemyr til mykmatter og høljer.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Dette er en atlantisk høgmyr som hvor hydrologien er kun svakt påvirka. Den nærliggende høyspentlinja antas å ha en viss påvirkning, men ikke stor siden de bærende konstruksjonene er etablert på andre sida av bekken i forhold til avgrensningen. Arealet er ca 20 daa. Begge disse faktorene gir myra nokså høy verdi. Lokaliteten ligger også nært til Rv 83, og kan regnes til pressområdene i nærheten av Harstad. Det foreligger blant annet planer om utbygging av næringsområde på Nordvikmyra sørøst for Fjellvatn. Området må derfor sies å ha høy regional verdi (B-verdi).

8.33 Lokalitet 33. Nordvikmyra øst, Hinnøya

Naturtype (%):	A05 – Rikmyr
Utforming:	A0505 – Åpen intermediær- og rikmyr i låglandet (BN-SB/MB)
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	8,7 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 11.august 2013. Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001, da som naturtypen andre viktige forekomster (Nordvikmyra BN00037744). I årets undersøkelse har naturtypen blitt omdefinert og delt i fire lokaliteter, alle med ny beskrivelse. Årets kartlegging erstatter den tidligere.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

På øst- og sørøstsiden av Nordvikvannet finnes det områder med rikmyr. Området avgrenses av Nordvikelva i øst, og andre naturtyper i nord og sør. Området er en del av et større myrområde som ligger sørvest for Rv 83 ved Kilbotn.

Området ligger i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon. Nordvikmyra våtmarksområde ligger i nordlig del av fjordmyrregionene i Norge etter Moen (1998). Selve rikmyra ligger mellom Fjellvatnet og Nordvikelva, og den rikeste delen av myra finnes i fuktigere senkninger. Størstedelen av myra domineres derimot av graminider. Myrområdet ligger i et område med kalkspatmarmor i berggrunnen.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Dette er rikmyr (A05) av utformingen åpen intermediær- og rikmyr i låglandet (BN-SB/MB), (A0505). Av trær finnes enkelte bjørker og busker av bleikvier.

Åpen intermediærmyr dominert av graminoider ved Fjellvatnet i Nordvika, Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Det meste av avgrenset myrområde er dominert av starreng. Her vokser det meste av vegetasjonen på fastmattebunn, men mot Fjellvatnet overtar mykmattebunn. Enkelte trær vokser i de ytre grensene av området.

Fuktigere områder er i kontakt med jordvann, og danner rikmyr ved Fjellvatnet i Nordvika, Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

I fuktigere områder av myra finnes mykmatteområder der vegetasjonen har bedre kontakt med jordvannet. Her finnes vegetasjon knyttet til fuktig og baserikt miljø.

Artsmangfold

Det ble registrert 17 arter på det avgrensede myrområdet. Jåblom (*Parnassia palustris*), elvesnelle (*Equisetum fluviatile*), myrsnelle (*E. palustre*), bukkeblad (*Menyanthes trifoliata*), myrhatt (*Comarum palustre*), vanlig myrklegg (*Pedicularis palustris*), blåtopp (*Molinia caerulea*) og bleikvier (*Salix hastata*) var vanlige arter sammen med mer basekrevende arter som kvitbladtistel (*Cirsium heterophyllum*), fjelltistel (*Saussurea alpina*), dvergjamne (*Selaginella selaginoides*) og breiull (*Eriophorum latifolium*). I starrengen fantes trådstarr (*Carex lasiocarpa*), kjevlestarr (*C. diandra*), gulstarr (*C. flava*), kornstarr (*C. panicea*) og slåttestarr (*C. nigra* ssp. *nigra*).

Tidligere kartlegginger har i tillegg funnet følgende arter i området: taglstarr (*Carex appropinquata*), strengstarr (*Carex chordorhiza*), gråstarr (*Carex canescens*), tvebustarr (*Carex dioica*), og innslag av småsivaks (*Eleocharis quinqueflora*), blodmarihånd (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *cruenta*), og fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*). Blodmarihånd ble ikke gjenfunnet ved denne kartleggingen og kan være utgått.

Bruk, tilstand og påvirkning

Over lokaliteten er det strukket høyspentledninger, men mastene er plassert utenfor området. På lokaliteten finnes flere kjørespor, og også noe dyretråkk. Kjøresporene ser ikke ut til å påvirke hydrologien i vesentlig grad.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet i området.

Del av helhetlig landskap

Rikmyra er en del av et våtmarksmassiv, der flere høymyrer også inngår. Rikmyra ligger lavere i landskapet enn høymyrene, og i nærhet til Fjellvatnet og Nordvikelva.

Skjøtsel og hensyn

Barmarkskjøring bør opphøre for å sikre en intakt hydrologi. Ved vedlikehold på høyspentlinje bør ankomst til mastene i myrområdet skje til fots eller på andre måter som ikke setter varige spor.

Verdivurdering

Det er flere rikmyrsarter (arter fra gruppe 8-9, tabell 1) som er vanlig forekommende i myra. Tilstanden er tilnærmet inntakt. Det er flere kjørespor, men det er kun i overflata. Lokaliteten er under skoggrensa, og er mindre enn 50 daa. Verdien blir derfor viktig (B-verdi).

.

8.34 Lokalitet 34. Melvika, Hinnøya

Naturtype (%):	G05 – Strandeng og strandsump
Utforming:	G0507, G0509, G0512, G0514, G0519
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	14,5 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	7. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 7.august 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Melvika ligger mellom Nordvika og Sørvika på sørøstsiden av Harstad kommune på Hinnøya. Avgrenset område omfatter eidet mellom vikene Melvika og Nordvikosen. Området avgrenses av omkringliggende mindre viktige naturtyper, blant annet jordbruksområder, veikantvegetasjon, forbygninger og myrvegetasjon. Riksvei 83 og en parallelgående gangvei går på vestsiden av området. Adkomstvei til boligområdet på Melvikøya går fra Rv83 og over eidet. I nord- og sørvestre hjørne avgrenses området av forbygninger og fyllmasse. Områdene mellom strandengene på eidet er en overgangssone til myrvegetasjon. Området grenser ellers til jordbruksområder.

Strandengområdene har flere grøfter, og disse grøftene fylles sannsynligvis med saltvann ved flo sjø, noe som gir grunnlag for saltpåvirkning av større områder enn hva som var opprinnelig.

Melvika ligger mellom de kalkrike områdene i Harstad kommune, og glimmerskifer og glimmergneis er dominerende bergarter. Hele avgrensingen består av strandavsetning, og noe tykk marin avsetning. Området ligger i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Dette er strandeng og strandsump (G05) med utformingene øvre brakkvasseng (G0507), øvre salteng (G0509), midtre salteng (G0512), nedre salteng (G0514) og salt-mudderflate (G0519).

Strandeng og strandsump (G05) i Melvika, på østsiden av Hinnøya i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Store områder av øvre salteng (G0509) og øvre brakkvasseng (G0507) ved Nordvikosen, på østsiden av Hinnøya i Harstad kommune. Rester av en gammel kjerrevei krysser over strandengen i nedre del. Innfelt bilde: En brakkvannsdam ligger midt i strandengområdet, og huser blant annet fiskeyngel. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 37 arter i området. Strandarve (*Honckenya peploides*) dominerte

nedre salteng, men her fantes også saltgras (*Puccinella* sp.), noen ubestemte starr (*Carex* spp.), fjæresaulauk (*Triglochin maritima*) og strandkjempe (*Plantago maritima*). Fjøresivaks (*Eleocharis uniglumis*), saltsiv (*Juncus gerardii*) og rødsvingel (*Festuca rubra*) kom inn i midtre salteng. I øvre salteng fantes gåsemure (*Potentilla anserina*), krypkvein (*Agrostis stolonifera*), jåblom (*Parnassia palustris*), småengkall (*Rhinantus minor*), strandkjeks (*Ligusticum scothicum*), strandkvann (*Angelica archangelica* ssp. *litoralis*), øyentrøst-arter (*Euphrasia* sp.), vendelrot (*Vahleriana sambucifolia*), fuglevikke (*Viccia cracca*), strandreverumpe (*Alopecurus arundinaceus*), kvassdå (*Galeopsis tetrahit*), høymole (*Rumex longifolius*), stornesle (*Urtica dioica*) og hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*). I ferskvannspåvirkede områder finnes også tangmelde (*Atriplex prostrata*), balderbrå (*Tripleurospermum* sp.) og gresstjerneblom (*Stellaria graminea*). I overgang til myrområder kom myrhatt (*Comarum palustre*), mjødurt (*Filipendula ulmaria*), blåtopp (*Molinia caerulea*), slåtte- og stolpestarr (*Carex nigra* ssp. *nigra* og ssp. *juncea*), marigras (*Hierochlöe odorata*) og grønnvier (*Salix phylicifolia*) inn.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten har påvirket hydrologi. Langs gangveien i sørvestre del av avgrensingen finnes flere stikkrenner som gir lokale brakkvannsmiljø. Det er grøftet en kanal fra jordbruksområdet på østre side av strangenga i Melvika, mens det på strandenga i Nordvikosen finnes flere kanaler, samt en gammel kjerreveiforbygning med kulvert i nordre del av avgrensingen. Kanalene bidrar antakelig til å opprettholde den saltpåvirkningen som har ført til at strandengvegetasjon forekommer så langt inn på eidet. På grunn av nærhet til jordbruksområder er det ikke usannsynlig at området kan ha blitt brukt til beite tidligere.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble identifisert i området ved kartleggingen i 2013.

Del av helhetlig landskap

Dette er en del av fjordlandskapet i Harstad. Strandengene i Melvika er synlig fra Rv 83, og avløser jordbruksområdene i overgang til havet.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Strandengen er påvirket av kanaler og nærhet til jordbruksområder. Ingen rødlistearter ble funnet i området, men området har likevel potensiale for å huse rødlistearter av fugl. Området vurderes derfor til å være lokalt viktig (C).

8.35 Lokalitet 35. Sørvikvågen, Hinnøya

Naturtype (%):	G05 – Strandeng og strandsump
Utforming:	G0507, G0511, G0513, G0518, G0519
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	78 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	7. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 7.august 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Sørvika ligger på sørøstsiden av Harstad kommune på Hinnøya. Området avgrenses av omkringliggende mindre viktige naturtyper, blant annet jordbruksområder, veikantvegetasjon, forbygninger og myrvegetasjon. Riksvei 83 og en parallelgående lokal vei går over elveutløpet og grenser mot områdene med salt-mudderflate i vest, sør og øst. Brofundamentet og deler av veien er bygd på forbygningsmasser. Elvene Storelva og Kleelva løper sammen i området med brakkvannseng og brakkvassmudderflate. Elva munner til slutt ut i Sørvika, der den svinger seg gjennom et større område med salt-mudderflate.

Sørvika ligger i de kalkrike områdene i Harstad kommune, der kalkspatmarmor er dominerende bergart. Hele avgrensingen består av elveavsetning, og mulig noe marin avsetning i områder der det er saltvanns-mudderflater. Området ligger i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Dette er strandeng og strandsump (G05) med utformingene øvre brakkvasseng (G0507), midtre brakkvasseng (G0511), nedre brakkvasseng (G0513), brakkvassmudderflate (G0518) og salt-mudderflate (G0519).

Brakkvannsenger (G0507, G0511, G0513) og brakkvannsmudderflater (G0518) ved utløpet av Storelva(midt i bildet) ved Sørvika i Harstad kommune.Innfelt foto: Brakkvannsdam i strandenga nær Storelvosen. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Salt-mudderflate (G0519) i Sørvika sørøst i Harstad kommune. Til høyre i bildet sees elveutløpet og forbygningen tilhørende Rv 83. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Salt-mudderflaten i Sørvika er av middels størrelse og antakelig viktig for vadere tross trafikken fra Rv. 83. Her ble det observert tjeld, fiskemåke og svartbak, men

fugleundersøkelsen er gjort overflatisk og sent i sesongen. Det ble identifisert 28 karplantearter på brakkvasstrandenga. Paddesiv (*Juncus bufonius*), fjæresaulauk (*Triglochin maritima*), saltgras (*Puccinellia* sp.) og strandkjempe (*Plantago maritima*) var vanlig på brakkvass-mudderflatene. Fjæresivaks (*Eleocharis uniglumis*), saltsiv (*Juncus gerardii* ssp. *atrosfuscus*), rødsvingel (*Festuca rubra*), krypkvein (*Agrostis stolonifera*), gåsemure (*Potentilla anserina*) og harerug (*Bistorta vivipara*) var vanlig i brakkvassenga. I brakkvassengene fantes ellers også smårørkvein (*Calamagrostis neglecta*), kvann (*Angelica archangelica*) og sløke (*A. sylvestris*), engsyre (*Rumex acetosa*), høymole (*R. longifolius*), jåblom (*Parnassia palustris*) og strandarve (*Honckenya peploides*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten ser ut til å være lite påvirket direkte, men er sannsynligvis noe forurenset av avrenning fra tilgrensende jordbruksområder og veistrekninger. Deler av området har sannsynligvis endret karakter på grunn av forbygningen langs salt-mudderflaten og brua over elveosen, og området er sådan ikke uberørt.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble registrert ved kartleggingen av området i 2013.

Del av helhetlig landskap

Dette er en del av fjordlandskapet i Harstad. Sørvika er et større område som er synlig fra Rv 83, og området med strandeng er innbygd mellom jordbruksområder og et lite handelssentrum i Sørvika.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Området har bra innslag av spesialiserte strandengarter. Det er noe tekniske inngrep og eutrofiering. Strandenga er imidlertid stor (78 daa) når man regner med også mudderflatene. Verdien settes derfor til likalt viktig (C-verdi).

8.36 Lokalitet 36. Sjursletta, Hinnøya

Naturtype (%):	A05 – Rikmyr
Utforming:	A0505, A0506, A0508
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	7,5 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	7. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 7.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037757). I årets undersøkelse blir beskrivelsen av naturtypen og verdidurderingen tilpasset ny DN håndbook 13.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Sjursletta ligger vest for Sandtorg i Harstad kommune. Området grenser mot kraftlinje med tilhørende hugstområde i vest, fattigmyr i samme våtmarksområde i øst, torvtektområder og røsslynghei i sør, og høgstaude- og lågurtskog i skråningen nord for myra. Øst for myrområdet, og mellom myrområdet og Sørvik barneskole, ligger ett forlatt gårdsbruk med enger i sen gjengroing.

Myrområdet er svakt hellende og vendt mot sørøst, og ligger i mellomboreal vegetasjonsklimatisk region. De rikeste områdene finnes i nordlig og norvestre del av myra, mens intermediær myrvegetasjon finnes mot sør og øst. Myrområdene utenfor avgrensingen er fattigere myrvegetasjon på fastmatter og myrtuer. Sør for avgrensingen finnes spor etter torvtekt, som også sannsynligvis drenerer de delene av myra som ligger nærmest til torvtektsplassene.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Dette er hovedsakelig et område med rikmyr (A05), hvor et område i nordvestre og vestre del av selve myra er ekstremrik (A0506). De rikeste områdene er også de områdene som grenser til skogområder. Det er skog knyttet til kraftgaten vest for myra, og noe myrkantvegetasjon og yngre bjørketrær finnes flekkvis på myra. Størsteparten av avgrensingen er likevel intermediær myrvegetasjon.

Rikmyr (A05) ved Sjursletta, Sørvik i Harstad kommune. Bildet er tatt fra midt på myra og vestover, og viser representativ del av den intermediære myrvegetasjonen. Foto:Bente Sved Skottvoll.

Kraftgata grenser til de rikeste myrpartiene i nord. I kantvegetasjonen nærmest myra lyser lappmarihånd (innfelt bilde) opp i rikmyrsvegetasjonen. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 42 arter på myrflaten. I den ekstremrike delen finnes orkideene lappmarihånd (*Dactylorhiza lapponica*), stortveblad (*Listera ovata*) og flekkmarihånd

(*Dactylorhiza maculata*), mens dvergjamne (*Selaginella selaginoides*), fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*), bjønnbrodd (*Tofielda pulsatilla*) og myrsnelle (*Equisetum palustre*) finnes i rikt monn. Gulstarr (*Carex flava*), hårstarr (*C. capillaris*), tvebustarr (*C. dioica*) fjellsnelle (*Equisetum variegatum*) og fjelltistel (*Saussarea alpina*) fantes også. På de intermediære myrpartiene var blåtopp (*Molenia cearulea*) og tepperot (*Potentilla erecta*) dominerende, mens trådsiv (*Juncus filiformis*), trådstarr (*C. lasiocarpa*), kvitmaure (*Galium boreale*), elvesnelle (*Equisetum fluviatile*), duskull (*Eriophorum angustifolium*) og vanlig myrklegg (*Pedicularis palustris*) var vanlig. Flekkmarihånd og breiull (*Eriophorum latifolium*) fantes spredt her. I våtere partier fantes også bukkeblad (*Menyanthes trifoliata*), myrhatt (Comarum palustre), sumphaukeskjegg (*Crepis paludosa*) og flaskestarr (*Carex rostrata*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten ser ut til å være lite påvirket unntatt sporadisk beite. Sau og elg finnes i området. Ei kraftlinje grenser til myrområdet i vest, mens torvtektsområder sør for avgrensingen antakelig drenerer de nærmeste delene av myra.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet innenfor avgrensingen ved kartleggingen i 2013.

Del av helhetlig landskap

Myrområdet ved Sjursletta ligger noe skjult til tross for nærhet til bebyggelsen i Sørvik. To åser går opp nord og vest for myra, og mot øst finnes et nedlagt gårdsbruk. Sjursletta er ei av flere myrer som ligger nedenfor Måshaugan.

Skjøtsel og hensyn

Intakt hydrologi er en forutsetning for naturtypen, og grøfting og barmarkskjøring bør unngås.

Verdivurdering

Myra har noen arter som hører til i ekstremrik myr. Tilstanden er svakt påvirka, og myra er mindre enn 50 daa. Verdien vurderes derfor å være lokalt viktig (C-verdi).

8.37 Lokalitet 37. Nyheim, Hinnøya

Naturtype (%):	A05 – Rikmyr
Utforming:	A0506, A0508
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	8,8 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	7. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 7.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037738). I årets undersøkelse blir beskrivelsen av naturtypen og verdidurderingen tilpasset ny DN håndbook 13.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Nyheim ligger vest for Sandtorg i Harstad kommune, Troms fylke. Området grenser til fattigere myrtyper og Fv 14 i sørøst, jordbruksområder i øst, ei kraftgate i vest, og krattskog i nord.

Myrområdet er svakt hellende og vendt mot sørøst, og ligger i mellomboreal vegetasjonsklimatisk region. Området ligger ved bergartsgrense for kalkspatmarmor mot glimmergneis og glimmerskifer, men basekrevende vegetasjon tyder på basevirkning i de hellende områdene. De rikeste områdene finnes i nordlig og norvestre del av myra, hvor en bekk renner inn i myrområdet. Intermediær myrvegetasjon finnes mot sør og øst. Myrområdene utenfor avgrensingen er fattigere myrvegetasjon på fastmatter og myrtuer i overgang til heivegetasjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Dette er hovedsakelig et område med rikmyr (A05), hvor et område i nordvestre og vestre del av myra er de rikeste områdene (A0506), særlig der hvor myra grenser til skogområder. Det er bjørkeskog knyttet til kraftgaten vest for myra, og noe myrkantvegetasjon og yngre bjørketrær finnes flekkvis på myra. Størsteparten av avgrensingen er likevel intermediær myrvegetasjon. Fattigere myrtyper finnes på flate deler av myra, men disse områdene ligger utenfor avgrensingen.

Rikmyr (A05) ved Sandtorg i Harstad kommune. Her sees både de fattigere myrtypene (rødbrunt) ved veien og kraftledningen i venstre hjørne av bildet, de fuktigere dragene der kortvokst skog følger bekkene som kommer inn på myra, og de sterkt grønne områdene med fuktigere og stedvis sumppreget vegetasjon. I forgrunnen på bildet sees vegetasjon representativ for intermediær myr. Foto: Bente Sved Skottvoll.

*Liten dam med sumppreget vegetasjon der bekken ender. Dammen har antakelig et naturlig, underjordisk avløp. Fremst i bildet sees ei tue med stolpestarr (*Carex nigra *ssp.* juncea*). Foto: Bente Sved Skottvoll.*

Artsmangfold

Det er registrert 48 arter tilknyttet myrområdet ved undersøkelsene i 2013. Blåtopp (*Molinia caerulea*), bukkeblad (*Menyanthes trifoliata*), harerug (*Bistorta vivipara*), trådstarr (*Carex lasiocarpa*) og bjørneskjegg (*Trichophorum cespitosum*) var dominerende på intermediære myrområder. Dvergjamne (*Selaginella selaginoides*), fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*), myrsnelle (*Equisetum palustre*), tepperot (*Potentilla erecta*) og bjønnbrodd (*Tofielda pusilla*) var vanlig på hele myra, men hadde større tetthet i de rikere områdene. Både kvann (*Angelica archangelica*), sløke (*A. sylvestris*) og myrklegg (*Pedicularis palustre*) fantes spredt på hele myra. I rikere områder og i myrkanten mot nord fantes flere individer av lappmarihånd (*Dactylorhiza lapponica*) samt rikelig flekkmarihånd (*D. maculata*). Her var dessuten gulsildre (*Saxifraga aizoides*), svarttopp (*Bartsia alpina*), fjelltistel (*Saussarea alpina*), sumphaukeskjegg (*Crepis paludosa*) og tromsøyentrøst (*Euphrasia hyperborea*). I kantvegetasjonen og myrflatene nærmest kanten vokste det blant annet også mjødurt (*Filipendula ulmaria*), sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*), enghumleblom (*Geum rivale*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*), kvitmaure (*Galium boreale*), fuglevikke (*Viccia cracca*), firblad (*Paris quadrifolia*), hvitbladtistel (*Cirsium heterophyllum*) og ballblom (*Trollius europaeus*). I kantvegetasjonen langs bekkedragene som gikk inn på myra, og i flekker av sumplignende vegetasjon vokste myrhatt (*Comarum palustre*), bekkeblom (*Caltha palustris*), myrmjølke (*Epilobium palustre*), grønnvier (*Salix phylicifolia*), flaskestarr (*Carex rostrata*) og stolpestarr (*C. nigra* ssp. *juncea*).

I artsdatabanken er i tillegg taglstarr (*C. appropinquata*), den rødlistede nebbstarr (*C. lepidocarpa*, NT) og den fremmede arten amerikamjølke (*Epilobium ciliatum*, SE) registrert tidligere på myr ved Nyheim.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten ser ut til å generelt være lite påvirket, men sannsynligvis forekommer sporadisk beite. Bekkeutløpet som kommer fra rett vest utløper fra en betongkulvert. (Begge bekkene er svært rette linjer i terrenget, noe som gir assosiasjoner til gravde grøfter uten at det finnes direkte bevis for det.)

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet ved undersøkelsene i 2013, men amerikamjølke (*Epilobium ciliatum*, SE) er registrert i Artsdatabanken som tidligere observert på myr ved Nyheim.

Del av helhetlig landskap

Myra ved Nyheim er synlig fra Fv 14, og ligger mellom gårdsbrukene på vei fra Sandtorg til Klatran. Litt nord for myra begynner stigningen til Måshaugan. Myra ligger i dalsiden til en grunn og flat dal.

Skjøtsel og hensyn

Intakt hydrologi er en forutsetning for naturtypen, og grøfting og barmarkskjøring bør unngås.

Verdivurdering

Det er flere arter som hører til på ekstremrik myr innenfor avgrensningen, selv om store deler av området framstår som intermediærrik myr. Det er tidligere gjort funn av den rødlistede arten nebbstarr i kategorien nær trua (NT) i området. Myra er noe påviket og arealet er under 50 daa. Verdien vurderes derfor å være lokal (C-verdi).

8.38 Lokalitet 38. Kvitberget ved Måshaugan, Hinnøya

Naturtype (%):	F04 - Bjørkeskog med høgstauder
Utforming:	F0402 - Lågurtutforming med spredte høgstauder
Suppl. naturtype (%):	F05 – Gråor-heggeskog
Utforming:	F0502 - Liskog
Areal:	47 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	7. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 7.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037765). som Måshaugan. I årets kartlegging er avgrensningen justert, og beskrivelsen av naturtypen og verdidurderingen tilpasset ny DN håndbook 13.

Nordsiden av Orre-skallen sørvest i tidligere avgrenset område består av fattig vegetasjon av blåbærskog med blandingskog der det er spredning av gran fra granplantefelt på vestsiden av kollen. Nordvestre del av avgrensingen består av beitepreget skog av ulike fattige naturtyper, hvor grasdominert fattigskog av smyleutforming er dominerende naturtype. Innimellom finnes flekker av lågurtskog, storbregneskog og fattigmyr. Ingen av disse naturtypene inngår som naturtyper som skal kartlegges, og er derfor tatt ut av avgrensningen.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Kvitberget er en del av fjellområdet Måshaugan ved Sørvika i Harstad kommune. Kvitberget/Måshaugan avgrenses av jordbruksområder mot sør, Tverrelva danner naturlig grense mot vest og fattig grasdominert beiteskog finnes mot nord.

Kvitberget ligger sørvendt i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon. Flere varmekjære arter finnes derfor her. Bergrunnen i området består av kalkspatmarmor, men grenser i nordøst til områder med glimmerskifer og glimmergneis. Utrasing av blokker forekommer, men antakelig sjeldent. Noe av skogen ser ut til å være eldre skog, og i deler av området er kontinuiteten relativt god.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er for det meste bjørkeskog med høgstauder (F04) med utformingen lågurtutforming med spredte høgstauder (F0402). Mot elva i vest og landbruksområdene i sør går et belte av gråor-heggeskog (F05) av utformingen liskog (F0502). Gråor finnes i hele området, men dominerer i beltet av gråor-heggeskog i sørlig og vestlig del av avgrensingen. Bjørk er også utbredt, samt rogn, silkeselje. svartvier og hegg.

Lågurtskog med spredte høgstauder (F0402) ved Kvitberget, Sørvika i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Lågurtskog med spredte høgstauder (F0402) finnes i den øvre og bratteste skråningen ved Kvitberget og Måshaugan. Her finnes kranskonvall og sisselrot i områdene med skrinnere jorddekke og i bergsprekker, mens markjordbær, hengeving, blåklokke, bringebær, teiebær og smyle ellers er utbredt i feltsjiktet.

Gråor-heggeskog med liskogutforming (F0502) sør og vest ved Kvitberget, Sørvika i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Gråor-heggeskogen av liskogutforming overtar for lågurtskogen der berget slaker ut, og her dominerer strutseving feltsjiktet. Her finnes også varmekjære arter som skogsvinerot. Skogstjerneblom, brennesle, bringebær, rips, turt, vanlig vendelrot og gauksyre er ellers vanlige arter i feltsjiktet. Det er god kontinuitet i tresjiktet, med flere små til middels dimensjonerte stående og liggende dødved. Enkelte større dimensjonerte gråor og hegg finnes også.

Artsmangfold

Skogen er artsrik, med 71 registrerte karplantearter. Skogsvineblom er en varmekjær art som forekommer jevnt i området.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten ser ikke ut til å være påvirket unntatt sporadisk beite.

Fremmede arter

Under årets kartlegging ble enkeltrær av gran (*Picea abies*) observert i det avgrensede området. Disse har sannsynligvis blitt spredt fra nærliggende granplantefelt.

Del av helhetlig landskap

Kvitberget, som er et mindre parti av Måsberget, og ligger i jordbruksområdene ved Sørvika, og er godt synlig fra Fv 14. Området er kalkrikt, noe også nærliggende myrområder og natur viser.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er nødvendig.

Verdivurdering

Både bjørkeskogen med høgstauder og gråor-heggeskogen er velutviklede naturtyper. Høgstaudeskogen har også enkelte kalkindikatorarter, som viser at det finnes potensiale for lokaliteter av kalkkrevende arter i området selv om ingen ble funnet under denne befaringen. Lokaliteten vurderes til å være av regional verdi (B) på grunn av velutviklede naturtyper.

8.39 Lokalitet 39. Klatran, Hinnøya

Naturtype (%):	D04 – Naturbeitemark
Utforming:	D0415 – Svak lågurtbeiteeng
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	5,8 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	7. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 7.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037737) som kalkskog. I årets kartlegging er naturtypen endret, og beskrivelsen av naturtypen og verdivurderingen tilpasset ny DN håndbook 13.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Avgrensingen Klatran omfatter berg og beitede tørrbakker ved Klattertuva, og ligger midt i gårdsbebyggelsen ved Klatran, Sørvika i Harstad kommune. Området avgrenses av veien i sør og øst, tilgrensende beitet høgstaude bjørkeskog mot øst og nord, og dyrka eng i vest. Hver tørrbakke er skilt av ca 5 m brede skogbelter som strekker seg ned mot veien. Berggrunnen består av kalkspatmarmor, og jorddekket er stedvis tynt eller fraværende. Området er sørvendt, og ligger for øvrig i mellomboreal svakt oseanisk vegetasjonsklimatisk region.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Avgrenset område Klatran er naturbeitemark (D04), hovedsakelig av utformingen svak lågurtbeiteeng (D0415). I nordlig del av området stikker bergknauser opp, og hver beitebakke skilles av smale belter av yngre skog, hvor bjørk (*Betula pubescens*), rogn (*Sorbus aucuparia*) og osp (*Populus tremula*) dominerer tresjiktet. Einer (*Juniperus communis*) som danner busksjikt finnes i hele området. Hvitgran (*Picea glauca*) og sitkagran (*Picea sitchensis*) finnes i rikt monn i sørøstre del av avgrenset område, og enkelte trær finnes også ellers i området.

Tørre beitebakker av utformingen svak lågurtbeiteeng (D0415) med bergknauser i overkant av beitebakkene. Klatran, Sørvika i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Svak lågurtbeiteeng (D0415) med bergknauser i overkant. Avbildet område har større innhold av urter og gress. Klatran, Sørvika i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 48 karplanter i området ved befaring 7. august 2013. Hundegress (*Dactylis glomerata*) var dominerende i store deler av området, unntatt de tørreste og senest gjengrodde tørrbakkene hvor rødkløver (*Trifolium pratense*), blåkoll (*Prunella*

vulgaris), ryllik (*Achillea millefolium*) og markjordbær (*Fragaria vesca*) hadde lik dominans. Ellers var blåklokke (*Campanula rotundifolia*) og sveve-arter (*Hieracium* sp.) vanlige. På bergknausene fantes mer tørketolerante arter som bitterbergknapp (*Sedum acre*), rose (*Rosa* sp.), stakekarse (*Barbarea stricta*) og tiriltunge (*Lotus corniculatus*). I skogvegetasjonen mellom beitebakkene fantes teiebær (*Rubus saxatilis*), gullris (*Solidago virgaurea*), kantkonvall (*Polygonatum verticillatum*) og unge tuer av sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*). I området finnes ulike beiteindikatorarter, mens andre arter tyder på noe gjengroing.

Bruk, tilstand og påvirkning

Området beites muligens fortsatt, men beitetrykket er i så fall svakt. Det er tydelig at området er i gjengroing, og nitrofile arter som skogsvinerot (*Stachys sylvatica*), linesle (*Urtica dioica* ssp. *sondenii*), hvitbladtistel (*Cirsium heterophyllum*), hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*) og geitrams (*Chamerion angustifolium*) har sannsynligvis kommet inn i engvegetasjonen på grunn av det.

Fremmede arter

Under årets kartlegging fant vi plantet og/ eller selvspredte individer av sitka- og kvitgran innenfor avgrenset naturtype. Begge artene er svartelistet.

Sitkagran er vurdert til svært høy risiko (SE), mens hvitgran er vurdert til høy risiko (HI). Begge trives ved kyst, kulturmark og skog, og kan være en trussel for naturtyper i disse habitattypene.

Selvspredte individer av sitkagran. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Del av helhetlig landskap

Avgrenset område ved Klatran ligger midt i bygda blant gårdsbruk, gårdsbygninger og

beiteenger. Det er et godt synlig fra veien, og er en naturlig del av kulturlandskapet ved Klatran.

Skjøtsel og hensyn

Fortsatt beite av området er anbefalt, samt hugst av koloniserende sitka- og hvitgran.

Verdivurdering

Området har et moderat innslag av fremmedartene hvitgran og sitkagran, og ingen rødlistearter ble identifisert i området i 2013. Naturbeitemarka ved Klatran er i gjengroing, har noen beiteindikatorer og har fortsatt en god tilstand og gis derfor verdi C, lokalt viktig.

8.40 Lokalitet 40. Nordøst for Kvannesvatnet, Hinnøya

Naturtype (%):	A05 – Rikmyr
Utforming:	A0506 –ekstremrikmyr i høgereliggende områder
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	3,4 daa
Verdi:	A
Undersøkt dato:	11. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 11.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037771). I årets kartlegging er avgrensningen endret, og beskrivelsen av naturtypen og verdidurderingen tilpasset ny DN håndbook 13. Vi anbefaler at den nye avgrensingen erstatter den gamle.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Naturtypeavgrensingen ligger innenfor Kvannesvatn naturreservat ved Brokvika i Harstad kommune. Helt i øst for Kvannesvatnet ligger et område med rikmyr. Myrområdet er avgrenset av den åpne vannflaten til Kvannesvatn i vest, og mot middels til rikere beitede skogtyper i nord og sør, og dyrka eng i øst.

Hele området ligger på berggrunn med kalkspatmarmor, i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon. Lokaliteten er under skoggrensa.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Dette er rikmyr (A05) med utformingen ekstremrikmyr i høgereliggende områder (A0506). Nordlig del av myra er vesentlig rikere enn sørlig del, som ikke har de typiske ekstremrikmyrartene. Myra har svak tuedannelse, og mot vannkanten i vest går myra gradvis over i mykmatte og hengemyr.

Ekstremrikmyr i høgereliggende områder (A0506) ligger i østre del av Kvannesvatn naturreservat i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

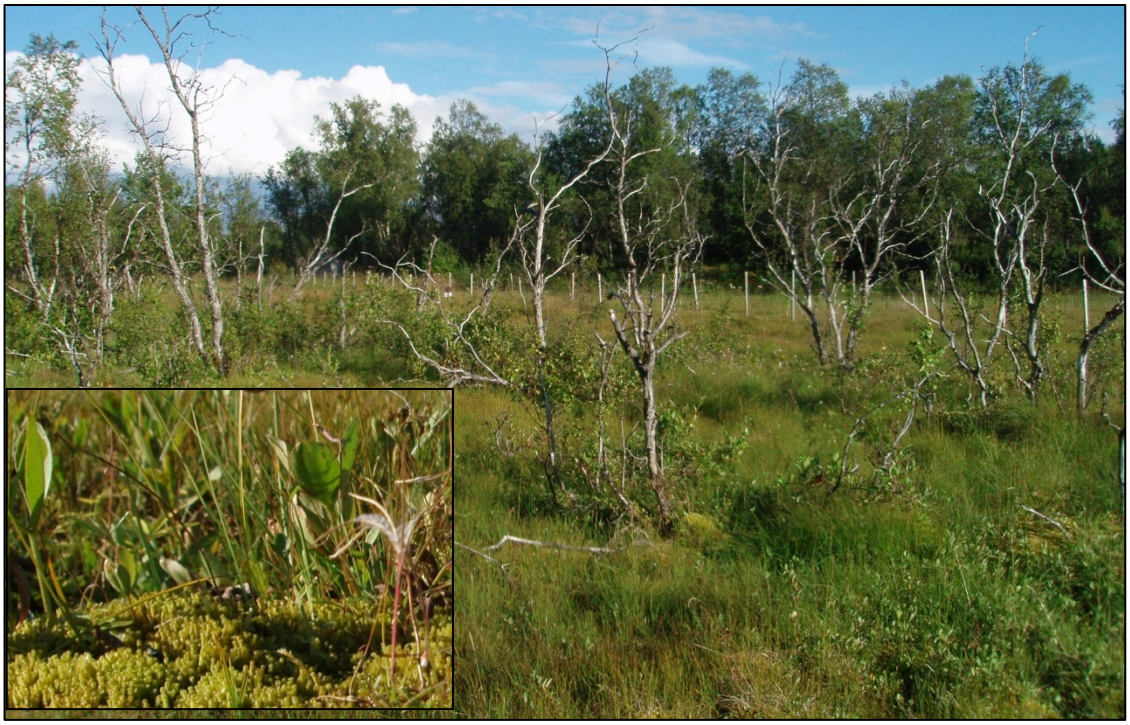

Ekstremrikmyr i høgereliggende strøk (A0506) med flommyrspreg i østlig kant. Innfelt bilde av piperensermose, som forekom rikelig i matter og tuer. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Østre deler av myra har noe flommyrspreg der det står flere døde trær i et fuktig drag nordøst i myra.

Artsmangfold

Myra er middels artsrik, med 39 identifiserte karplanter. Her finnes indikatorarter for ekstremrikmyr som småvier (*Salix arbuscula*), hårstarr (*Carex capillaris*) og engmarihånd (*Dactylorhiza incarnata*). Også andre basekrevende arter finnes, som gulstarr (*Carex flava*), fjellsnelle (Equisetum variegatum), fjelltistel (*Saussarea alpina*), bjønnbrodd (*Tofielda pusilla*) og myrsaulauk (*Triglochin palustris*). Bukkeblad (*Menyanthes trifoliata*), myrmjølke (*Epilobium palustre*), blåtopp (*Molenia cearulea*) og myrhatt (*Comarum palustre*) er arter med dominans i naturtypen. Sløke (*Angelica sylvestris*), slåttestarr (*Carex nigra* ssp. *nigra*), myrsnelle (*E. palustre*), bleikstarr (*Carex pallescens*), kornstarr (*C. panicea*), trådstarr (*C. lasiocarpa*) og flaskestarr (*C. rostrata*) var også vanlig. Istervier (*Salix pentandra*) og sølvvier (*Salix glauca*) forekom, og spesielt da i kantvegetasjon eller i det fuktig drag i nordøstre del av myra.

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten er påvirket av sporadisk beite. Myrområdene nærmest vannet er sterkt fuglegjødslet, da Kvannesvatn er tilholdssted for ulike våtmarksfugler, gjess og ender. Det er uvisst om det er noe næringstilførsel fra ei dyrka eng øst for myra. Et beitegjerde går midt over myra, og helt ned til vannet.

Fremmede arter

Under årets kartlegging ble sitkagran (*Picea sitchensis*, SE) observert i skogholtet nord for myra.

Spredte sitkagraner i skogen nord for avgrenset naturtype. Innfelt bilde viser nærbilde av gren. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Del av helhetlig landskap

Kvannesvatn naturreservat er et idyllisk område omgitt av småbruk og mindre hytteområder. Området er en del av kulturområdene på Kvanneset, og skogen brukes fortsatt som beiteområde. Rundt Kvannesvatn finnes et variert landskap med en variert natur, og avgrenset myrområde er en naturlig del av dette.

Skjøtsel og hensyn

Inntakt hydrologi er en forutsetning for naturtypen, og inngrep som grøfting, drenering av Kvannesvatn eller barmarkskjøring bør unngås.

Verdivurdering

Myrområdet har flere indikatorarter på ekstremrikmyr. Hydrologien i myra ser ut til å være intakt, og lokaliteten er godt under skoggrensa. Verdien settes derfor til A (Svært viktig).

8.41 Lokalitet 41. Nordvest for Kvannesvatnet, Hinnøya

Naturtype (%):	G09 – Rikt strandberg
Utforming:	G0902 –Vestlig og nordlig
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	1 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	11. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 11.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037756). I årets kartlegging er beskrivelsen av naturtypen tilpasset den nyere DN håndbook 13.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Naturtypeavgrensingen ligger innenfor Kvannesvatn naturreservat ved Brokvika i Harstad kommune. Avgrensingen ligger vest for utløpet av Kvannesvatnet, og er en grunnlendt kalkrygg som har Kvannesvannet med tilhørende myrområder i sør og sjøen i nord. Området er derfor både saltvanns og ferskvannspåvirket. Utløpet fra Kvannesvannet er en spesielt utformet liten bekk, hvor vannet har gravd ut en terrasse i berget. Området avgrenses også av kulturpåvirket høgstaudeskog i vest og øst.

Hele området ligger på berggrunn med kalkspatmarmor, i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Dette er rikt strandberg (G09) med utformingen vestlig og nordlig (G0902). Deler av området er trebevokst, hvor bjørk, istervier og svartvier danner tresjiktet og sølvvier og einer danner busksjikt.

Områder med rikt strandberg i vest og nord (G0902) finnes på en grunnledt kalkrygg ved Kvannesvatn i Harstad kommune. Området er noe tresatt, men likevel i stor grad åpen. Nærhet til sjøen gir antakelig noe saltpåvirkning. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Området var mosegrodd og grunnlendt, men tidligere kulturpåvirkning var tydelig i form av svake hjulspor, samt hestehavre som sees til venstre i bildet. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 45 arter i naturtypen. Her finnes indikatorarter for baserike jordbunnsforhold, som engmarihånd (*Dactylorhiza incarnata*), fjelløyentrøst (*Euphrasia wettsteinii*), fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*), fjelltistel (*Saussurea alpina*), kvann (*Angelica archangelica*), sløke (*A. sylvestris*), blåtopp (*Molinia caerulea*) og jåblom (*Parnassia palustre*). Her finnes også strandvendelrot (*Valeriana sambucifolia* ssp. *salina*), strandkjempe (*Plantago maritima*), strandkjeks (*Ligusticum scothicum*) og gåsemure (*Potentilla anserina*), som er salttolerante arter og indikatorarter for strandvegetasjon. Kulturarter finnes også, som dunhavre (*Avenula pubescens*), rødkløver (*Trifolium pratense*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), engkall (*Rhinantus minor*) og engsyre (*Rumex acetosa*). Ellers fantes også fjellrapp (*Poa alpina* ssp. *alpina*), kvitmaure (*Galium boreale*), fuglevikke (*Vicia cracca*), kornstarr (*Carex panicea*), tiriltunge (*Lotus corniculata*), geitsvingel (*Festuca vivipara*), harerug (*Bistorta vivipara*), føllblom (*Scorzoneroides autumnalis*), legevintergrønn (*Pyrola rotundifolia*) og nikkevintergrønn (*Orthilia secunda*). I de tresatte og mer skyggefulle områdene finnes skogvegetasjon med blant annet høyerevokste urter som mjødurt (*Filipendula ulmaria*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*), enghumleblom (*Geum rivale*), hvitbladtistel (*Cirsium heterophyllum*) og teiebær (*Rubus saxatilis*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten er påvirket av sporadisk beite. Det går også spor av en tidligere kjerrevei gjennom lokaliteten.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet i avgrenset område.

Del av helhetlig landskap

Kvannesvatn naturreservat er et idyllisk område omgitt av småbruk og mindre hytteområder. Området er en del av kulturområdene på Kvanneset, og skogen brukes fortsatt som beiteområde.

Skjøtsel og hensyn

Opprettholdelse av dagens beitetrykk er en forutsetning for å holde området noenlunde åpent.

Verdivurdering

Avgrenset naturtype er artsrik, med forekomst av flere basekrevende arter og fjellarter. Området er også noe kulturpåvirket. Arealet er likevel lite, og naturtypen noe uklar utformet. Lokaliteten vurderes derfor til verdi C, lokal verdi.

8.42 Lokalitet 42. Sørøst for Kvannesvatnet, Hinnøya

Naturtype (%):	D01 – Slåttemark
Utforming:	D0116, D0124
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	0,5 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Sved Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 11.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037733). I årets kartlegging er naturtypen og beskrivelsen av naturtypen tilpasset den nyere DN håndbook 13.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Slåttemarka ved Kvannes sør for Kvannesvatnet ligger i Kvannesvatn naturreservat, på et nes mellom Sildavågen og Brokvika i Harstad kommune. Naturtypen er omkranset av høgstaudebjørkeskog, og i sørvest går en gammel kjerrevei. Området ligger sørvendt på siden av en liten og ellers skogkledt kolle. Hele området ligger på berggrunn med kalkspatmarmor, i mellomboreal sone og svakt oseanisk seksjon.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er slåttemark (D01) med utformingene lågurtslåtteeng (D0116) og lågurtkulturmarkskant (D0124). I kanten finnes også noe nakent berg. Området har ikke tresjikt, busksjiktet består av enkelte einerbusker og rogn, og ellers er det avgrensede området treløst. Naturtypen er en utvalgt naturtype og er rødlistet i kategorien sterkt truet (EN).

Lågurtslåtteeng (D0116) ved Kvannesvannet, på Kvanneset ved Sørvika i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Lågurt slåtteeng (D0116) og lågurtkulturmarkskant (D0124) ved Kvannesvannet, på Kvanneset ved Sørvika i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 39 arter i slåtteenga og kulturmarkskanten. Dominerende arter var mjødurt (*Filipendula ulmaria*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*) og enghumleblom (*Geum rivale*). Andre vanlige gressarter var engkvein (*Agrostis capillaris*), timotei (*Phleum pratense*), sauesvingel (*Festuca ovina*) og sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*). Enga var også rik på urter, og dette var blant annet marikåpearter (*Alchemilla spp.*), ballblom (*Trollius europeus*), engsoleie (*Ranunculus acris*), fuglevikke (*Vicia cracca*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), hvitmaure (*Galium boreale*), følblom (*Scorzoneroides autumnalis*), rødkløver (*Trifolium pratense*), vanlig arve (*Cerastium fontanum*), gulskolm (*Lathyrus pratensis*), hvitbladtistel (*Cirsium heterophyllum*), hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*) og småengkall (*Rhinanthus minor*). I tørrere partier og kantvegetasjonen fantes også tiriltunge (*Lotus corniculata*), prestekrage (*Leucanthemum vulgare*), teiebær (*Rubus saxatilis*), ryllik (*Achillea millefolium*), engbakkesøte (*Gentianella campestris* ssp. *campestris*, NT) og bakkestjerne (*Erigeron acer*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten er ikke lenger i hevd, men har fortsatt et stort innhold av urter og gress. Det er en del timotei i enga, som nok er sådd tidligere. Den dominerer ikke, og enga har så vodt mange arter som tyder på tidligere langvarig ekstensiv hevd, at vi regner denne arten som en mindre påvirkning. Rester av en tidligere kjerrevei går i nedre kant av området, og ellers finnes rester av gamle gjerdestolper med piggtråd rundt deler av enga som muligens har holdt beitedyr ute. Området på vestsiden av Kvannesvannet er

beiteområde for sau, men det er ukjent om det forekommer beitedyr innenfor avgrensningen.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet under årets kartlegging. Det er imidlertid en del timotei på lokaliteten som er innsådd tidligere. Den ble innført til Norge før 1800, og regnes ikke som fremmed art etter artsdatabankens definisjon.

Del av helhetlig landskap

Slåtteenga ligger noe skjermet og mindre synlig til ved Kvannesvatnet, men er likevel en del av den aktive jordbruksbygda ved Brokvika, hvor moderne driftsmetoder benyttes.

Skjøtsel og hensyn

For å bevare lokaliteten som verdifull slåttemark bør tradisjonell bruk av enga gjenopptas. Slått ved bruk av lett utstyr bør gjennomføres sent på sommeren. Slåttematerialet bør bakketørkes eller hesjes på lokaliteteten, før det fjernes fra området. Bruk av tyngre maskiner som traktor eller bil bør ikke forekomme i selve området.

Verdivurdering

Slåtteenga er i god stand, men ikke lenger hevdet. Lokaliteten er noe artsrik, og også en rødlistet art (NT) ble registrert i området. Antall arter som fremmes ved ekstensiv hevd er moderat til middels høyt for regionen. På grunn av den relativt gode tilstanden, vurderes lokaliteten derfor til verdi B, regionalt viktig. Imidlertid er det verdt å merke seg at skjøtsel bør gjenopptas dersom området skal beholde verdi og status som slåtteeng over tid.

8.43 Lokalitet 43. Strandsonen på Grasholmen, Hinnøya

Naturtype (%):	G09 – Rikt strandberg
Utforming:	G0902 – Vestlig og nordlig
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	22 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	8. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 8. juli 2013. Lokaliteten er tidligere (2001) beskrevet i Naturbase (BN00037732). Kartleggingsmetodikken er vesentlig endret siden da, og vi har valgt å lage ny avgrensning og beskrivelse av naturtypen, i tillegg til å skille ut en annen naturtype fra det tidligere avgrensede arealet.

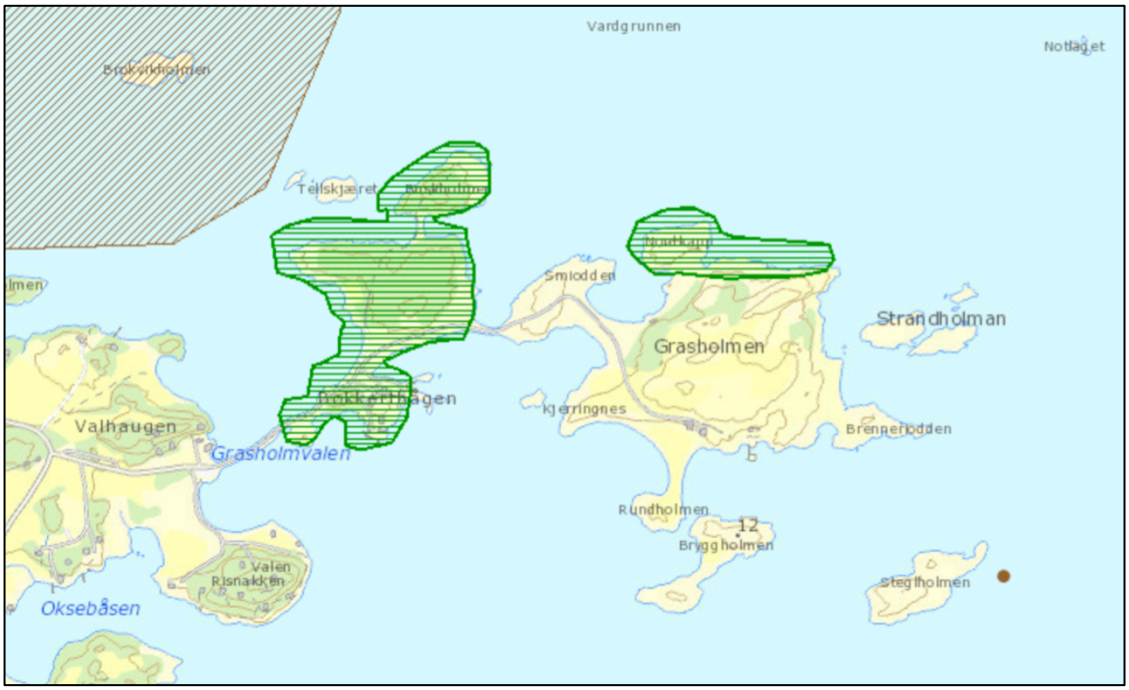

Tidligere avgrensninger av rike strandberg på Grasholmen, Hinnøya, i Harstad kommune. Skjermdump fra www.naturbase.no (BN00037732).

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger i Harstad kommune, på østsida av Hinnøya, på flere veifaste små øyer/holmer, omtrent 2 mil sørover fra Harstad sentrum i retning Tjeldsundbrua. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med små enger innerst i bukter og viker i tillegg til flekker av hei og skog. Hele området med holmer/øyer har preg av kulturlandskap, men slåttemarkene og dyrket mark er begrenset til den største øya. Berggrunnen er baserik (med kalkspatmarmor i tillegg til glimmerskifer og glimmergneis). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med tynt dekke. Området er i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon. Avgrensningen følger de av de åpne strandbergene langs sjøen på Grasholmen som har basekrevende vegetasjon. I overkant går strandbergene gradvis over i heipreget vegetasjon og skog. Lokaliteten er delt i flere adskilte avgrensninger.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er rikt strandberg (G09), med utformingen vestlig og nordlig (G0902), og må regnes som velutviklet.

Rike strandberg (G09) med blant annet gulsildre og brudespore på Grasholmen, Hinnøya, i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Rike strandberg (G09) med en blanding av krevende fjellarter og lavlandsarter på Grasholmen, Hinnøya, i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Artsmangfold

Lokaliteten er artsrik. Det ble registrert en rødlistet art i kategorien nær trua, fjellnøkleblom (*Primula scandinavica* – NT), med relativt stor forekomst spredt gjennom området. Mange andre kravfulle arter, hvorav flere av dem kan karakteriseres

som fjellarter, ble også funnet. De viktigste av disse var fjellrundskolm (*Anthyllis vulneraria* ssp. *lapponica*), skredarve (*Arenaria norvegica*), svartstarr (*Carex atrata*), hårstarr (*Carex capillaris*), hodestarr (*Carex capitata*), reinrose (*Dryas octopetala*), fjellbakkestjerne (*Erigeron borealis*), fjelløyentrøst (*Euphrasia wettsteinii*), brudespore (*Gymnadenia conopsea*), fjellrapp (*Poa alpina*), flekkmure (*Potentilla cranzii*), rynkevier (*Salix reticulata*), gulsildre (*Saxifraga aizoides*), rødsildre (*Saxifraga oppositifolia*), bitterbergknapp (*Sedum acre*), dvergjamne (*Selaginella selaginoides*) og fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*). I tillegg er det en del arter som vanligvis går i åpen og tørr vegetasjon i lavlandet, for eksempel jonsokkoll (*Ajuga pyramidalis*), vanlig marinøkkel (*Botrychium lunaria*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), lodnerublom (*Draba incana*) og vill-lin (*Linum catharticum*), og ellers typiske engarter som dunhavre (*Avenula pubescens*), kvitmaure (*Galium boreale*), marigras (*Hierocloë odorata*), engsoleie (*Ranunculus acris*) og småengkall (*Rhinanthus minor*), og arter som er nærmere knyttet til strand/fjære som for eksempel strandkjeks (*Ligusticum scothicum*) og strandbalderbrå (*Valeriana sambucifolia* ssp. *salina*).

Kartleggingen fra 2001 har i tillegg rapportert sandarve (*Arenaria serpyllifolia*), agnorstarr (*Carex microglochin*), rødflangre (*Epipactis atrorubens*), skåresildre (*Saxifraga adscendens*) og bergveronika (*Veronica fruticans*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Den vestlige delen av lokaliteten er påvirket av tråkk (friluftsliv), og det er stier på kryss og tvers. Ellers ser det ut til at det er det liten påvirkning.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Disse strandbergene er fine eksemplarer av velutviklede rike strandberg.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er påkrevd. Det beste for naturtypen er å stå mest mulig urørt. Ferdsel i forbindelse med friluftsliv kan med fordel ledes inn mot faste stier, gjerne nærmest mulig skogkanten. Det fins også fattigere strandberg utenfor avgrensningene som vil være mindre sårbare for ferdsel som med fordel kan brukes til friluftsformål .

Verdivurdering

Naturtypen er velutviklet og artsrik. Lokaliteten må også regnes som stor (22 daa). Det er registrert en rødlistet art i kategorien nær truet. Området er noe påvirket, men det gjelder kun i en mindre del av avgrensningen. Verdien vurderes derfor å være viktig (B-verdi).

8.44 Lokalitet 44. Tangvoller på Grasholmen, Hinnøya

Naturtype (%):	G06 – Driftvoll
Utforming:	G0607 – Lågurt driftvoll G0608 – Høgurt driftvoll
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	1 daa
Verdi:	C
Undersøkt dato:	8. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 8. juli 2013. Lokaliteten er en del av en tidligere (2001) beskrevet lokalitet i Naturbase (BN00037732) som ble skilt ut i årets kartlegging

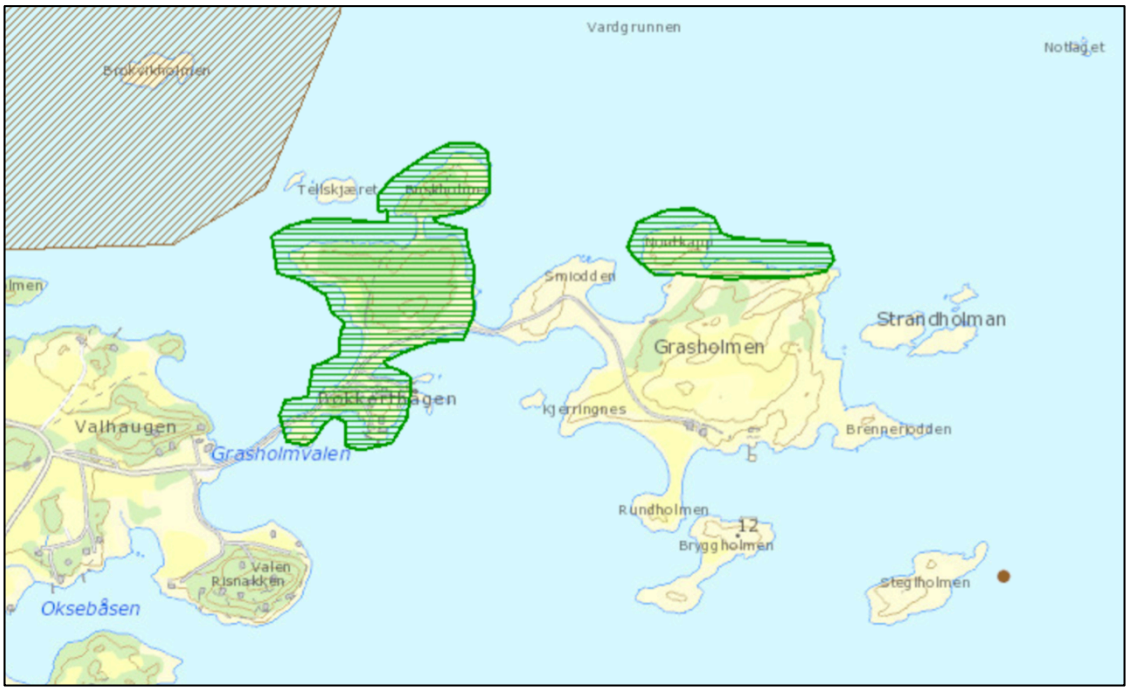

Tidligere avgrensninger av rike strandberg på Grasholmen, Hinnøya, i Harstad kommune. Tangvollene er tatt ut og fått egen avgrensning. Skjermdump fra www.naturbase.no (BN00037732).

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Lokaliteten ligger i Harstad kommune, på østsida av Hinnøya, på flere veifaste små øyer/holmer, omtrent 2 mil sørover fra Harstad sentrum i retning Tjeldsundbrua. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med små enger innerst i bukter og viker i tillegg til flekker av hei og skog. Berggrunnen er baserik (med kalkspatmarmor i tillegg til glimmerskifer og glimmergneis). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med tynt dekke. Området er i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon. Denne lokaliteten er i området der tangvollene dannes, innerst i noen av vikene med sandstrand. Avgrensingen er delt i to adskilte deler. Området er i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon.

Driftvoll (G06) på sandstrand på Grasholmen i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Driftvoll (G06) på sandstrand på Grasholmen i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er driftvoll (G06), med utformingene lågurt driftvoll (G0607) og høgurt driftvoll (G0608). Overgangene mellom utformingene er noe diffuse, og tykkelse/volum av tangvollen er relativt beskjeden.

Artsmangfold

Nærmest sjøen er det et relativt bredt belte dominert av strandrug (*Leymus arenarius*). Bak denne er et belte med kveke (*Elytrigia repens*), vrangdå (*Galeopsis bifida*), gåsemure (*Potentilla anserina*), høymol (*Rumex longifolius*) og saftstjerneblom (*Stellaria crassifolia*). Lengst bort fra sjøen er et kraftig belte av hundekjeks (*Anthriscus sylvestris*), mjødurt (*Filipendula ulmaria*), strandvendelrot (*Valeriana sambucifolia* ssp. *salina*) og fuglevikke (*Vicia cracca*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten ser ut til å være uberørt.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Landskapstypen er strandflate med småkupert relativt flatt landskap omkring havnivå. Driftvoller inngår som et viktig habitat for mange av artene i dette landskapet. Særlig driftvoller på sand er avgjørende for mange smådyr. Det er flere driftvoller på Grasholmen som ikke er undersøkt, men som inngår i det samme landskapet.

Skjøtsel og hensyn

Ingen spesiell skjøtsel er påkrevd.

Verdivurdering

Lokaliteten er middels stor (1 daa), men med lite volum/tykkelse. Diversiteten av karplanter er relativt lav, og soneringen er diffus. Forekomsten er imidlertid intakt og uten negativ påvirkning og substratet er sand, noe som indikerer større artsdiversitet blant smådyr. Det er noe usikkerhet med hensyn på områdets verdi for fugl. Verdien vurderes derfor å være lokalt viktig (C-verdi).

8.45 Lokalitet 45. Skrent i den nordøstlige delen av Grasholmen, Hinnøya

Naturtype (%):	B01 – Sørvendt berg og rasmark
Utforming:	B0101 - Kalkrike og/eller sørvendte bergvegger
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	0,9 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	8. juli 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Gunn-Anne Sommersel (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført 8. juli 2013.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Grasholmen ligger i Harstad kommune, på østsida av Hinnøya, på en av flere veifaste små øyer/holmer, omtrent 2 mil sørover fra Harstad sentrum i retning Tjeldsundbrua. Landskapet er åpent, med lave knauser, åpne strandberg, hvite sandstrender og med større og mindre enger i tillegg til flekker av hei og skog. Berggrunnen er baserik (med kalkspatmarmor i tillegg til glimmerskifer og glimmergneis). Løsmassene i området er hovedsakelig bart fjell med tynt dekke. Området er i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon. Avgrensningen følger en bergskrent i nordre halvdel av øya, midt i et kulturlandskap under gjengroing.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er sørvendt berg- og rasmark (B01) med utforming kalkrike og/eller sørvendte bergvegger (B0101). Lokaliteten har visse fellestrekk med de nærliggende rike strandbergene, men er uten de salttolerante artene som fins på strandbergene.

Sørvendt berg og rasmark (B01) i kulturlandskapet på Grasholmen, Hinnøya, i Harstad kommune. Flyfoto: Statens kartverk.

Artsrik sørvendt berg og rasmark (B01) på Grasholmen, Hinnøya, i Harstad kommune. Foto: Gunn-Anne Sommersel.

Artsmangfold

Lokaliteten er artsrik med en blanding av engarter og arter som oftere går i tørre bakker/berg. De mest karakteristiske artene for denne typen vegetasjon var ryllik (*Achillea millefolium*), engkvein (*Agrostis capillaris*), vill-løk (*Allium oleraceum*), gulaks (*Anthoxanthum odoratum*), fjellrundskolm (*Anthyllis vulneraria* ssp. *lapponica*), dunhavre (*Avenula pubescens*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), lodnerublom (*Draba incana*), bakkestjerne (*Erigeron acer*), fjellbakkestjerne (*Erigeron borealis*), rødsvingel (*Festuca rubra*), kvitmaure (*Galium boreale*), enghumleblom (*Geum rivale*), brudespore (*Gymnadenia conopsea*), vill-lin (*Linum catharticum*), tiriltunge (*Lotus corniculatus*), fjellrapp (*Poa alpina*), fjellflokk (*Polemonium caeruleum*), flekkmure (*Potentilla cranzii*), småengkall (*Rhinanthus minor*), nordlig knoppsmåarve (*Sagina nodosa* ssp. *borealis*), bitterbergknapp (*Sedum acre*), ballblom (*Trollius europaeus*), fjellfrøstjerne (*Thalictrum alpinum*) og stemorsblom (*Viola tricolor*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten har sannsynligvis vært beitet tidligere, og er nå i brakkleggingsfasen. Det er knapt noen buskdannelse, men i de minst bratte områdene er det en tendens til mer nitrogenkrevende urter og begynnende gjengroing.

Fremmede arter

Vi fant ingen fremmede arter innenfor det avgrensede området.

Del av helhetlig landskap

Denne lokaliteten inngår i et mindre kulturlanskap som har vært ute på holmene, men som nå ikke lenger er i drift. Avgrensningen ligger mellom en større slåttemark sør for lokaliteten som er kommet mye lengre i gjengroingsprosessen, og et område som er mer grunnlendt, og sannsynligvis har vært brukt som beitemark nord for avgrensningen. Denne siste delen er delvis bevokst med åpen skog.

Skjøtsel og hensyn

Beite i området vil sannsynligvis bidra til at artsdiversiteten opprettholdes, og vil hindre ytterligere gjengroing. Det er en fordel å bruke små og lette beitedyr.

Verdivurdering

Naturtypen er relativt velutviklet med kalkrik utforming, og er nokså artsrik. Størrelsen på lokaliteten er imidlertid relativt liten (0,9 daa), men dette veies noe opp av nærliggende rike strandberg som deler mange av de samme artene. I tillegg trekker det opp at lokaliteten har liten grad av gjengroingspreg. Verdien vurderes derfor å være viktig (B-verdi).

8.46 Lokalitet 46. Nordvest for Gausvikvatnet, Hinnøya

Naturtype (%):	F05 – Gråor-heggeskog
Utforming:	F0501 – Flommarksskog
Suppl. naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	16 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense verdifulle naturtyper i henhold til Direktoratet for naturforvaltning (2007 og 2013). Feltarbeidet ble utført utført 11.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037766). I årets kartlegging er beskrivelsen av naturtypen og verdivurdering tilpasset den nyere DN håndbook 13.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Gausvikvannet ligger nord for Gausvika, sør i Harstad kommune. Avgrenset område ligger nord for Gausvikvannet, og grenser mot områder av intermediær myr i vest, fattigere skogtyper i nord, beiteområder i gjengroing i øst og Gausvikvannet i sør.

Lokaliteten ligger i mellomboreal sone og svakt oseanisk seksjon. Berggrunnen i området består hovedsakelig av amfibolitt, men områder med gneisgranitt finnes i nordlig del av avgrenset naturtype.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Avgrenset område består av naturtypen gråor-heggeskog (F05) av utformingen flommarksskog (F0501) og vegetasjonstypen høgstaude-strutseving-utforming etter Fremstad (1997). I grenseområder mot myr kommer myrarter inn, og mot Gausvikvannet går flomskogsområdene over til sivbelter. Gråor er dominerende treslag, men bjørk, hegg, rogn, istervier og silkeselje er også utbredt. Andre vierarter finnes også.

Gråor-heggeskog (F05) av utformingen høgstaude-strutseving nord for Gausvikvannet ved Gausvika, Harstad kommune. På bildet sees liggende og stående dødved, som er tegn på stabil skog med god kontinuitet i tresjiktet. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Enkelte partier av gråor-heggeskogen hadde lavere dominans av strutseving. Den nedre delen av bekkeløpet hadde stilleflytende og meandrerende partier. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Artsmangfold

Det ble registrert 19 karplanter i området. Strutseving (*Matteuccia struthiopteris*), bringebær (*Rubus idaeus*), mjødurt (*Filipendula ulmaria*), skogstorkenebb (*Geranium*

sylvaticum), skogstjerneblom (*Stellaria nemorum*) og linesle (*Urtica dioica* ssp. *sondenii*) var dominerende arter. Sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*), skogrørkvein (*Calamagrostis phragmitoides*), gauksyre (*Oxalis acetosella*), engsyre (*Rumex acetosa*), rips (*Ribes spicatum*), sløke (*Angelica sylvestris*), ballblom (*Trollius europaeus*), vendelrot (*Vahleriana sambucifolia*) og hvitmaure (*Galium boreale*). På enkelte steder fantes også palmemose (*Climacium dendroides*).

Bruk, tilstand og påvirkning

Lokaliteten avskjæres av en grusvei i overkant, og det finnes granplantinger nord for denne langs bekkedraget. Området grenser til kulturmark i gjengroing, og det avgrensede arealet er trolig også i sent stadie av gjengroing. Innslag av kulturmarksarter indikerer dette.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet under årets kartlegging.

Del av helhetlig landskap

Gråor-heggeskogen finnes langs osen til den største bekken som munner ut i Gausvikvannet. Nedre del av bekkeløpet er stilleflytende og meandrerende, og munner ut i sivbeltet i den nordvestre enden av Gausvikvannet.

Skjøtsel og hensyn

Naturtypen er avhengig av et intakt vannregime, og er derfor sårbar for inngrep som vassdragsregulering, forbygninger og drenering.

Verdivurdering

Gråor-heggeskogen har god kontinuitet, er relativ artsrik og fortsatt flompåvirket. Lokaliteten vurderes til verdi B, regionalt viktig.

8.47 Lokalitet 47. Vest for Gausvikvannet, Hinnøya

Naturtype (%):	A05 - Rikmyr
Utforming:	A0505, A0508
Suppl naturtype (%):	
Utforming:	
Areal:	59 daa
Verdi:	B
Undersøkt dato:	11. august 2013

Innledning

I forbindelse med kartlegging av naturtyper i Harstad kommune har Bente Skottvoll (Ecofact) undersøkt området med tanke på å avgrense Feltarbeidet ble utført utført 11.august 2013.

Lokaliteten er tidligere kartlagt i 2001 (BN00037768). I årets kartlegging er beskrivelsen av naturtypen og beskrivelse av verdivurdering tilpasset den nyere DN håndbook 13.

Beliggenhet, avgrensing og naturgrunnlag

Gausvikvannet ligger nord for Gausvika, sør i Harstad kommune. Det avgrensede myrområdet ligger nordvest for Gausvikvannet, og grenser mot områder av gråor-heggeskog i nordøst, og fattigere naturtyper mot sør og vest. Det vidstrakte myrområdet sørvest for vannet har dels et intermediært preg. Ned mot vannet blir alle myrområdene rikere, og det er antakelig noe kalkpåvirkning fra vannet. Det vidstrakte myrområdet vest for vannet er derimot dominert av to store fattigmyrer.

Området ligger i mellomboreal sone, svakt oseanisk seksjon. Berggrunnen i området består hovedsakelig av amfibolitt, men områder med glimmerskifer med tynne marmorlag finnes i sørenden av avgrenst naturtype. Området er dermed noe påvirket av kalkberg.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen avgrenses som rikmyr (A05) med utformingene ekstremrikmyr i høgereliggende områder (A0506) og skog-/krattbevokst rikmyr i høgereliggende strøk (A0508). Området er for det meste mer eller mindre krattbevokst intermediær myr. De rikere utformingene finnes i våtere områder, spesielt ned mot vannkant til Gausvikvannet og myrflaten i nordøst, men også i andre typer senkninger i myrflaten. I tre-/busksjiktet inngår bjørk, dvergbjørk, einer, og ulike vierarter.

Skog-/krattbevokst rikmyr i høgereliggende strøk (A0508) vest for Gausvikvannet, nord for Gausvika i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Myrflaten består for det meste av fastmatte, med enkelte flarker og et par gjøl. I overgang til Gausvikvannet finnes en sone med mykmatteområder.

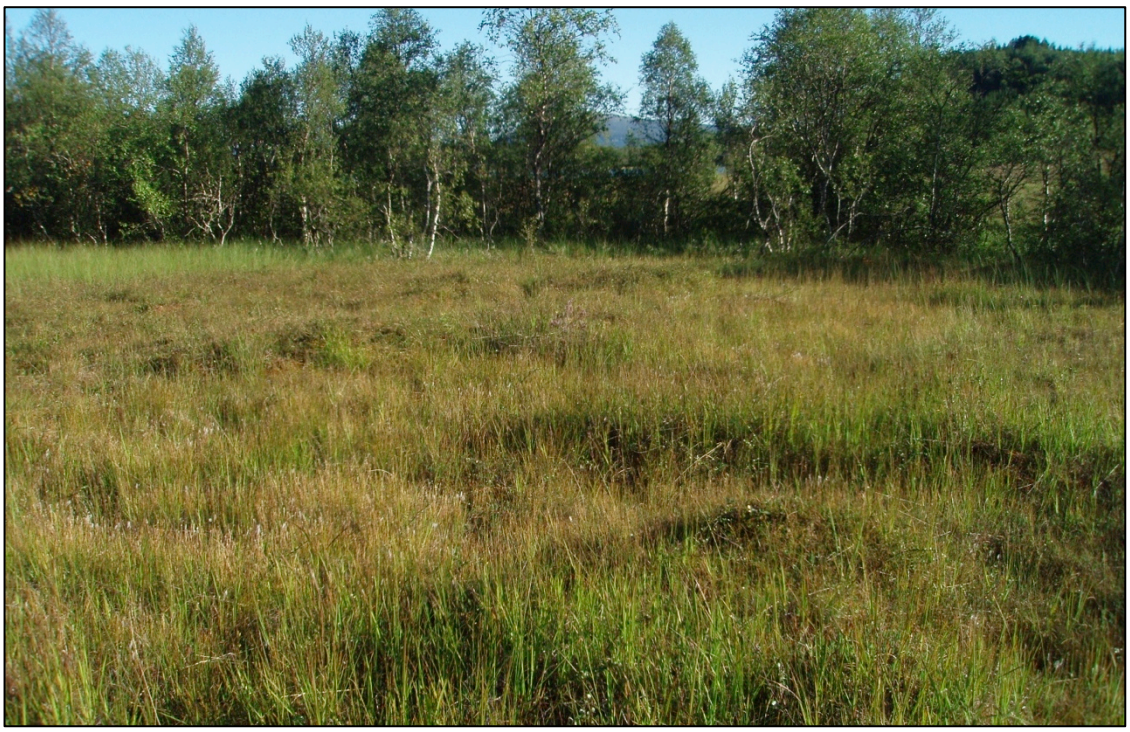

Område med ekstremrikmyr i høgereliggende områder (A0506) nordvest for Gausvikvannet, nord for Gausvika i Harstad kommune. Foto: Bente Sved Skottvoll.

Mellom hver myr renner det bekker omgitt av sumpskogvegetasjon dominert av bjørk

og gråor.

Artsmangfold

Det ble registrert 49 karplantearter i området. Fastmatteområdene var dominert av lyngarter. Området hadde en indikatorart for ekstremrikmyr, hårstarr (*Carex capillaris*). Ellers arter som ofte forekommer på rikmyr som blant annet dvergjamne (*Selaginella selaginoides*), sveltull (*Trichophorum alpinum*), tvebustarr (*C. dioica*), gulstarr (*C. echinata*), klubbestarr (C. *buxbaumii*), myrsauløk (*Triglochin palustris*), myrsnelle (*Equisetum palustre*), jåblom (*Parnassia palustris*), sløke (*Angelica sylvestris*) og piperensermose (*Paludella squarrosa*). Enkelte kulturarter som marigras (*Hierochlöe odorata*), einer (*Juniperus communis*), mjødurt (*Filipendula ulmaria*) og slåttestarr (*Carex nigra* ssp. *nigra*) fantes også.

Bruk, tilstand og påvirkning

Gausvikmyrene ligger nord for jordbruksbygda i Gausvika, og ligger i område som brukes som utmarksbeite for sau av disse. Det går ei kraftgate tvers over myrflata. En grusvei går på vest- og nordsiden av myrområdet.

Fremmede arter

Ingen fremmede arter ble funnet innenfor avgrenset område. Granplantefelt finnes dog like i nærheten.

Del av helhetlig landskap

Myra ved Gausvikvannet er ei bakkemyr som skråner ned mot det kalkrike Gausvikvannet. Her finnes rikmyrsvegetasjon i forsenkninger på fastmatteområdene, og mykmatteområdene i overgang til Gausvikvannet.

Skjøtsel og hensyn

En inntakt hydrologi er nødvendig for å bevare vegetasjonstypen myr, og det er derfor viktig å unngå grøfting, tilplanting, oppdyrking, veibygging og motoriert ferdsel i og i nærhet til avgrenset område.

Verdivurdering

Lokaliteten har flere arter tilknyttet rikmyr og en registrert ekstremrikmyrindikator. Hydrologien er inntakt, og lokaliteten er under skoggrensa. Arealet av avgrensningen er under 50 daa. Rikmyr er nokså vanlig i regionen. Verdien vurderes derfor til B, viktig.

9 KILDER

Direktoratet for naturforvaltning 2007. Kartlegging av naturtyper – Verdisetting av biologisk mangfold. DN-håndbok 13, 2. utgave 2006 (oppdatert 2007).

Direktoratet for naturforvaltning 2013. Nye faktaark for utprøving.
www.dropbox.com/sh/5t9ioygg3uyubxl/zAE6LulSfs

Fremstad, E. & Moen, A. (red.) 2001. Truete vegetasjonstyper i Norge. – NTNU Vitenskapsmuseet Rapp. bot. Ser. 2001-4: 1-231.

Fremstad, E. 1997. Vegetasjonstyper i Norge. NINA Temahefte 12: 1-279.

Lid, J. og Lid, D.T. 2007. Norsk flora. Oslo: Det norske samlaget.

Lindgaard, A. og Henriksen, S. (red.) 2011. Norsk rødliste for naturtyper 2011. Artsdatabanken, Trondheim.

Moen, A. 1988. Nasjonalatlas for Norge: Vegetasjon. Statens kartverk, Hønefoss.

Gederaas, L., Moen, T.L., Skjelseth, S. & Larsen, L.-K. (red.) 2012. Fremmede arter i Norge – med norsk svarteliste 2012. Artsdatabanken, Trondheim

www.artsdatabanken.no

www.naturbase.no